

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 610

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ

3
Διαβάστε
από σήμερα

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΛΟΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΤΕΤΑΡΤΗ, 7 ΙΟΥΝΙΟΥ

Αριθ. 610

Επικαιροί στίχοι

Καλοκαίρι...

Μην συγκινησθε, φίλοι μου, ο 'Ιούνιος αν βρέχει είναι... νερό, αγαπητοί, κι' αφήστε το να τρέχει... Και αν ο μην αυτός έδω μπηκε κατσουφιασμένος, βροχώδης τε και κατηφής, σά νάτανε... δαρμένος, ποσώς μην άμφιβάλλετε, όπως καθένας ξέρει, πώς ήρθε καλοκαίρι...

"Εξω παντού, στην έξοχή, στην πόλι και στο σπίτι, χωρίς οιδόλως νάχετε χαρίσματα προφήτη, θά ήητε του καλοκαιριού πολλές σαφείς ένδείξεις και πλείστας άποδείξεις:

Θά ήητε το ξεκάλτσωμα στάς κνήμας των θηλέων θεαμα πότε θαυμαστόν και πότε... φρικαλέον, τά χελιδόνια έπειτα... ντυμένα με τά φράκα των και με τις τραχηλιές των, που γέμισαν τά υπόστεγα από τις κ... τόν τζιτζικα στην έξοχή, αυτόν τόν φαφλατά, ως και τά παγωτά, που δείχνουνε σαφέστατα... όπως καθένας ξέρει πώς ήρθε καλοκαίρι, ή εποχή της τεμπελιάς, των κυνικών καυμάτων του... άφ... και ούφ και τά λοιπά, κι' άλλων πολλών θαυμάτων, κι' άπειρων θεαμάτων, που θά μάς... βαυκαλίσουνε και θά μάς ξεμυαλίσουνε!

Τό καλοκαίρι, αληθώς, τί εποχή θεσπέσια! Όλα πηγαίνουν κατ' εύχην κι' όλα πηγαίνουν αίσια, άφοι άνοιγουν οι δουλειές και ευδοδούντα μιá χαρά, οι έρωτοδουλειές με δυό λογάκια μοναχά και δίχως παζαρέματα! Ναι, ναι και σάς όρκίζομαι πώς δεν σάς λένω ψέμματα!

Τά πάντα είναι εύκολα αυτήν την εποχή, τό καλοκαίρι δηλαδή είναι Θεού εύχή...

Κάθε μιá σου επιθυμία ή λαχτάρα σου κρυφή ικανοποιείται όντως γρήγορα στο πι και φι: Θές να κατακτήσης κάποιαν; Που σου παριστά την πάπια; Της μιλάς περί... θαλάσσης, περί πλάζ και τά λοιπά, περί... μπύρα και... μπαρμπούνια και άμέσως... σ' αγαπά!!

Και όλ' αυτά, αγαπητοί... όπως καθένας ξέρει, χάρις στο καλοκαίρι, που φέτος ήλθε κατηφές και μάλλον δροσερόν, καταφανώς παράξενον κι' όλίγον βροχερόν!...

Ανταλος

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΝΕΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ

Ο Δόκτωρ Ουίλλιαμ Κέρρ, έμπειρος λητής του Πανεπιστημίου της Καλλιφορνίας, άποφαίνεται σε μιá τελευταία μελέτη του:

«Ο έρωας είναι ασθένεια, της οποίας τό κυριώτερον σύμπτωμα είναι άκανόνιστος άναπνοή, προκαλούσα έλλειψιν όξυγόνου εις τό αίμα».

Ο δόκτωρ δεν σταματά ως εδώ. Δίδει πρώτα-πρώτα στην κοινότατη αυτή άρρώστεια ένα όνομα έπιστημονικό, που κτυπά καλλίτερα στα ιατρικά του αυτιά: **άλκάλωσις**.

Τέλος συνιστά και τό απαραίτητο γιατρικό. Θά υποθέσετε βέβαια ότι αυτό είναι τό φιλι 'Εκείνης, ή ένα θερμό έρωτικό γράμμα, ή κάτι παρόμοιο.

Απατάσθε όμως. Τό γιατρικό της αγάπης — λάθος! της άλκάλωσης θέλαμε να γράψουμε: — είναι άπλούστατο: ένα κουταλάκι του καφέ μπικαρμπονάντντέσούντ, διαλελυμένο σε χλιαρό νερό. Ημερήσια δόσις: τρία κουταλάκια.

Αν είσθε άρρωστος (ή άρρωστη), και ακολουθήσετε την θεραπεία του Δορος Κέρρ, σάς παρακαλούμε θερμώς να μάς γράψετε τά αποτελέσματα.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ

Πρό καιρού γράψαμε για τό έγλέζικο χιούμορ. Ο Ντεκομπρά διηγείται σ' ένα παρισινό περιοδικό, μιá ιστορία σκωτσέζικου χιούμορ:

«Ένας Σκωτσέζος κι' ένας Έβραϊός πηγαίνουν περίπατο. Δεν μιλούν καθόλου, και έχουν τό κεφάλι σκυμμένο. Έξαφνα, ο Έβραϊός σκύβει και μαζεύει από τόν δρόμο ένα σελλί. Ξέρετε, τί έκαμε τότε ο Σκωτσέζος;

— Όχι...
— Λοιπόν... έτρεξε άμέσως στον όφθαλμίατρο να κυττάξη τά μάτια του!»

Ός γνωστόν, τό σκωτσέζικο χιούμορ έχει ένα μοναδικό θέμα! την παροιμιώδη σκωτσέζικη φιλοχρηματία.

ΚΙ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΟ

Η Λιλή, πέντε χρονών, κάνοντας περίπατο στον πατρικό κήπο, έφαγε ένα μήλο, παρ' την αύστηρή απαγόρευση της μαμής.

Έπειτα από λίγες μέρες, ο μπαμπάς διηγείται στον μεγαλύτερο άδελφό της την ιστορία του 'Αδάμ και της Εύας, της κακιάς αυτής γυναίκας που έφαγε τό μήλο...

Η Λιλή, τ' άκούει, ξεροκαταπίνει, κοκκινίζει και τέλος βάζει τά κλάματα:

— Όχι, όχι, δεν τώφαγε ή Εύα τό μήλο, μπαμπά. Εγώ τώφαγα...

Η εϋδυμη επίκαιρότης

Κανταδῶροι

-Κ ΥΡΙΕ πόλισμαν! *Ηλθες; Δόξα τῷ Θεῷ! Νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου: πάρτους μέσα, πὺν νὰ τοὺς πάρουνε οἱ τέσσαρες... δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα! Πάρτους νὰ κοιμηθῶμε λίγον ἔρμον ὕπνῳ!...

Δύο ἀκριθῶς μετὰ τὰ μεσάνυχτα! Καὶ ὁ πόλισμαν κρατῶν ἀντί.. μπαγκέτας τὸ κλόμπ του, θέτει τέρμα στὸ κοινηστέρτο τῶν κανταδῶρων...

*Ἀλλοίμονό σας, ἀγαπητοί, ἂν ἔχετε τὴν ἀτυχίαν νὰ κατοικήτε σὲ γειτονιά ὅπου ἐπίσης κατοικοῦν ὠραία κορίτσια—κι' ἀλήθεια, ὅλη, ἢ Ἀθήνα εἶναι γεμάτη ὠραία κορίτσια—ἀπὸ αὐτὰ δηλαδὴ τὰ... παρὰν καὶ τρίζονται πλάσματα ποὺ θέτουν τὸν ἄνθρωπον εἰς...θρασυὴν ψυχῆς, ποὺ ἐλκύουν καὶ αἰχμαλωτίζουν τὰ βλέμματα καὶ ἀνεβάζουν στὰ χεῖλη τῶν θαυμαστῶν φράσεις ἐκ...βαθέων καὶ λόγια...ζαχαροπλαστικῆς:

— Πῶ, πῶ, πῶ, παιδί μου, νὰ σὲ χαρῇ ἡ μαμάκα σου!!

— Μήπουρέκα μου ἐσύ!...

Χαθήκατε, λοιπόν, ποὺ λέτε...

Θὰ σᾶς ταράζουν οἱ κανταδῶροι. Θὰ ἐπιστημάνουν τὴν γειτονιά σας, θὰ ἐπιστρατευθοῦν, καὶ θὰ σᾶς κουβαλοῦνται κάθε θράδυ ὡς ἄλλοι...Νυμφίοι (κυριολεκτικῶς δηλαδὴ Νυμφίοι) ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός διὰ νὰ ἐκφράσουν μουσικῶς... τὸν ὅποιον τοὺς ἠναῖεν κατὰ τὴν ἡμετέραν καὶ σκληρὰ γειτονοποῦλα σας!

Καὶ ἄχ, παιδιά μου! Ξέρετε ἄραγε τί θὰ πῇ καντάδα;

Φοῖρον ἤλιν καὶ στέναξον σελήνη! Δηλαδὴ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ὁ ἥλιος δὲν εἶναι παρὼν διὰ νὰ φρίξη—τὸ κακὸν ἐπιστημάνει ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ὅπως εἴπαμεν—ἀλλὰ ἡ δυστυχὴς σελήνη παρίσταται συχνὰ καὶ στενάζει ὅπως ἀκριθῶς καὶ οἱ εἶτε δυστυχέστεροι γείτονες.

Εἴπαμε λοιπόν πῶς εἶναι ἄλλο νὰ σᾶς τὴν λέμε κι' ἄλλο νὰ τὴν ἀκούσατε, τὴν καντάδα:

Νὰ φανταστῆτε ὅτι ἔχετε τρελλαθεῖ στὴν κούραση ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅτι τέλος πάντων ξετυθήκατε, φορέσατε τίς πυτζάμες καὶ τίς παντόφλες σας, ὑπέστητε τὸ μαρτύριον τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ εἰς τὸ ὅποιον κατοικεῖ...γχεβεζές καὶ μερακλῆς κύριος ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ κοιμηθῇ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἂν δὲν τραγουδήσῃ ὅλο τὸ μουσικὸ ρεπερτόριο τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ ἀπὸ τὸ «Γελεχάκι» ὡς τὸ «Σιγὰ καλὲ σιγὰ»...

Νὰ σκεφτῆτε λοιπόν, κύριοι (παρὸν ποὺ σᾶς μιλῶ σάν... δικηγόρος) ὅτι ἐπὶ τέλους κάνετε τὸ σταυρὸ σας ποὺ θὰ ἡσυχάσετε ἐπὶ ὥριστες ὡς τίς ἐπὶ τὸ πρῶτὸ ποὺ θὰ φάγετε στῇ

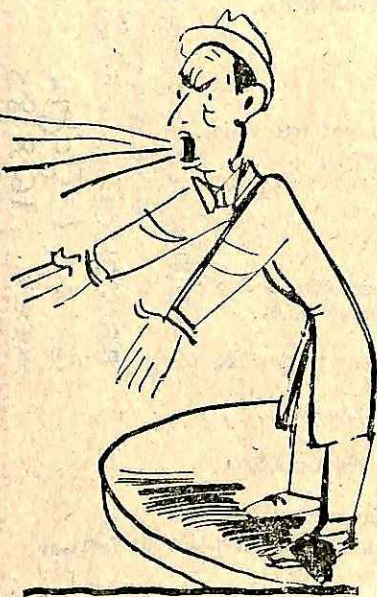
δουλειά σας καὶ κατακλίνεσθε.

Καὶ ἔξφονο λοιπόν ἀκούτε κατὰ παράξενους...προσιταγωγικούς ἤχους: «Βρὲ ἡ γάτα θ' ἀνασκαλεύῃ τὰ τετραπόδια τῆς κουζίνας, σκέπτεσθε ἢ...»

*Ἡ δευτέρα ὑπόψια ἐπιβεβαιούται. Μία φωνὴ σάν νὰ τὴν ἐκπέμπῃ...τελάλης τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ἀκούγεται.

—Ἡ Νύχτα φεύγει εἰς...ὅλοσο χαρά! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μαζί με τὴν νύχτα ποὺ φεύγει πρὸς μέγιστον κατὰ τὴν σᾶς, σᾶς φεύγει καὶ ὁ ὕπνος. ὅπως ἀκριθῶς καὶ τῶν γειτόνων...

Ὁ μουσικὸς ὀρυμαγδὸς ὅμως ἐξακο-

Ὁ τενόρος ἐκπέμπει τίς... κορῶνες του.

λουθεῖ. Οἱ κανταδῶροι ἀποτελοῦν... συνεγνίαν ὅλων τῶν ἐπαγγελματῶν:

Ὁ τενόρος εἶναι κατὰ κανόνα... κάλφας παπουτῆς, ἴσως διότι ὁ ἀφιλότιμος κάνει...γαργάρα με ξυλόπρκας τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Οἱ δύο σεγκόντοι, ποὺ συμφωνοῦν στὸν τόνο τοῦ ἤχου πάντοτε ὅπως δύο... ἀλλοῖθωρα μάτια, εἶναι χασαπάκια ποὺ νομίζει ὅτι ἔχουν ἀποτυπώσει εἰς τὴν μελωδικὴν των στροφῶν τὸν πνιγμένον ρόγγον σφαζομένου ζώου καὶ τέλος τῆ θέσης τοῦ μπᾶσσου θαρρεῖ κανεὶς ὅτι τὴν κατέχει καμμία... γελᾶδα! *Υψίστε λοιπόν θεέ, ἰδίως ὅταν οἱ κανταδῶροι ἔχουν ἐκτός τῆς ἀπαραίτητου κιθάρας (ποὺ ἔχει ἀκριθῶς σάν... φθισιὰς ποὺ θήχει) καὶ βιολίον... (*ἔχετε πολλές φορές ἀκούσει τὸ τραμ εἰς τὴν στροφή του).

Καὶ οἱ γείτονες τί γίνονται; Βγαίνουν στὰ παράθυρα πίσω ἀπ' τίς γρίλιες στὴν ἀρχή.

Ὁ τενόρος ἐκπέμπει τίς κορῶνες του...

Τοῦ κ. Ἰ. Ἀντωνιάδη

— Νεράϊδα μου κοιμήσασαι!...

Ὅποτε κάποιος ἐπεμβαίνει:

— Ποῦ νὰ κοιμηθῇ μαρὲ ἡ νεράϊδα; τὴν ἀφήσατε;

Εἰς τοὺς κανταδῶρους ὅμως καμμία συγκίνησις...

Ὅποτε ἐπεμβαίνει καὶ δεύτερος γείτων:

— Σοῦτ!... Σκάστε μαρρῆς!

Οἱ κανταδῶροι ὅμως εἶναι ἐπίμονοι σάν ὄνοι με τοὺς ὁποίους ἄλλωστε ἔχουν τὰ ἴδια...φωνητικά χαρίσματα, καὶ ἐπιμένουν.

Εἶναι δὲ συνήθως καὶ ζόριοι καὶ ἀποτελοῦν συμμορίαν οὐδὲως ἐκφοβιζομένην.

— Σ' ἐνοχλᾷ, κύριος; ἀπαντᾷ ὁ τενόρος ἐνῶ οἱ μπᾶσσοι μαζί με τὴν κιθάρα δὲν διακόπτουν οὔτε στιγμὴν:

— Ταρί—ρά— ρόμ... ταρί— ρά— ρόμ... ταρί— ρά—

— Δὲν τὸ ἐννοεῖς βρὲ γάϊδαρος ποὺ ὀγκανίζεις;

— Γάϊδαρος εἶσαι καὶ φαίνεσαι, κύριος!

— Θὰ σᾶς βρέξω, βρὲ!

— Ἄντε νὰ κατέβῃς λοιπόν, νὰ μᾶς βρέξῃς! Ἄντε ντέ!

Ποῦ νὰ ἀποτολήσῃ ὅμως ὁ χριστιανὸς νὰ κατέβῃ νὰ τοὺς βρέξῃ, ποὺ ἰδίως;

Δὲν κατεβαίνει λοιπόν καὶ τοὺς πολεμᾷ ἀπὸ παραθύρου:

— Στὸ παχνί, κύριοι, ποὺ ἔχει καὶ κριθὰρι βρὲ παιδιά!...

— Κατέβα κάτω, ἂν εἶσαι ἄντρας...

Κατέβα νὰ σοῦ φορέσω κολλάρο τῆς κιθάρας... ἀπαντᾷ ὁ κιθαρωδὸς:

Ποῦ νὰ τομῇσῃ ὅμως κανεὶς νὰ κατέβῃ.

Φόδος καὶ τρόμος!

Καὶ ποὺ καὶ ποὺ καμμιὰ φορὰ θὰν εὐρεθῇ ὁ ἄντρας, πέφτει καὶ ξύλο, τραγουδᾷ τῆς αὐπνίας μετατρέπεται...

Συνήθως ὅμως ὁ διὰ τὴν καντάδα καυγᾶς κλείνει με διαμαρτυρίες μόνον καὶ αὐπνίαν...

*Ἐπιστρατεύονται χάχανα καὶ εἰρωνία ξεροθιγίματα καὶ ἀντεγκλήσεις

καὶ κατάρες φοβερὲς κάποιας γι-αγίας ποὺ εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὴν πάρη πνήσανε καὶ ὑποφέρει. *Ἐτσι γίνεται ἀνάστα ἡ γειτονιά καὶ ὁ ὕπνος πάει περίπατο!

Ἡ μόνη ἐλπίς γὰρ νὰ γλυτώσετε ἀπ' τὸ μαρτύριον εἶναι ὁ πόλισμαν...

Μόλις κἀνὴ αὐτὸς τὴν ἐμφάνισί του στῇ γωνία, οἱ κανταδῶροι γίνονται καπνὸς σάν νὰ ἔχουν ἀνακαλύψει τὸν τρόπον νὰ γίνωνται... ἀόρατοι!

— Πάρε τους μέσα, κύριε πόλισμαν, πάρε τους, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου, αὐτοὺς τοὺς... μαγιατικούς.

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

“Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἔχει γραφεῖ γιὰ μένα,”

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ. Χρήστου Πύρπασου

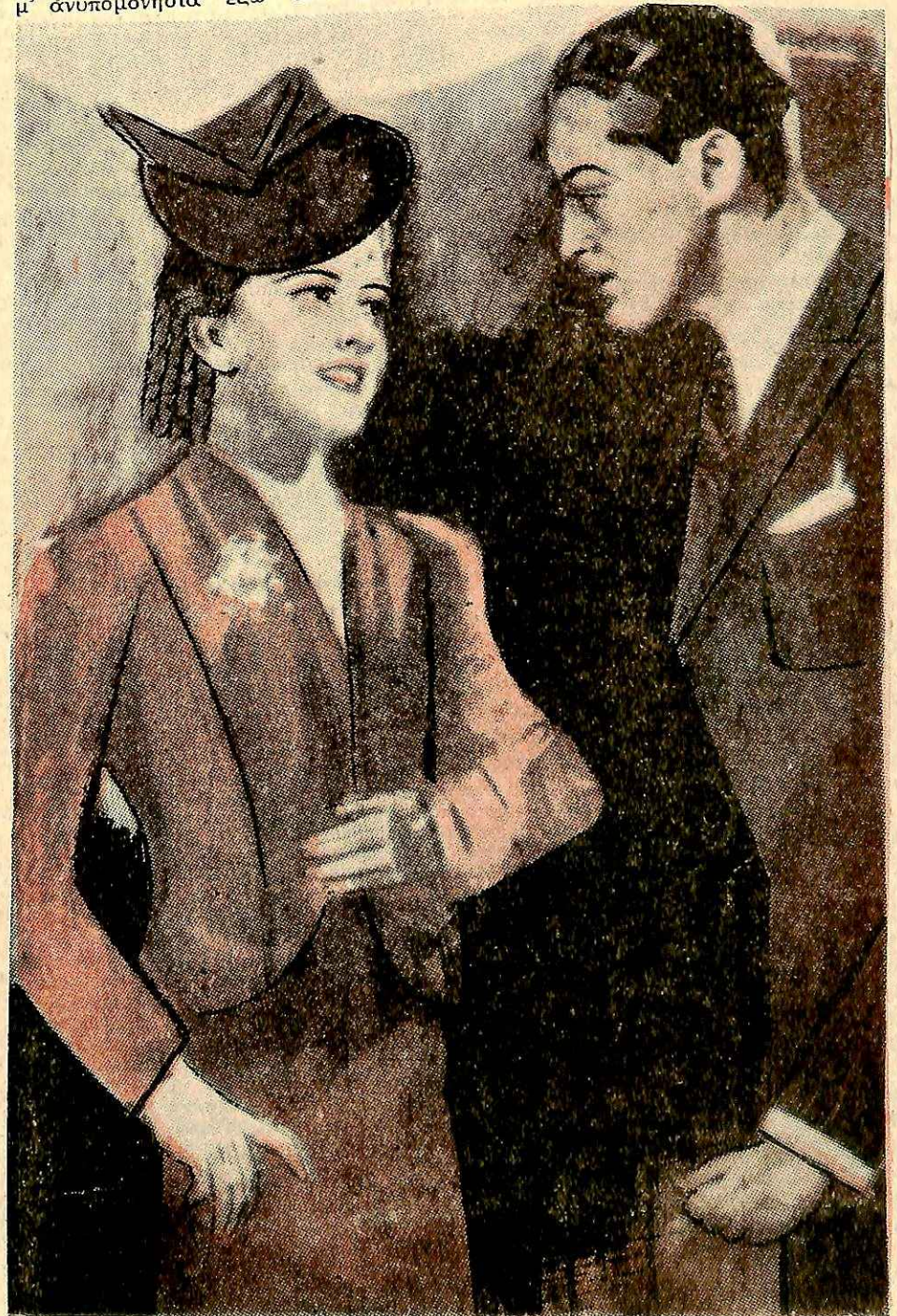
«**Δ** Θὰ παραξενευθῆτε πολὺ, βλέποντας νὰ σᾶς ἀποκαλῶ ἔτσι, καὶ νὰ σᾶς μιλῶ στὸν πληθυντικό. “Ἄν μ' ἐρωτήσετε τὸ γι-ατὶ — πιστέψτε με — δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τὴν αἰτία. Μὰ οὔτε ξέρω, ἀκόμη, γιατί ἐπίασα τὴν πέννα νὰ σᾶς γράψω. “Ἴσως γιὰ νὰ σᾶς πῶ μερικὲς ἀλήθειες. Κι' ἴσως ἀκόμη — κι' αὐτὸ εἶναι τὸ θετικώτερο — γιὰ νὰ πλουτίσετε τὴν τόσο μεγάλη συλλογὴ σας τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἡ στρατιὰ τῶν θαυμαστῶν σας σᾶς ἔχει στείλει καὶ ποὺ με τὸσην ὑπερφάνεια δείχνετε στὶς φίλες σας. “Ἐτσι, τὸ γράμμα αὐτό, μαζί μ' ἑνα-δυὸ σουβενίρ ποῦχετε ἀπὸ μένα — μιὰ καρτοῦλα, ἑνα σημείωμα καὶ μιὰ φωτογραφία ποῦχαμε βγάλει μαζί στὴν πλάς — θ' ἀποτελέσουν ἑνα νέο ξεχωριστὸ φάκελλο τῆς συλλογῆς ἐρωτικῆς μας ἱστορίας. Τῆς ἱστορίας μας αὐτῆς ποὺ ἀρχισε σάν μιὰ θεατρικὴ κομεντί, συνεχίστηκε σάν ὀπερέττα με χοροὺς καὶ τραγοῦδια, καὶ κατέληξε, στὸ φινάλε, σὲ μιὰ κοινὴ, κοινότητα φάρσα...»

“Ἄς εἶναι! Τώρα πιστεύω πῶς ὅλα τελείωσαν μαζί μας. “Ἐκείνο, ὅμως, ποὺ θάθελα νὰ σᾶς βεβαιώσω γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμα, εἶναι αὐτό: “Ὅτι δηλαδὴ ποτὲ δὲν σᾶς ἀγαπήσα. Κι' οὔτε πιστέψα πῶς μ' ἀγαπήσατε κι' ἐσεῖς — ὅπως τοῦλάχιστον προσπαθοῦσατε νὰ με βεβαιώσετε με ψεύτικους ὅρκους.

Αἰσθάνθηκα, ὅμως, κάτι ἄλλο γιὰ σας, βαθύτερο καὶ πιὸ καλὸ ἴσως γιὰ τὴν μεγάλη διάκριση μιᾶς φι-λίας: Συμπάθεια. Μιὰ συμπάθεια ἀπέραντη. “Ἐννοῶ τὴν παρέα σας ἀπαραίτητη πιά. “Ἡ συντροφιά σας με τραβοῦσε, με ἐθελγε, με ἐκκού-ραζε. Κι' ὅταν βύθιζα τὸ βλέμμα μου στὸ δικό σας, πιστέψτε με, ἐ-κουραζόμουν. “Ἐνοῶθα μιὰ γαλή-νη. Αἰσθάνομουν κάτι ποὺ δὲν μπο-νῶ νὰ τὸ περιγράψω. Κάτι, ὅμως, ποὺ μοῦδινε θάρρος γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἀντλοῦσα ἐμπνεύσεις. Καὶ πόσο τὰ αἰσθάνομουν δικὰ μου τὰ ὠραία σας μάτια... Εἶχα πιστέψει—τί πλάνη! — πῶς μοναχὰ ἐμένα κυτ-τάζανε τρυφερά καὶ πῶς μόνο σ' ἐ-μένα μιλοῦσαν τίς σκοτεινὲς νυχτεῖς ποὺ λές καὶ συναγωνίζοντοσαν σὲ λάμψη τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ... Καὶ τὰ χεῖλη σας; “Ὅταν με λαχτάρ-α κολουῶσαν στὰ δικὰ μου διψασμέ-να, εἶχαν μιὰ γλύκα ξεχωριστή. “Ἄς εἶναι...»

«Δὲν σᾶς ἀγαποῦσα, λοιπόν, σᾶς ποθοῦσα μόνο. “Ὅπως κι' ἐσεῖς ἄλ-λωστε τὸ ἴδιο μ' ἀφίνατε νὰ κατα-λάβω πῶς αἰσθανόσασταν γιὰ μένα.

Καὶ πόσο κυλοῦσεν ἡσυχὰ κι' εὐτυ- χισμένα ἡ ζωὴ μας... Σᾶς περίμενα γιὰ νὰ ἀνυπομονησιὰ ἔξω ἀπ' τὴν στοα τῶν δουλιχίτε. Κι' ὅταν ἐνοῦσασταν πάντα γελαστή καὶ χαρούμενη, φεύ- γαμε μισαγκαλιασμένοι γιὰ τὸν τα-

— *Ὁχι, Τάκη, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ...

κτικό βροδυνόν ἐρημικό μας περίπατο.

Καί πόσο φαινόμεστε χαρούμενοι κι' οι δυό...

Βαστηγμένοι άγκαζέ, μου σφιγγατε τρυφερά τὸ χέρι κι' ἐνῶ βυθίζατε τὸ βλέμμα σας στὸ δικό μου, με ρωτάγατε μ' ἐνδιαφέρον πὼς περάσατε τὴ μέρα μου. Κι' ἐπειτα ἐρχόταν ἡ σειρά σας: Μοῦ διηγόσαστε κι' ἐσεῖς πὼς εἶχατε περάσει τις ὥρες πού δὲν εἶχατε μαζί. Καί μοῦ τὰ λέγατε ὅλα. Καί με τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια μάλιστα.

Κι' ὅταν τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας κάτω ἀπὸ καμμιὰ δενδροστοιχία γινόταν πυκτότερο, τὰ χεῖλιά μας διψασμένα ἐνώνουνταν σ' ἓνα μακρόσυρτο φίλι.

«Καί πόσο φαινόμεσταν εὐτυχημένοι, ἀλήθεια...»

— — —

»Τὰ δνειρά μου ἀρχισαν ἀπὸ προχθές νὰ γκρεμίζωνται.

»Ὅταν χωρίζαμε, μοῦ σφίξατε τὸ χέρι, ἀλλὰ ὄχι θερμά, ὅπως πάντα. Μὰ καί τὸ φίλι σας μπορεῖ ν' ἴδῃ πὼς ἦταν ψυχρό. Κι' ὅλο βιάζοσταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Φοδόσασταν πὼς θὰ χάνατε τὸ τράμ.

—Πάμε, γιατί ἀργήσαμε ἀπόψε, Τάκη...

Καί φύγαμε. Χωρίσαμε μάλλον ψυχρά. Καί μελαγχολικά, πήραμε καθένας τὸ δρόμο του.

Περπαντώντας, θυμήθηκα κάποια λόγια σας:

—Πρὶν σὲ γνωρίσω, Τάκη, κάθε βράδυ ἀλλάζατε καὶ παρέα. Μὰ τώρα, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί ἔχω πάθει. Σ' ἔχω συνηθίσει. Κάνουμε ἐνάμισυ μὴνα συντροφιά καὶ δὲν αἰσθάνθηκα πλήξη κοντά σου...

Τὰ θυμήθηκα τὰ λόγια αὐτά καὶ μελαγχόλησα. Φαίνεται ὅτι ἡ πλήξη τώρα θὰ σὰς εἶχε κυκλώσει κι' ἐξητήσατε ἀλλοῦ τὴν διαρκὴ ἀνανέωση τῆς χαρὰς σας. Δικαίωμα σας αὐτό. Κανέναν δὲν μπορεῖ ν' ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγη τις παρέες του ὅπως αὐτὸς νομίζει καλλίτερα.

Χτὲς τὸ βράδυ σὰς περίμενα, ὅπως πάντα, στὴν ἀρχὴ τῆς Στοᾶς. Ἐβρεχε, κι' ἦταν πολὺς κόσμος πού ζήτησε καταφύγιο ἐκεῖ, με τὴν βροχή. Μὲ κυττάξατε κάπως ξαφνιασμένη. Σὰν νὰ ξεχάσατε πὼς σὰς περίμενα. Κι' ἴσως — ἴσως μπορεῖ νὰ χάσατε δώσει καὶ σ' ἄλλον ραντεβού. Πάντως, κάτω ἀπὸ τὸ κομψό σας ὀμπρελλίνο, προχωρήσαμε κι' οἱ δυὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνοιξιὰτικὴ βροχή.

Καί πόσο φαινόμεσταν ἀλλαγμένη ἀπόψε... Τὸ ὕφος σας, τὰ λόγια σας, τὸ φέρεμά σας, κάτι πρόδιναν. Μὰ κι' ἡ φωνή σας δὲν εἶχε τὸν ἴδιο θερμὸ τόνο πού εἶχεν ἄλλοτε. Κι' οὔτε ἡ ματιά σας εἶχε τὴ θερμὴ πού εἶχε πρὶν. Μὲ κυττάξατε σχεδὸν ἀδιάφορα, τυπικά.

Κι' ὅταν σὰς πρότεινα νὰ πάμε καὶ

«Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἔχει γραφεῖ γιὰ μένα»

κάποιο ντάνσιγκ, ἀρνηθήκατε. Βρήκατε πρόφαση τὸν καιρό.

—Βρέχει ἀπόψε καὶ δὲν εἶμαι ντυμένη ὅπως θάπρεπε...

Ἐπειτα, δεχθήκατε νὰ πάρουμε βιαστικά ἓνα γλυκὸ σ' ἓνα ζαχαροπλαστείο κι' ἀμέσως φύγατε γιὰ τὸ σπίτι σας, πού θὰ σὰς περιμέναν οἱ δικοί σας...

Μπαίνοντας στὸ ζαχαροπλαστείο, κυτταχτήκατε μὲ αὐταρέσκεια στὸν κατρέφτη, περάσατε βιαστικά λίγους στὰ μάγουλα κι' ἐπειτα, τρώγοντας τὸ γλυκὸ σας, μοῦ προσέφερε κάποια πίκρα:

—Ξέρεις, αὔριο, Τάκη, ἔχω κάποια δουλειά. Δὲ θὰ μπορέσω νὰ σὲ δῶ...

Σὰς κύτταξα παραξευμενὸς γιὰ τὴ μυστικότητα τῆς «δουλειᾶς» αὐτῆς καὶ σὰς ρώτησα:

—Καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ δουλειά;

—Ὅχι, Τάκη, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ...

Δὲν ἐπέμεινα. Μὰ καὶ οὔτε ζήτησα νὰ μάθω. Ἦξερα καλά. Εἶχατε ραντεβού με' ἄλλον. Μοῦ τῶλεσαν τὰ μάτια σας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καθαρά. Καί χωρήσαμε πάλι ψυχρά κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

— — —

»Απόψε στὶς 7 παρά πέντε θὰ ἐρθῇ ὁ ἀντικαταστάτης μου καὶ θα βηματίζῃ ἐξω ἀπὸ τὴν Στοά. Θὰ κυττάξῃ μ' ἀνυπομονσία μιὰ τὸ χρυσοῦ ρολογιό τοῦ χεριοῦ τοῦ καὶ μιὰ τὸ βάθος τῆς Στοᾶς. Κι' ἐσεῖς, με τὴν ἴδιαν ἀγωνία, θὰ κυττάτε τὸ ρολοὶ τοῦ γραφείου σας. Καὶ τὰ δάχτυλά σας θὰ μπερδεύουν πάνω στὰ πληγῆτρα τῆς γραφομηχανῆς. Πόσα λάθη θάχετε ἀφίσει στὸ ἀντίγραφο πού γράφετε! Μὰ δὲν ἔχει σημασία. Ἐκεῖνος θὰ σὰς περιμένῃ, καὶ πρέπει νὰ βιασθῇτε νὰ τελειώσετε τὴ δουλειά σας. Ἐπειτα, πρέπει καὶ νὰ φτιαχτήτε ἀπόψε καλά. Περάστε, λοιπόν, με χάρι τὴ κραγιὸνι στὰ κομψά σας χεῖλιά, βάλετε λίγο περισσότερο ρουζὶ στὰ βελουδένια σας μάγουλα καὶ προσθέστε ἀκόμη λίγο ρίμελ στὰ ματάκια σας π' ἀμυγδαλωτά. Τώρα χτενίστε τὰ μαλλιάκια σας τὰ μεταξένια με πὺ πολλὴν ἐπιμέλεια, φορέστε τὸ κομψὸ καπελάκι σας, καὶ καληνυχτήστε τὴ συνάδελφό σας τὴ Νίτσα, πού εἶναι τόσο καλὴ κι' εὐγενικὴ πάντα μαζί σας.

Εἶναι 7 ἀκριβῶς. Προχωρήστε στὴν εἴσοδο τῆς Στοᾶς. Ὁ ἀντικαταστάτης μου προσμένει με' ἀγωνία. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ παραδώσω τὸ κλειδί τῆς καρδιᾶς σας. Ἐχει αὐτὸς βρῇ ἀντικλειδί. Εἶναι χρυσό. Εἶναι χρηματιστή — ὅπως ἔμαθα.

Θὰ σφίχτῃτε στὸ μπράτσο τοῦ καὶ θὰ προχωρήσετε λίγα βήματα κυτώντας γλυκά, ὅπως κυττάζατε ἐμὲν ἄλλοτε. Θὰ σταματήσετε τὸ πρῶτο ταξί πού θὰ περάσῃ. Θὰ σὰς βοηθήσῃ ν' ἀνεβήτε. Θ' ἀνεβῇ κι' αὐτὸς καὶ κλείνοντας τὴν πόρτα, θὰ ψιθυρίσῃ:

—Σωφὲρ, στὸ Γαλάτσι!

Καὶ τὸ ταξί θὰ κυλήσῃ γρήγορα πρὸς τὴν ἐξοχὴ, ἴδια γρήγορα, ὅπως κυλοῦν τὰ χιμαίρικὰ ὄνειρα.

— — —

»Καθισμένοι τώρα στὸ γωνιακὸ ἐρημικὸ τραπέζι, σ' ἓνα τρυφερὸ τέτ-α-τέτ, θ' ἀκούτε νὰ σὰς τρυφερῇ γιὰ τὴ γοητεία τῶν ματιῶν σας, γιὰ τὴ γλυκύτητα τοῦ χαμογέλιου σας, γιὰ τὴν χάρι σας, γιὰ τὴν ὁμορφιά σας. Θὰ τὸν ἀκούτε γοητευμένη ἀπ' τὰ λόγια, μισοζαλισμένη ἀπ' τὸ πιότο, συγκινημένη ἀπ' τὴ μουσικὴ. Κι' ὅταν ἡ εὐτυχία σας θὰ φθάσῃ στὸ ζενίθ της, θὰ καλέσετε τὴν ὀρχήστρα νὰ παίξῃ στὸ τραπέζι σας. Τὸ βιολί, τὸ ἀκκορντεόν, καὶ ὁ ντιζερ με τὴν κιθάρα τοῦ, θὰ ἐλθουν κοντά σας. Καὶ σείεθ θὰ τοὺς ψιθυρίσετε τὸν τίτλο ἐνὸς ἀγαπημένου σας τραγουδιοῦ μου. Κι' ὅταν αὐτοὶ ἀρχίσουν νὰ παίζουν παθητικά πάνω ἀπ' τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι σας, θὰ σκύψετε λίγο καὶ θὰ φάνατε:

—Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἔχει γραφεῖ γιὰ μένα!...

Καὶ θὰ χαμογελάσετε γοητευτικά, θριαμβευτικά...

Ἀργὰ τὴ νύχτα, ζαλισμένοι ἀπ' τὸ πιότο, τὸν ἔρωτα, τὰ λουλούδια, τὴ μουσικὴ, θὰ ξεκινήσετε σφιχταγκλιασμένοι...

Μὰ δὲ θέλω νὰ σκεφτῶ τὴ συνέχεια...

— — —

»Τώρα, τελειώνοντας, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί σας ἔγραψα ὅλα αὐτά. Πάντως, ἐπλοῦτισα τὴν μεγάλην συλλογὴ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν σας — ὅπως σὰς εἶπα καὶ πιὸ πάνω — μ' ἓνα ἀκόμη γράμμα, κάπως πιὸ «ἐκτεταμένο». Μ' ἓνα γράμμα πού μπορεῖ νὰ σταθῇ καὶ σὰν ἡμερολόγιο τῆς σύντομης ἐρωτικῆς μας ἱστορίας. Φυλάξετέ το κι' αὐτό. Δὲν πειράζει πού εἶναι λιγώτερο ρωμαντικὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Εἶναι, ὅμως, ἀληθινό...

Καὶ τώρα, τελειώνοντας τὸ γράμμα μου αὐτό, δὲν ξέρω τί νὰ βάλω λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν ὑπογραφή μου. «Μὲ ἀγάπη;» Θὰ εἶναι ψέμμα. «Μὲ συμπάθεια;» Κι' αὐτὸ δὲν συμβαίνει πιά. Τότε «Μὲ φιλία;» Οὔτε κι' αὐτὸ δὲν στέκει τώρα πιά γιὰ μὰς. «Μὲ μῖσος;» Μὰ κι' αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Τότε: «Α, νά! Βρήκα!

Μὲ οἶκτο

ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣΟΣ

Ο ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ ΕΠΗΡΕ ΓΡΑΜΜΑ

Δημιουργία Εὐθυμίου ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΔΕΝ εἶναι πὼς δὲν μ' ἄρεσε ἡ Λόλα, ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος πού δὲν τὴν ἐκύτταξα. Ἡ Λόλα ἦταν μιὰ γυναῖκα πολὺ ὁμορφὴ, προκλητικὴ καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄντρας πού νὰ μὴ τὴν ἐκύτταζε μὲ ὄρεξη. Κι' ἐγὼ πολλὰς φορὲς πού τὴν ἐκρυφόλεπα, μὲ δυσκολία κατάρθωνα νὰ πνίξω ἓναν ἀναστεναισμὸ. Ὁ λόγος ὅμως πού δὲν τὴν ἐκύτταξα φανερά καὶ μὲ θάρρος ἦμουν ἐγὼ, κυρίες καὶ κύριοι. Μάλιστα.

Πὼς θέλετε νὰ σὰς τὸ πῶ. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους πού εἶναι φτιαγμένοι γιὰ ν' ἀρέσουν στὶς γυναῖκες. Οὔτε γιὰ νὰ τραβήξουν τὴν ἐλάχιστη προσοχὴ τους... Εἶμαι ἓνας ἀπὸ τοὺς ὁχρούς κι' ἀδιάφορους ἐκείνους τύπους, πού μποροῦν νὰ περάσουν ἀνάμεσα ἀπὸ δύο μεραρχίες γυναικῶν, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ προκαλέσουν τὴν παραμικρὴ ταραχὴ στὶς τάξεις τους.

Τὶ τὰ θέλετε... Ἐγὼ τὴ γνώμη πὼς ὁ ἄντρας πού τραβᾷ τις γυναῖκες, μοιάζει μὲ τὸ χαρτί ἐκεῖνο πού με ταχειρίζομαστε γιὰ νὰ κολλᾷνε οἱ ταχυεῖς. Τὶς τραβᾷνε μόνοι τους, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Τὰκ-τὰκ, καὶ πέφτουνε μιά-μιά, χωρὶς νὰ καταβάλλουμε καμμιὰ προσπάθεια τὸ χαρτί. Καὶ κολλᾷνε τόσο καλά, πού καὶ νὰ θέλετε νὰ τις διώξετε μετὰ δὲν μπορεῖτε. Εἶναι αὐτὸ τὸ εἶδος ἡ κόλλα πού μοιάζει μὲ μέλι — ἡ μέλι πού μοι-ἀζει μὲ κόλλα — πού τις τραβᾷ. Ὁ Δὸν-Ζουάν λοιπόν, ἔχει αὐτὴ τὴν κόλλα. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, καὶ πρὸ πάντων ἐγὼ, εἶμαστε σκέτα χαρτιά, χωρὶς τὴ μαγικὴ αὐτὴ κόλλα. Μποροῦμε νὰ περιμένουμε χρόνια. Οὔτε γυναῖκα — οὔτε μύνα...

Κι' ἐπειτα ἐρχονται αὐτοὶ οἱ κύριοι Δὸν-Ζουάν καὶ σοῦ παίρνουνε μιὰ πόσα σὰν νὰ εἶναι αὐτοὶ ὑπεύθυνοι γιὰ τις κατακτήσεις των. Μὰ θυνοὶ γιὰ τις κατακτήσεις; Τὶ κάνετε δηλαδή; Ἡ φύσις σὰς ἔδωσε αὐτὴ τὴν κόλλα, χωρὶς νὰ τῆς τὴν γυρέψετε. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ σοβαρὸ λόγο γιὰ νὰ ὑπερηφανεύοσαστε νὰ κομπάζετε καὶ νὰ μὰς παρασταίνετε τὸν κόκορα;

Μήπως τάχα δὲν θὰ μπορούσα νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἓνας Δὸν-Ζουάν, ἡ εἰς ἓνα ἄντρας μὲ κάποιο ἐνδιαστὸ ἓνα ἄντρας δὲν ἦτανε δὲ καὶ φέρον; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτανε δὲν τόσο δύσκολο. Ἀν ἡ μύτη μου δὲν ἦτανε στραβή, ἂν τὸ στόμα μου ἦτανε λίγο μικρότερο, ἂν τὰ μάτια μου ἦτανε λίγο μεγαλύτερα καὶ εἶμαι λίγη λάμψη περισσότερο, ἂν, χανε λίγη λόγια τὸ πρόσωπό μου ἦτανε λίγα λόγια τὸ πρόσωπό μου — νὰ κάπως ἀλλοιωτικὰ φτιαγμένο — καὶ ζήτημα καθαρῶς γεωμετρικὸ — καὶ λιγώτερο ὥχρ, θὰ μπορούσα κι' ἐγὼ νὰ κυττάζω τις γυναῖκες με τὴν γὰ νὰ κυττάζω κι' αὐτές. Ἀλλ' ἀξίωσι νὰ μὲ κυττάζω καὶ αὐτές. Ἀλλ' εἶπαμε... Ἡ φύσις, ἀλλοιῶς θέλησε. Καὶ ἡ μόνη μου παρηγοριά εἶναι ὅτι τὴν ἄλλη φορά πού θάρθω στὸν κόσμο, — γιὰ τὴν πιστευτὴ ἀκράτῃς ἐν τῇ μετεωφύχῃ — ἡ φύσις δάντως στὴ διαζήτη καὶ θὰ γαρᾷ θὰ πάρῃ τὸ καλαίσθητο γράμμα μὲ τὸ πρὸς πρόσωπό μου, ἀνταμειβόντάς με γιὰ τὴ σημερινὴ ἀνορθογραφία του.

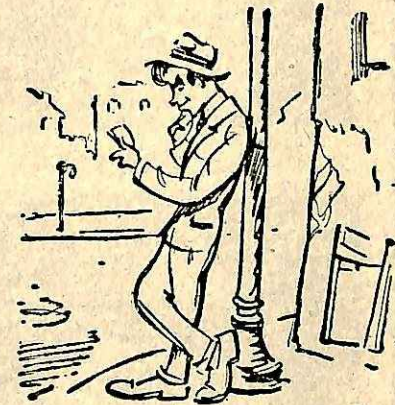
Ὅριστε π. χ. ὁ φίλος μου Λεωνίδας πού τάχει αὐτὰ τὰ προσόντα. Κατακτήσεις πολλές. Μὰς κάνει τὸν καμπόσο στὴν παρέα κι' ἀναγκάζομαι πολλές φορὲς νὰ τὸν βάλω μπροστά.

—Τὶ μὰς κοπανᾷς κάθε τόσο τις ἐπιτυχίες σου, κύριε κατακτητῆ; Ἡ φύσις εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τις κατακτήσεις σου. Εἶσαι τὸ χαρτί με τὴν κόλλα — κι' αὐτὸ εἶναι ὅλο... Μὰ δὲν ἔχω δική σου παρακαλῶ;

— — —

Καὶ τώρα πού σὰς ἐξέθεσα τις ἀντιλήψεις μου ἀπάνω στὸ μεγάλο ζήτημα τῶν Δὸν-Ζουάν, ἂς ἐρθοῦμε στὴν ἱστορία μας.

Καταλαβόντες λοιπόν, ἐπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ πού σὰς εἶπα, πόση ἐκπλη-

«Ἀνοιξα τὸ χαρτάκι καὶ διάβασα...»

Εἰ δοκίμασα ὅταν, βγαίνοντας ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι ὅπου ἐφάγαμε, ἤπιαμε καὶ χορῆσαμε — ἐορτὴ καποῖνου φίλου μου — εἶδα τὴ Λόλα, πού σὰς μίλησα στὴν ἀρχὴ νὰ μὲ πλησιάζῃ καὶ νὰ μοῦ δινῇ ἓνα χαρτί, ψιθυρίζοντάς μου μερικὲς λέξεις. Ἦτανε τόσο ἡ ταραχὴ πού ἐνοίωσα μὲ τὴν πλησίασμα τῆς Λόλας, μοῦ ἔφερε τόση ἀναστάτῳσι τὸ ἀγγίγμα τοῦ χεριοῦ της στὸ δικό μου, πού οὔτε λόγια ἄκουσα, οὔτε τίποτα. Μοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς εἶχα γίνει ἀερόστατο καὶ πέταγα στὸν οὐρανό. Ἐγὼ μάλιστα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἂν δὲν εἶχαμε προφτάσει νὰ κατέβουμε τὴ σκάλα, θάπαιρνα κουτροβάλα τὰ σκαλοπάτια ἀπὸ τὴ σαστιμάρα μου.

Ἡ Λόλα ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως, ἐγὼ ἐξήτησα συγγνώμην ἀπὸ τὴν παρέα μου — ἦταν κι' ὁ φίλος μου ὁ Λεωνίδας μαζί — καὶ τράβηξα τρέχοντας στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Κάτω ἀπὸ ἓνα ἡλεκτρικὸ λαμπιόνι, ἀνοιξα τὸ χαρτάκι καὶ διάβασα:

«Αὔριο, στὶς ἑπτὰ στὴν εἴσοδο τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου, ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ».

Ἐτριψα τὰ μάτια μου, ἔπληξα κάτω ἀπὸ ἄλλο λαμπιόνι. Ξαναδιάβασα τὸ χαρτάκι καὶ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πὼς δὲν ἐσάλεψε τὸ μυαλό μου.

Ἦταν τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ γράμμα

πού ἐλάβαινα στὴ ζωὴ μου. Καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὸ ἐξηγήσω. Πὼς δι-ἀβόλο τὴν ἔπαθε ἡ Λόλα μαζί μου; Συζητώντας τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν ἑαυτό μου, ἀρχισα ν' ἀποκτῶ κάποια αὐτοπεποίθησι κι' αἰσιοδοξία. Γιατὶ ὄχι δηλαδή; Μήπως δὲν ὑπῆρχαν ὡραῖες γυναῖκες πού ξετρελλάθηκαν με' ἀσχημους ἄντρες; Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἀρκετὰ τέτοια τραγικὰ παραδείγματα. Ἀκόμα καὶ ἡ ὡραία Ἀφροδίτη, ἂν δὲν γελοῖμαι, εἶχε ἄντρα τὸν Ἡφαιστο, ἀδιάφορο ἂν τὸν ἀπάτησε κι' ἐγίνε ἀπὸ τότε θεὰ τῶν ἀμαρτιῶν. Κι' ἐπειτα, ἐξ ἀντιθέσεως πηγάει ἡ ἀρμονία...

Μ' αὐτές τις ὡραῖες καὶ γοητευτικὲς σκέψεις κοιμήθηκα ἐκείνη τὴ νύχτα. Δηλαδή κοιμήθηκα, εἶνε τρόπος τοῦ λέγειν. Κάθε τόσο σηκώνομουν, ἀναβα τὸ φῶς καὶ διάβαζα τὸ γραμματάκι. Ὅχι! καὶ ποῖος μ' ἐπιανε... Ἀτιμε Λεωνίδα! Πόσες τέτοιες εὐτυχίες θὰ δοκίμασες ὡς τώρα καὶ δὲν ἤξερες νὰ τις ἐκτιμήσῃς.

Λοιπόν, — ἔλεγα — θὰ τῆς ἀφοσιώθῃ τῆς Λόλας. Θὰ γίνω τύπος καὶ ὑπογραμμὸς πιστοῦ καὶ ἰδανικοῦ ἔραστοῦ καὶ θὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι μπορεῖ μὲν νὰ μὴν εἶμαι τὸ χαρτί με τὴ μαγικὴ κόλλα, ἀλλὰ κρῶμα μέσῃ μου αἰσθήματα ἀπαραιτήτου ὡραϊότητος... Θὰ τῆς λέω ὁμορφα λόγια, θὰ τῆς ἀπαγγέλω ποιήματα, θὰ τῆς προσφέρω λουλούδια, θὰ τῆς μιλάω γιὰ τὸ φεγγάρι καὶ θὰ τὴν πηγαίνω καὶ με τὴ θάρκα... Ὡ! Θεέ μου εὐτυχία!...

— — —

»Ὅσα 6 στὴν εἴσοδο τοῦ Κήπου. Μιὰ ὥρα πρὶν θὰ πῆτε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐνεῖ σημασία. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βρίσκεται στὴ θέσι του, πολλὴν ὥρα πρὶν, γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν εὐτυχία πού ἐρχεται.

Στὶς 7 ἀκριβῶς νάτη... Στριόζομαι σ' ἓνα δέντρο γιὰ νὰ μὴν πέσω. Ψάχνουμαι. Εἶμαι ἐνῶ... Ὅπως βλέπω ὅμως τῆς φαίνεται κι' αὐτῇ νῆς περίεργο. Γιατὶ ἡ πρώτη κουβέντα πού μοῦ λέει εἶνε:

—Πῶς; Ἐσὺ Θανασάκης;

— Μάλιστα! Ἐγὼ... ψιθυρίζω. Γιατί!...

—Δὲν μόρεσε ὁ Λεωνίδας;

—Ποῖος Λεωνίδας;

—Καλὲ ὁ φίλος σου... ὁ Λεωνίδας...

—Αἰ... τί σχέσι ἔχει ὁ Λεωνίδας;

—Μά... αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένῃ.

—Γιατί;

—Γιατὶ γι' αὐτὸν ἦτανε τὸ σημῆμα.

Ξαναστριόζομαι στὸ δέντρο γιὰ νὰ μὴν πέσω.

—Πὼς ἦτανε γι' αὐτὸν, ψιθυρίζω, ἀφοῦ σὲ μένα τῶδωσες;

—Σοῦ τῶδωσα γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσης. Ἀλλὰς τε σοῦ τόπα. Τὴν ὥρα πού σοῦ τῶδωσα στὸ χέρι σοῦ εἶπα: Θανασάκη, δὲς το σὲ παρακαλῶ στὸ Λεωνίδα.

Ξαναστριόζομαι γιὰ νὰ μὴν πέσω καὶ θυμᾶμαι αὐτοὺς τοὺς μυστηριώ-

δεις ψιθυρισμούς που δέν μπόρεσα να καταλάβω.

—Καλά, της λέω, αφού ήτανε για τὸ Λεωνίδα γιατί δέν τὸ δώσωσες στὸν ἴδιο;

—Γιὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ κανένας μάτι καυμένη Θανασάκη. Ἐνῶ με σένα καὶ νὰ μ' ἐθλεπε, δέν θὰ με παρεξηγουσε.

—Εὐχαριστῶ πολὺ...

—Ὡστε τὸ πῆρες πὼς ήτανε γιὰ σένα;... Καυμένη Θανασάκη! ἔκανε ἡ Λόλα κι' ἐβόλε τα γέλια.

—Μὲ συγχωρεῖς, της λέω, ἀλλὰ καμμιά φορά γίνονται τέτοια λάθη. Τὸ σφάλλειν ἀνθρώπων...

—Λοιπόν; Θὰ τὸ δώσω;

—Ναὶ Λόλα. Θὰ τὸ δώσω. Ἀπόψε κι' ὅλας!

Μπράβο Θανασάκη. Εἶσαι καλὸς χαρακτήρας καὶ γι' αὐτὸ σ' ἐκτιμῶ.

—Καὶ πάλι σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

—□□—

Τὸ δώσω... Τί νάκανα; Μιά που ἤμουν καλὸς χαρακτήρας! Αὐτὴ όμως ἡ ἱστορία, μοὶ ἀνοίξε τὴν ὄρεξι. Μαθαίνω πὼς υπάρχουν ἱνστιτούτα καλλογῆς ὅπου μὲ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις ἐπιδιορθώνονται κι' ἐξωραϊζοῦνται κακοφτιασμένα πρόσωπα. Θὰ πάω λοιπόν. Θὰ πουληθῶ ὁλόκληρος καὶ θὰ δώσω ὅσα-ὅσα γιὰ νὰ ἰσῶσω τὴ μὴτη μου, νὰ μικρύνω τὸ στόμα μου καὶ νὰ μεγαλώσω τὰ μάτια μου. Καὶ γιὰ νὰ τοὺς δώσω τὴ λάμψη ποὺ ποτεῖ νάνουνε θὰ κοπανῶ μισὴ ὁκτὸ ὄζο τὴν ἡμέρα. Θὰ γίνω τὸ χαρτί με τὴν κόλλα. Καὶ τότε κυρία Λόλα καὶ λέμε!

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Αὐτοὶ οἱ δικηγόροι

Τὸ ὅτι οἱ δικηγόροι εἶναι τὰ διαβολικώτερα ὄντα τῆς δημιουργίας τὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ παρακάτω ἱστορία, ποὺ εἶναι αὐθεντικώτατη.

Ἐξεδιχάσθη στὰ παρισινὰ δικαστήρια μιά ὑπόθεσις διαζυγίου.

Ὁ δικηγόρος τῆς κυρίας ἀγορεύει:

—Εἶναι ἐντελὼς, ἀδύνατον, νὰ ἐπιρριφθῇ ἡ παραμικρὰ εὐθύνῃ εἰς ἡμᾶς κύριε δικαστά. Ἡ Κ. Χ. ἂν καὶ ἐγκαταλείμην, ἀπὸ μακροῦ ἐκ μέρους τοῦ συζύγου της, παρέμεινε πιστὴ καὶ ἐνάρετος σύζυγος. Ἐνῶ ὁ σύζυγός της, δέν ἐδίστασε νὰ ἐμφανισθῇ δημόσια με τὴν φίλην του καὶ μάλιστα νὰ τὴν κατασπάσῃ! Καὶ εἰς πίστωσιν τῶν λεγομένων μου, ἔδωδ' ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ εἰς μίαν σελίδα τῆς ὁποίας δημοσιεύεται ἡ φωτογραφία τοῦ κυρίου, κατεργασμένου ἀπὸ ἀεροπλάνου καὶ νενομένου δεκτοῦ ὑπὸ τῆς φίλης του.

—Μπορῶ νὰ ἰδῶ τὴν φωτογραφίαν αὐτή; κάμνει δὺςπιστος ὁ συνήγορος τοῦ ἐπιδίκου.

—Ὅριστε!...

Ὁ ἄλλος παίρνει τὴν ἐφημερίδα, καί:

—Μέ... αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα μου!

Ἐνας ψιθυρὸς ἀκούγεται μέσα στὴν αἴθουσα.

Ἄλλ' ὁ δεῦτερος συνήγορος δέν τὰ χάνει.

—ὦ! λέγε, μὰ αὐτὸ δέν σημαίνει τίποτε. Ἡ γυναίκα μου ἦταν παιδικὴ σίλη τοῦ πελάτου μου, καὶ φυσικὰ μποροῦσε νὰ τῆς συγχωρήσῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν τρυφερότητα.

Καὶ ἀπάρχως ἐσυνέχισε τὴν ἀγόρευσίν του.

ΜΗΤΕΡΕΣ καὶ ΚΟΡΕΣ

Σὰς δώσαμε τὴν παρασμένη ἔδω-μάδα τις εἰκόνες μερικῶν κινηματογραφικῶν μαμᾶδων με τις κόρες των, τις ὁποῖες συναντιῶνται σὲ ὁμορφιὰ καὶ φρεσκάδα. Σήμερα κάνουμε κάτι

ποὺ εἶναι λιγάνι... τὸ ἀντίστο. Θὰ πιστεύατε ἀλήθεια, ὅτι οἱ παρακάτω μαμᾶδες ἔχουν κάνει τόσο ὁμορφα κορίτσια, ὥπως τὰ παραπλευρῶς των εἰκονιζόμενα;

Ἡ Κ. Ἀννί Μακρόναλδ

...καὶ ἡ κόρη της Ζανιέτ.

Ἡ Κ. Γκάλαντις Μπέλλος

...καὶ ἡ κόρη της Λορέττα Γιούγι.

Ἡ Κ. Λίλιαν Φονταίν

...καὶ ἡ κόρη της, Ὀλίβια ντέ Χάιλιαντ.

Στὸ περιθώριο τῆς ἐπικαιρότητας

Μιά ζωὴ ποὺ εἶναι

κάτι παραπάνω ἀπὸ μυθιστόρημα

Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο τοῦ Βελιγραδίου προσέλαβε ἐσχάτως μιά χορεύτρια ποὺ μπορεῖ νὰ καυχῇ ὅτι ἔχει ζήσει περιπέτειες ποὺ μοιάζουν σὰν φανταστικὲς ὅταν τις διαβάζουμε σὲ μυθιστορήματα.

Ἡ Ταϊμπά Ὀμέρφ (ἔτσι λέγεται ἡ χορεύτρια) γεννήθηκε στὸ Κιέβο καὶ ἤταν ἑννέα ἐτῶν στὰ 1914. Ὁ πατέρας της ἦταν στρατηγὸς καὶ στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, τότε ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἦταν στὸ μέτωπο, τὸ παιδί ζοῦσε σ' ἕνα μεγάλο σπίτι τοῦ Κιέβου με τὴ μαμὰ του καὶ τὴ γιανιά του. Ἡ ἐπατάσας ξέσπασε καὶ ἡ Ταϊμπά θυμᾶται με φρίκη πάντα τις τραγικὲς μέρες τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1917.

Ἐνα βράδυ βρισκόταν στὸν πρῶτον ὄροφο τοῦ σπιτιοῦ της ὅταν εἰσέβαλλαν ἐπαναστάτες. Ἡ μητέρα της τρελλή ἀπ' τὸ φόβο, ἔφυγε ξεγνωντὰς τὸ παιδί της. Ἡ Ταϊμπά ἐπὶ ὥρα πολλή ἀκούγε τις κραυγὲς φρίκης καὶ πόνου τῆς ὑπερτίρας της. Ὑστερὰ, τὴ νύχτα κατώρθωσε νὰ δῇ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νὰ πηδῇ κάτω στὸ ὑπόγειο. Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε προφθάσει. Γιατί ἐν τῷ μεταξὺ τὸ σπίτι προσέλαβε φωτιά καὶ καίγονταν σὰν πυροτέλειες φωτιά καὶ καίγονταν σὰν πυροτέλειες φωτιά καὶ καίγονταν σὰν πυροτέλειες φωτιά.

Ὅταν ἐπὶ τάλους βγῆκε ἔξω, δέν εἶχε οὔτε στέγη, οὔτε οἰκογένεια. Περιπλάνηθηκε κάμποσες μέρες στοὺς δρόμους τοῦ Κιέβου καὶ στὸ τέλος ἀνακατεύτηκε με μιά παρέα παιδιῶν ποὺ ἦσαν ἔρημα καὶ αὐτὰ. Ἡ μικρὴ αὐτὴ ὁμάς, ποὺ ἀπελάτετο ἀπὸ παιδιὰ 9—14 ἐτῶν, ἀναγκαζόταν γιὰ νὰ ζῇ νὰ ζητιανεύη, καὶ ὅταν δέν μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτὸ, νὰ κλέβη. Ἦταν τόσο ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τοῦ φαγητοῦ ποὺ ἐνοιοθῶν...

Ἡ Ταϊμπά πρὸ ἐξυπνῆς καὶ πρὸ καλλιεργημένης ἀπ' τὰ ἄλλα παιδιὰ δέν ἀργησε νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος. Ἐρῶν Ὑστερὰ ἦρθε ὁ Ἀμερικανικὸς Ἐρως Σταυρός, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε εἰδικὰ τὰ παιδιὰ. Τὴν Ταϊμπά τὴν ἐνεπιστεύθησαν στὴν ἀρχὴ σὲ μιά γρηὰ χωρική καὶ εἶπαται σὲ μιά Ὀλλανδέζα κυρία.

Ἡ κυρία Μπρούμιντ ἡ ὁποία τὴν ἀνέλαβε τῆς ὑποσχέθη νὰ τὴν πάρῃ μαζί της στὸ Μπέρνεο ὅπου θὰ πῆγαινε νὰ συναντήσῃ τὸ γιό της.

Ἐνα ταξίδι ὁμοῦ πρᾶγμα καὶ μάλιστα στὰ 1918, ποὺ οἱ θάλασσες καὶ ἄλλο παρὰ ἀσφαλεῖς ἦσαν. Ἡ κυρία Μπρούμιντ λοιπόν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτευθῇ προσωρινῶς τὴν μικρούλα, σὲ κάτι φιλοῦς της, Ρώσους, ποὺ κατοικοῦσαν στὸ Βελιγράδι. Συνοδευομένη ἀπὸ τὴν προστάτιδα της ἡ Ταϊμπά πῆγε στὴ Γ. οὐγκοσλαβική πρωτεύουσα. Ἐμεινε κάμποσα χρόνια ἐκεῖ, μαζί με τὴν ρωσική αὐτὴ οἰκογένεια ὅπου τὴν εἶχαν ὀλοὶ σὰν παιδί τους καὶ οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν υἱοθέτησαν.

Ἀλλὰ τὰ πεπρωμένο τῆς μικρῆς εἶχε

ὁρίσει νὰ μὴ σταματήσουν οἱ περιπέτειές της ἐκεῖ.

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΜΠΟΡΝΕΟ

Μιά μέρα ἦρθε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Μπέρνεο, ὅπου ἡ κυρία Μπρούμιντ εἶχε πάει καὶ συνάντησε τὸ γιό της. Ἡ φιλόφρων κυρία ζητοῦσε ἀπ' τὴν παλιὰ προστατευομένη της νὰ πᾶ νὰ τὴν ἐρεῖ καὶ τῆς ἐστειλε μάλιστα καὶ τὰ ἀπαιτούμενα, γιὰ τὸ ταξίδι, λεπτὰ.

Ἡ Ταϊμπά ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ. Ἦταν 16 ἐτῶν τότε. Ἐνας μηχανικὸς ἀπ' τὸ Βελιγράδι ἀνέλαβε νὰ τὴ συνοδεύσῃ ὡς τὴ Γένουα ἀπ' ὅπου ὁλοκλήρωσε τὸ καράδι γιὰ τις ὀλλανδικὲς Ἰνδίες. Δυστυχῶς ὁ μηχανικὸς ἦταν παλιάνθρωπος καὶ ἔτσι ὅταν ἔφτασε στὴ Γένουα ἡ μικρὴ ἦταν ὁλόκληρη ἀδέκαρη πιά.

Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε προφθάσει νὰ δῇ τὴν εἰσιτήριό της καὶ μαπαράρισε χωρὶς δεκάρα κυριολεκτικὰ γιὰ τὸ Μπέρνεο.

Στὸ λιμάνι τοῦ Μπαντινιέρμας τὴν περιμέναν ἡ κυρία Μπρούμιντ καὶ ὁ γιός της. Ὁ κ. Μπρούμιντ, ἕνας κύριος κομψότατος καμμιά πενήντα χρονῶν, τῆς ἔκανε φρικτὴ ἐντύπωση. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ἐνοιωσε ὅτι διέτρεχε κάποιο κίνδυνον κοντὰ του.

Καὶ ὅπως φάνηκε ἀργότερα ἡ ἐνστικτώδης τῆς ἀντιπάθεια δέν ἦταν ἀδικαιολόγητη.

Ὁ κ. Μπρούμιντ ἡσχολεῖτο στὸ νὰ φωτογραφίξῃ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Μπέρνεο καὶ εἰδικώτερα τοὺς κρατήρας τοῦ ἡφαιστείου ποὺ ἦταν μέσα στὴ ζούγκλα.

Μιά μέρα ὁ ἐξερευνητὴς ἀνήγγειλε στὴν μητέρα του καὶ στὴ Ταϊμπά ὅτι ἡ ὀλλανδικὴ ἀστυνομία καταζητοῦσε τὴ νέα γιὰτὶ δέν εἶχε βγάλει ἄδεια παραμονῆς στὸ Μπέρνεο.

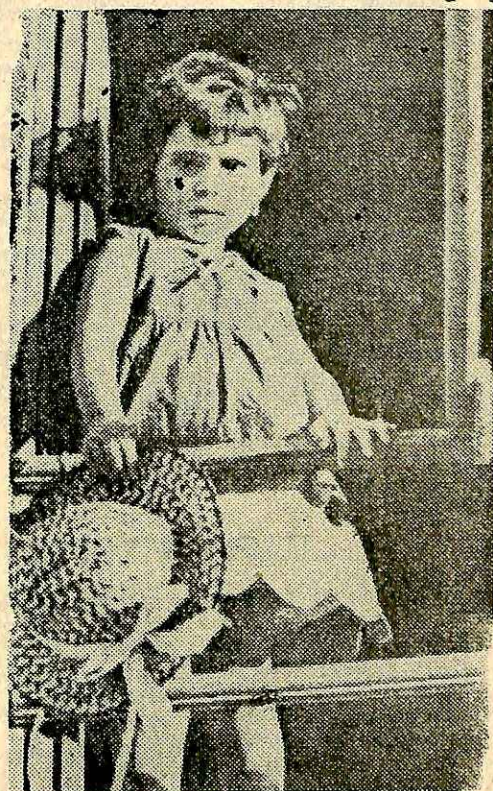
Δέν ὑπῆρχε παρὰ ἕνας τρόπος νὰ ἐξοφλῇ ἡ νέα ἀπ' τὴ δύσκολη αὐτὴ περίσταση. Νὰ παντρευθῇ τὸν Μπρούμιντ. Ἐννοεῖται ὁ γάμος τους θὰ ἦταν εἰκονικός, ἔτσι συμφωνήθη. Καὶ ἡ τελετὴ ἐγίνετο. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο βράδυ παρὰ τις ὕψους ποσῆσες του ὁ ἐξερευνητὴς, ὁ ὁποῖος, σημειωτέον, εἶχε δημιουργήσει ὁ ἴδιος τὸ ζήτημα αὐτὸ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸ του, ἀπῆλθε νὰ γίνῃ καὶ οὐσιαστικὰ γυναίκα του ἡ νεαρὰ Ρωσίδα. Ἐπειδὴ ἐκείνη ἀρνιόταν τὴν πῆρε μιά μέρα μαζί του, σὲ μίαν ἐξερεύνηση στὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου ὅπου τὴν ἔκλεισε σ' ἕνα «μπαουχάλου» στὴ μέση τῆς ζούγκλας μέχρις ὅτου τὴν ἀνάγκασε νὰ ὑποκύψῃ στὶς ἀξιώσεις του.

Καὶ ἡ ζωὴ τους ἐξηκολούθησε νὰ κυλᾷ ὅλο μέρος καὶ καίκα. Ὑστερὰ μιά μέρα ὁ Μπρούμιντ ἔχασε τὸ ἀλμπόμ με τις πολυτίμες φωτογραφίες ποὺ εἶχε συγκεντρώσει. Εἶχε διαφανῇ ὅλη του τὴν περιουσία σ' αὐτὲς τις ἐξερευνήσεις. ἔρχισε νὰ παίξῃ χαρτιά καὶ ἔχασε καὶ τὰ ρέστα.

Ἐνα βράδυ δέν εἶχε τίποτε νὰ παίξῃ. Καὶ ἔπαιξε μ' ἕνα Κινέζο τὴν γυναίκα του. Τοῦ παιγνιδιοῦ νικητὴς ἀναδείχθηκε ὁ Κινέζος ὁ ὁποῖος καὶ πῆρε διὰ τῆς βίας

τὴ Ρωσίδα μαζί του. Αὐτὸ μέρες ἀργότερα ἡ νέα βρισκόταν μισοτρελλή σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Μπαντινιέρμας καὶ ὁ ἀνδρας της στὴ φυλακὴ τῆς ἰδίας πόλεως. Ἀμα ἔγινε καλὰ οἱ ὀλλανδικὲς ἀρχὲς τὴν ἐστειλαν στὴ Σιγκαπούρη ὅπου, ὡς γνωστὸν οἱ Ρώσοι πρόσφυγες ἀφθονοῦν.

Θαῦμα! Ἐκεῖ ἡ Ταϊμπά εἶχε τὴν ἀνεπίστη εὐτυχία νὰ ξαναδῇ τὸν γέρο πατέρα της τὸν στρατηγὸ. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ της ἐκοράτησε λίγο. Ὁ γέρος πέθανε προ-

Ἡ Ταϊμπά, μικρούλα, στὸ σπίτι τῶν Ρώσων ποὺ τὴν εἶχαν φιλοξενήσει.

τοῦ περάσῃ οὔτε μῆνας σχεδόν.

Καὶ ἡ νέα βρέθηκε πάλι ὁμη στὸν κόσμον.

Τότε σκέφτηκε νὰ γυρίσῃ στὸ Βελιγράδι, στοὺς φίλους της τοὺς ὁποῖους εἶχε ἐγκαταλείψει. Τῆς ἔλειπαν ὅμως, τὰ ἔξω-δα τοῦ ταξιδιοῦ. Γιὰ νὰ τὰ βρῇ μῆκε ἡκουσθῆναι σὲ μιά ἀγγλικὴ οἰκογένεια.

Καὶ ἐπὶ τάλους κατώρθωσε νὰ γυρίσῃ στὴ Γιουγκοσλαβικὴ πρωτεύουσα καὶ σὲ κείνους ποὺ δέν τὴν εἶχαν ξεχάσει ποτέ.

Οἱ δυστυχίες της πληθθαίναν στὸ τέλος τους.

Ἀπ' τὴ ζωὴ της στὸ Μπέρνεο εἶχε μάθει τοὺς ἐξωτικούς χοροὺς τοῦ Μπέρνεο. Δέν γοσιάσθηκε παρὰ νὰ παρουσιάσῃ στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο τοῦ Βελιγραδίου γιὰ νὰ τὴν προσλάβουν.

...Σήμερα θαῖζει σταθερὰ τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴ δόξα.

τε, όσο κι' αν ο Ρουμάνης είν' εϋθυ-
μος και γλεντζές, άλλο τόσο είναι
κι' ένας άνθρωπος με χαρακτήρα κι'
 αξιοπρέπεια...

Η Ντόρα έπαιξε τὰ χεῖλια της με
πίεσμα:

— Γιατί δὲ λὲς τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν
έρωμένη του;... ρώτησε τὸν ἄντρα
της.

Εκείνος τὴν κύτταζε κλεφτά. Τέ-
τοια έντονη καὶ σκληρὴ φρασολο-
γία ἀπὸ μέρους της, τοῦ προκαλοῦ-
σε κατὰπληξη:

— Δὲν ἔχεις δίκιο νὰ μιλάς ἔτσι,
Ντόρα... Οἱ ἄνθρωποι εἶν' ἀρραβω-
νισμένοι, καὶ θὰ παντρευτοῦν...

— Ἡ Νίνα εἶν' ἐρωμένη τοῦ Ρου-
μάνη, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο... ἔκανε σο-
βαρὰ ἡ Ντόρα. Δὲν ἔχει κανένα λό-
γο νὰ παντρευτῇ μαζί του... Δὲν εἶν'
ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τῆς συμβαίνει ν'
ἀρραβωνιάζεται ἔτσι...

— Ντόρα... Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐσύ,
ἡ τόσο εὐγενικὰ καὶ συγκρατημέ-
νη, νὰ μεταχειρίζεσαι τέτοια λόγια
γιὰ νὰ κουρελιάσεις μιὰ γυναίκα;...

— Μ' ἔφερες στὰ ἄκρα... Ἐσὺ
φταίς... Μ' ἐξαγριώνει ὅμως τὸ ὅτι
ἐμεῖς, ἕνα ζευγάρι νόμιμο, ἀναγκα-
ζόμαστε νὰ ποζάρουμε στὰ κέντρα
δίπλα σ' ἕνα ζευγάρι παράνομο,
ποῦ, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ χωρί-
ση, γιὰ νὰ συγκροτηθῇ μ' ἄλλες βί-
σεις...

Ο Γιώργος ἀναψε ἕνα τσιγάρο.

— Περίεργο... Πολὺ περίεργο μοῦ
φαίνεται αὐτὸ γιὰ τὴ Νίνα... Ἐχει
ἕνα ὄρος τόσο παιδικό, τόσο κορι-
τσιστικό... Κι' εἶσαι σίγουρη γι' αὐ-
τὰ ποὺ λὲς;

— Δὲν εἶναι στὸ χαρακτήρα μου
νὰ μιλάω γιὰ μιὰ γυναίκα, ἔστω
κι' ἂν αὐτὴ εἶναι κακῆς διαγωγῆς...
Πολὺ περισσότερο, ἂν συμβῇ νὰ μι-
λήσω σπάνια, ὅπως ἀπόψε, δὲν τὸ
κάνω χωρὶς ἀποδείξεις... Ἡ Ντόρα
εἶναι μαϊτρέσσα τοῦ Ρουμάνη. Κι'
αὐτὸς δὲν εἶν' ὁ πρῶτος...

Ο Γιώργος ἔσθυσε νευριασμένος
τὸ τσιγάρο του:

— Καλὰ, δὲ μπορούσες, εὐλογημέ-
νη, νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλ' αὐτὰ πρὶν;...
Τώρα εἶν' ἄργα... Στὸ φλωρὰ εἶπα
πῶς τοὺς περιμένουμε... Ἀπὸ στιγ-
μὴ σὲ στιγμή, θὰ χτυπήσῃ τὸ κου-
δούνι... Τί δικαιολογία θὰ δώσουμε
γιὰ τὴν ἀρνήσηί μας;

— Καμμιὰ, γιατί θὰ πᾶμε... Μιὰ
βραδυὰ ἀκόμα, ὕστερ' ἀπὸ τόσες
ἄλλες ποὺ περάσαμε μαζί τους, δὲν
πρόκειται νὰ μᾶς ἐκθέσῃ περισσό-
τερο...

— Ἀλλοστε, μὴν ξεχνᾶς πὼς θὰ
ναί κι' ὁ Ἀργύρης, ἡ συμπάθειά
σου...

Ἡ Ντόρα κοκκίνισε ὡς τὶς ρίζες
τῶν μαλλιών της:

— Τὸ λὲς αὐτὸ μ' ἕναν τρόπο ποὺ
μὲ κάνει νὰ νοιώθω ντροπὴ... Μὲ τὸν
Ἀργύρη εἴμαστε, τὸ ξέρεις, παιδι-
κοὶ φίλοι, κι' ἔχω μαζί του ὅσο θάρ-
ρος ἔχεις καὶ σύ... Ἡ συντροφιά του
μὲ ἐκκουράζει... Εἶν' εὐγενικός, δι-
ακριτικός, πραγματικός φίλος...

— Κι' ἔχει κι' αὐτοκίνητο, ποὺ δὲν
ἔχουμε μεις ἀκόμα, δυστυχῶς... συμ-
πλήρως χαρούμενα ὁ Γιώργος. Πῆ-
γαινε λοιπὸν νὰ ντυθῇς, γιατί, ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμή, αὐτὸ τὸ αὐτοκί-
νητο θὰ σταθῇ ἀνυπόμονο ἐξω ἀπ'
τὴν πόρτα μας...

Καὶ τὴν ἔσπρωξε ἀπὸ τὰ πόρτα
τὸ δωμάτιο. Πραγματικά, δὲν πέρα-
σα ὅτε τρία λεφτά, καὶ τὸ κουδούνι
χτύπησε πέντ' ἔξη φορές. Ἡ ὑπη-
ρέτρια ἀνοίξε, καὶ στὸ χῶλ ὥρμη-
σε ὁ Ρουμάνης, ἔξαλλος, ὅπως πάν-
τα:

— Ἐλάτε, κατεβήτε!... φωνάζε βλε-

ποντας τὸ Μαράλη. Ποῦ εἶν' ἡ Ντό-
ρα;...

— Ἐτοιμάζεται... τοῦ ἀποκρίθηκε
ὁ Γιώργος. Περάστε ὅλοι ἀπάνω γιὰ
λίγο, κι' ὥσπου νὰ πιούμε ἕνα λικέρ,
θὰν ἔτοιμη...

Ο Ρουμάνης ἔκανε μιὰν ἀπερί-
γραπτη γκριμάτσα δυσαρρεσκείας:

— Μὰ, γιατί δὲν εἰσάστ' ἐτοιμοὶ
ἀκόμα;... Ο Ἀργύρης σὰς τηλεφώ-
νησε ἐδῶ καὶ τρία τέταρτα...

— Ἐ, γυναίκες βλέπεις, ἀργοῦνε
στὸ ντύσιμο... Ἄντε, μπράβο, Ἀλέ-
κο... Ἀνέβασέ τους ἀπάνω, γιατί, ὅ-
σο ἀργεῖς, δὲν ἀποκλείεται ὁ Ἀργύ-
ρης νὰ τραβῇ μετ' ἡ Νίνα γιὰ τὸ
«Σέσιλ» ἢ καὶ γι' ἄλλου...

Στὸ πρόσωπο τοῦ Ρουμάνη ζω-
γραφίστηκε ἕνας κωμικὸς φόβος:

— Λὲς νὰ ὑπάρχῃ τέτοιος κίνδυ-
νος;... ὦ, τοὺς ἀθλοῦσι! Πᾶω νὰ
σταματήσω τὴν καταστροφὴ!...

Καὶ κατρακύλησε τὶς σκάλες. Σὲ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Τοῦ Ραμπιντρανθ
Ταγκόρ

Ὁ κόσμος ἀφαιρῇ τὴ μάσκα τῆς
ἀπεραντοσύνης τοῦ ἐμπρός σ' ἐκεῖ-
νον ποὺ τὸν ἀγαπᾷ, καὶ γίνεται μι-
κρός σὰν ἕνα τραγουδάκι καὶ γλυ-
κός σὰν ἕνα φίλὶ τῆς Αἰωνιότητος

Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ τὰ κύματά
της στὴν ἀκρογιαλιά τοῦ κόσμου
καὶ μὲ δάκρυα γράφει ἀπάνω σ'
αὐτὴν τὴν ὑπογραφή της, μὲ τὶς
λέξεις «Σ' ἀγαπῶ».

Ὁ καταρράκτης τραγουδᾷ: «Βρί-
σκω τὸ τραγοῦδι μου ὅταν βρίσκω
τὴ λευτεριά μου».

Οἱ μέλισσες ροφοῦν τὸ μέλι ἀπ'
τὰ λουλούδια, κι' ἐκφράζουν μὲ
θόρυβο τὶς εὐχαριστίες των ὅταν
φεύγουν. Ἡ ἐπιδεικτικὴ πεταλού-
δα εἶναι βεβαία, ὅτι τὰ λουλούδια
τῆς ὀφείλουν εὐχαριστίες.

Ντρέπομαι γιὰ τὴν κενότητά
μου, εἶπε ἡ Λέζις στὸ Ἔργον.
Νοιώθω πόσο φτωχὸ εἶμαι ὅταν σὲ
βλέπω, εἶπε τὸ Ἔργον στὴ Λέζι.

Τὸ μυστήριο τῆς δημιουργίας εἶ-
ναι σὰν τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας με-
γάλο. Οἱ πλάνες τῆς γνώσεως εἶνε
σὰν τὴν καταχνιά τῆς αὐγῆς.

Τὸ εἶδωλό σου τσακίστηκε καὶ
σκόρπισε στὸ χῶμα, γιὰ νὰ σ' ἀπο-
δείξῃ πὼς τὸ χῶμα τοῦ Θεοῦ εἶναι
μεγαλειότερο ἀπὸ τὸ εἶδωλό σου.

Τὸ ὄνειρο εἶναι μιὰ σύζυγος
ποὺ ὅλο φλωρεῖ. Ὁ ὕπνος εἶναι ἕ-
νας σύζυγος ποὺ ὑπομονεύεται δι-
χῶς νὰ ἐγείνῃ λέξη.

λίγο, ξαναγύριζε μαζί με τὸν Ἀρ-
γύρη καὶ μετ' ἡ Νίνα. Ὁ Ἀργύρης
φλωρεῖ, ἦταν ἕνας νέος, καμμιὰ
τριανταρία χρονῶν, παραγγελιοδό-
χος μετ' ἡ γερὴ πελατεία, μετρίου ἀνα-
στήματος, μετ' ἡ καλοδεμένο κορμί καὶ
σταρτό δέρμα. Ἡ Νίνα ἦταν μιὰ
φίνα ξανθοῦλα μετ' ἡ μάτια σὰ μουσώ-
τιδες, ποῦ, μόλις σὲ κοιτούσαν, νό-
μιζες πὼς σ' ἀναβλύσουν ἀπὸ μέσα
τοὺς οἱ δροσοστολίδες τῶν δακρύων.
Στὴν πόρτα τοὺς δέχτηκε εὐγενικά
ὁ Μαράλης, ποὺ τοὺς ἐμπαύε στὴν
τραπεζαρία.

— Φάγατε; τὸν ἐρώτησε ὁ Ἀργύ-
ρης.
— Ναι, τρώγαμε τὴν ὥρα ποὺ τηλε-
φώνησε...

— Ἐμεῖς ὅμως δὲ φάγαμε, ἔκανε ὁ
Ρουμάνης μ' ἕνα κωμικο παράπονο,
καὶ δὲ σὲ βλέπουμε ἀπ' τὴν πεινα...

— Πολὺ λυσιμῶν γι' αὐτό... Ἐγώ
νόμισα πὼς θὰ πηγαίναμε μετὰ τὸ
φαί, γιὰ παγωτό, ἢ γιὰ κανένα οὐί-
σκυ...

— Θὰ φάμε καὶ τὸ παγωτό, καὶ θὰ
πιούμε τὸ οὐίσκυ... εἶπε ὁ Ρουμάνης.
Πρῶτα ὅμως νὰ φάμε... Τὸ στομάχι
μου εἶναι γεμάτο ἄερα, τόσο, ποῦ
κοντεῖναι νὰ μὲ πᾶρῃ ὀλόκληρον ψη-
λά, σὰν ἀερόστατο...

— Μὰ, φᾶς μὴνῶνα καθυστερημέ-
να, τοῦ εἶπε ὁ Γιώργος, ἀνοίγοντας
μπροστὰ στοὺς ἔξωθεν ἕνα γυάλινο
βαζάκι μετ' ἡ χρωματιστὸ σκέπασμα.

— Ὑστερα, ἀνοίξε ἕνα ἐπιπλο καὶ
πῆρε ποτηράκι τοῦ λικέρ.

— Βενεδικτὴν ἢ κουαντρώ;... ρώ-
τησε τὴ Νίνα.

— Ἐκεῖν τὸν κύτταξε μετὰ τὰ ζαφει-
ρένια μάτια της ποὺ ἦταν μονίμως
ὄγρὰ:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ προτιμῶ ἐκεῖνο
τὸ θαυμάσιο Κιοῦμελ, ποὺ μᾶς πρό-
σφερε τὴν ἄλλη φορὰ... Ἐχεις ἀ-
κόμα;

— Ἐχω γιὰ νὰ σὲ μεθύσω δέκα
φορὲς τοῦλάχιστον... τῆς ἀποκρίθη-
κε ὁ Γιώργος, σερβιρόντας Κιοῦμελ
στὸ ποτηράκι της. Βλέπω ὅτι σ' ἀ-
δηλαδὴ ποὺ θεωροῦνται λιγώτερο
γυναίκα...

Ἡ Νίνα ἀδείασε τὸ ποτηράκι της,
μισοκλείνοντας τὰ μάτια.

— Γιατί, δηλαδὴ; τὸν ἐρώτησε ὁ
Ρουμάνης, ὅτι νὰ πῶς πρέπει νὰ πι-
νουμε μόνο σιρόπι;...

— Οἱ γυναίκες σὰν καὶ σένα, ἀσφα-
λῶς...

— Σοῦ δίνω, μὴπως, τὴν ἐντύπωση
καμμιᾶς μαθητριάς παρθεναγω-
γείου;

— Ὁχι, ἀλλὰ βλέπω πὼς τὰ δυνα-
τὰ οἰνοπνεύματα, περνώντας ἀπ' τὸ
λάρυγγά σου, μπορεῖ νὰ τὸν κά-
ψουν, γιὰ τὸν λόγο ὅτι ὁ λάρυγγας
σου δίνει τὴν ἐντύπωση πὼς πρέπει
νὰναι ἡ μεταξωτός, ἡ βελουδένιος...

Ἡ Νίνα τὸν κύτταξε μετὰ τὰ χαδιά-
ρικά ἔαστερα μάτια της. Ὑστερα
τοῦ ξανθώσε τὸ ποτηράκι της γιὰ
νὰ τὸ ξαναγεμίσει.

— Ἐ, γιὰ στάσου, παιδί μου... ἀ-
νακατέθηκε ψευδοθυμμένος ὁ Ρου-
μάνης. Ἐσὺ πίνεις τὸ δεύτερό σου...
Ἐμεῖς ὅμως δὲν ἤπιαμε οὔτε τὸ
πρῶτο...

— Ἀ, παρντόν... δικαιολογήθηκε ὁ
Μαράλης, γεμίζοντας καὶ τ' ἄλλα
δύο ποτηράκια. Πρῶτα ὅμως περι-
ποιοῦνται τὶς κυρίες...

— Πρῶτα, ὅχι ἀποκλειστικά... τὸν
μᾶλλωσεν ὁ Ρουμάνης εὐθυμῶς, ἀδει-
άζοντας τρία ποτηράκια, τὸ ἕνα ὁ-
στερα ἀπ' τὸ ἄλλο.

Ἐκεῖν τὴ στιγμή, μπῆκε ἡ Ντόρα.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο).

μιὰν ἀνεση. Σὲ καταδί-
κασα νὰ μένης κοντά
μου καὶ νὰ μοιράζεσαι
τὴ φτώχεια μου καὶ τὴν
κακομοιριά μου. Μήπως
δὲν σοῦ ἔχω γυρέψει τό-
σες φορὲς συγγνώμη γι'
αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἤθελα
νὰ πῶ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δὲν τὴν
ἀφίνει νὰ τελειώσῃ):
Ναί, ναί, εἶναι ἔτσι ὅπως
τὰ λέω. Σοῦ κατέστρε-
ψα τὴν περιουσία σου,
σὲ στέρησα ἀπὸ κάθε ὁ-
λικὴ ἀνεση, σὲ σκλάβω-
σα μέσα στὴ μιζέρια...

ΕΚΕΙΝΗ: Πέτρο... Πῶς
μιλάς ἔτσι;... Πότε σοῦ

μίλησα ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ξέρω, ἐξήρακες
πάντα τὴ λεπτότητα νὰ μὲ πληγώνης
μετὰ λόγια περισσότερο εὐγενικά, μὰ
ποῦ μ' ἔκαναν νὰ πονῶ πῶς πολὺ. Ὁ-
σο δὲν φαντάζεσαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ
συγνώρης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ ποῖο λόγο; Θά-
πρεπε πρῶτα νὰ μοῦ εἶχες φταίξει.
Θάπρεπε ἀκόμα νὰ μποροῦσα, νὰ
εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρήσω
πρῶτος ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸν ἑαυτὸ σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, φταίω ἐγὼ γιὰ
ὅλα. Τάχασα ὅλα, καταστράφηκα, δυ-
στύχησα κι' ὅμως δὲν εἶχα καταλά-
βει τὴν ἔκταση τῆς καταστροφῆς.
Νόμιζα πὼς δὲν εἶχα χάσει καὶ με-
γάλα πράματα. Θαρροῦσα πὼς εἶ-
χα χάσει κάτι ἀσήμαντο. (Μικρὴ
παύση).

Ἡταν τὴν ἐποχὴ ποὺ νόμι-
ζα πὼς εἶχα ἀκόμα ἐσέ-
να... Λίγο ἀργότερα, κα-
τάλαβα πὼς τὰ εἶχα χά-
σει πᾶ ὅλα... Ὅλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Θες νὰ πῆς
πὼς ἀναγκάσωμαι πὼς εἶ-
χες χάσει ἐμένα. (Μὲ
ἐνῶισμό). Κι' ὅμως μπο-
ρεῖς νὰ εἶσαι σίγουρος
πὼς ἡ γυναίκα σου στά-
θηκε πάντα στὸ ὕψος
της.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, τὸ
ξέρω. Ὅλοι τὸ λέν: «Ἡ
γυναίκα τοῦ Μαράνη
στάθηκε στὸ ὕψος της».

Στὰ μάτια τοῦ κόσμου
ἐπιδείκνυσε τὴν δέσπο-
σιά σου. Δὲν παραπονέ-
θηκες ποτὲ γιὰ τίποτα.

Δὲν λύγισες. (Μικρὴ
παύση). Σεβάστηκες ἀ-
κόμα τ' ὄνομά σου. Αὐ-
τὸ δὲν θες νὰ πῆς;

ΕΚΕΙΝΗ: Πέτρο, δὲν
σοῦ ἐπιτρέπω νὰ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σύντασε.
Σεβάστηκες τ' ὄνομά
μου, τὸ ξαναλέω. Μὰ δὲ
σεβάστηκες τὴν ἀνάστη-
μάς.

Ἡρθαν στιγμὲς με-
τὰ στὴν κακοτυχία ποὺ
μὲ χτυποῦσε κι' ἐλπίζα
πὼς θὰ μᾶς ἐβόσκε κα-
λὶ. Τὸν ἕνα πλάι στὸν ἄλ-
λον. Ἐτσι θὰ μᾶς χτυ-
ποῦσε λιγώτερο. Ἡ δὲ
θὰ νοιώθαμε τόσο δυνα-
τὸ τὸ γυμνῆμά της. Δὲν
θελήσαμε νὰ σταθῇς κοντά
μου. Ἀνὰ ἄλλες νὰ μὴ
δόσης τὸ χέρι σου κα-
θὰς ἀπλῶνα γι' αὐτὸ τό-
σο ἄσχετο τὸ δικό μου...

(Μιλάει γοῦν νὰ τὴν
κυττάξῃ. Ἀφίνει τὸ

ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

αὐτοδημιουργοὺς διαλόγους
τοῦ Κ. ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

(Πῆραν μιὰ βάρκα κι' ἀ-
νοίχτηκαν στὴ θάλασσα.
Τοὺς ὄρμηξε ἄνεμος ὁ ἀνεμὸς
στὸ δρόμο. Ἀναγκάστηκαν
νὰ ποδίσουν, ὅστερα ἀπὸ κό-
πους, σὲ μιὰν ἀκτὴ, κοντὰ
σὲ βράχια ποὺ σχηματίζουν
κάτι σὰ σπηλιά. Ἐχουνε γί-
νει μούσκεμα ἀπὸ τὸ νερό.
Βγαίνοντας, ὁ ΑΝΤΡΑΣ
πῆρε τὴ ΓΥΝΑΙΚΑ στὰ χέ-
ρια του νὰ τὴν ξεπεράσῃ
στὴν ἀμμουδιά).

ΕΚΕΙΝΗ (νευρωμέ-
νη): Ἀφῆσέ με... θὰ πε-
ράσω μόνη μου. Φοβάσαι
μὴ βραχῶ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν παρα-
τάει): Ὅπως θέλεις.
(Παιρνοῦν ἀπὸ τὴ βάρκα στὴν ἀ-
κτὴ. Τὰ πόδια τοὺς βυθίζονται ἴσα-
με τὴ μέση τῆς γάμπας στὸ νερό).

ΕΚΕΙΝΗ: Ἰδέα σου κι' αὐτὴ νὰ
πάρουμε βάρκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐχεις δίκιο, ἐγὼ
φταίω...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐχεις ὄρες-ὄρες κάτι
ἐμπνεύσεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῦ εἶναι τῆς κακιάς
ὥρας...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐχουμε βραχεῖ ἴσαμε
τὸ κόκκαλο. Καὶ δὲν ἔχει πουθενά
ἐδῶ κοντὰ κανένα μαγαζάκι νὰ πάη
κανέναν νὰ στεγνώνῃ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ συγχωρεῖς, Λίζα,
ἦταν κουταμάρα τὸ ἀποψινὸ τὸ δικό
μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ἀνα-
γνωρίζεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ξέρω τί μ' ἐπι-
σε. Σὰν εἶδα τὴ βάρκα
δεμένη στὴν ἀκρογιαλιά,
νὰ, πῶς νὰ στὸ πῶ, θυ-
μήθηκα γιὰ μιὰ στιγμή
τὰ παλὰ μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τί σοῦ
ἐφταίγα ἐγώ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ συγ-
χωρεῖς, νόμιζα πὼς δὲν
ἦσαι μόνο δικὰ μου αὐ-
τὰ τὰ παλὰ ποὺ εἶ-
πα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁχι, καὶ
μένε, δὲν ἐννοεῖς ν' ἀλ-
λάξῃς. Ὅλο μετὰ τὶς ἀνα-
μνήσεις, τοὺς ρωμαντι-
σμούς σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λίζα, γι-
ατὶ μιλάς ἔτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω,
ἄνθρωπος εἶμαι κι' ἐγώ,
ἐγὼ τὰ νεύρα μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλὰ, μὰ
δὲν ὑπάρχει λόγος καὶ
νὰ μιλήσῃς μετὰ τὸν τρόπο
ποὺ μοῦ μιλάς. Καὶ νὰ
σὲ σκότωναν δὲ θάκνανες
ἔτσι. (Μικρὴ παύση).

Κι' ὅμως κάποτε ἔλεγες
ὅτι θὰ μ' ἀκολουθοῦσες
ἀκόμα καὶ στὸν πῶ με-
γάλο κίνδυνο...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάποτε...

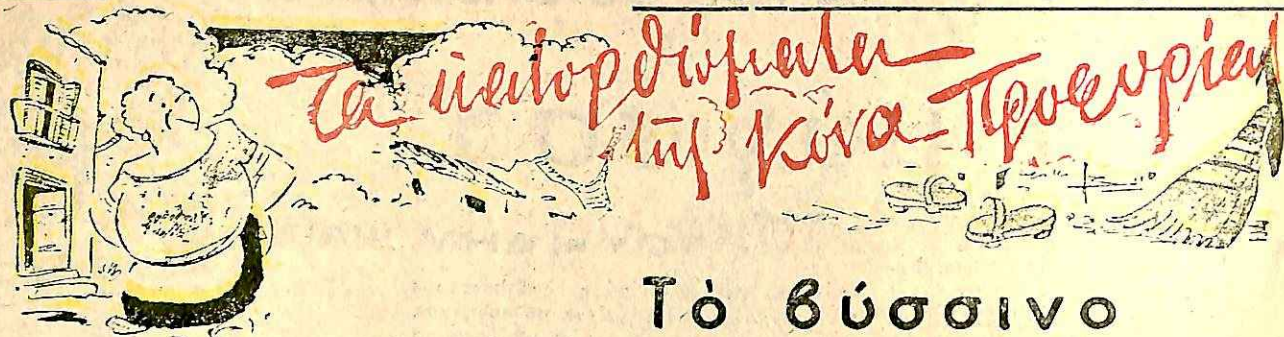
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάποτε
ποὺ δὲν ἦσουν ἡ Λίζα ἢ
σημερινή. Κάποτε ποὺ ἔ-
βρισκες λόγια τρυφερά
γιὰ νὰ μιλάς στὸν ἄντρα
ποὺ ἀγαποῦσες...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀλλοτε
βλέπαμε τὴ ζωὴ μετὰ
τὴν ἀλλοτρίαν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ὅμως,
ἡ ζωὴ δὲν ἀλλάζει τόσο
εύκολα. Ἐκτὸς ἂν φταί-
νε τὰ μάτια...

— Πέτρο συγχώρεσέ με!...

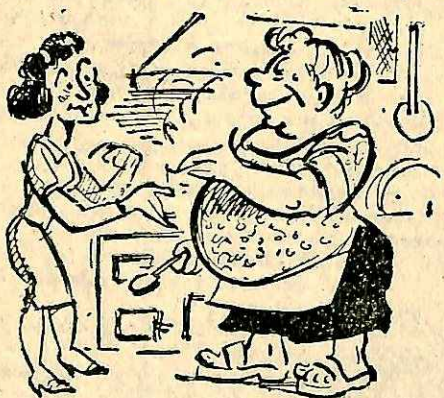

Τὸ βύσσινο

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ στην οξωπορτα στο συνοικισμό τοῦ Βύρωνος ἡ Κόνα Προφουρία εἶχε μπροστά της ἕνα καλὰθὶ βύσσινο καὶ τὸ καθάριζε ἕνα-ἕνα γιὰ νὰ τὸ ψήσῃ γλυκὸ, ἐνῶ παρακολουθοῦσε καὶ τοὺς κόττες της ποὺ βόσκανε μέσα στὸ δρόμο, νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν καὶ τίς χάσῃ.

Κάθε στιγμή ποὺ ἔβλεπε καμμιὰ νὰ πάῃ πάρα κάτω τὴν φώναζε: — Ἐλα κό-κό-κό-κό, ἔλα, μάτια μου, ἔλα...

Κι' ἂν ἔβλεπε πὼς ἡ κόττα δὲν τῆς ἔδινε ἀπάντηση, σηκωνόταν, ἔπαιρνε

— Ἄ! Ὅσο γι' αὐτό, εἶμαι πολὺ γουρλίδιασα!...

μιὰ βίτσα ποῦχε στὸ πλάι της καὶ τὴν κυνηγοῦσε νὰ τὴ φέρῃ μέσα.

— Κακοχρονονάχετε, κακορούζικα ζωντανά, οὐλο γιὰ ζημιὰ σὰς θρέφει κανεὶς!

Καὶ ξανακαθότανε πάλι στὴ θέση της κι' ἔβγαζε τὰ κουκούτσια ἀπὸ τὸ βύσσινο.

Ἡ Σουλτάνα ἡ κόρη της, μαζί με τὸ Δημητράκη τὸν γαμπρό της, βγήκαν ἀπὸ μέσα ντυμένοι.

— Ἐμεῖς, μαμά, πάμε στὴν πεθερά μου νὰ δοῦμε πὼς περνά. Τὸ μεσημέρι θάμαστε πίσω.

Ἡ Προφουρία ἔκανε κάποιο μορφασμό.

— Μὴ ξεχρονίσῃς κι' ἔχω τὸ φαῖ καὶ τὸ βύσσινο. Δὲν τὰ προφταίνω.

— Ἐννοία σου, θὰ γυρίσω γλήγορα, εἶπεν ἡ νέα, κι' ἔφυγε μαζί με τὸν ἄντρα της.

— Ἀναθεμάτην τὴ γρουσουζιά, ψιθύρισε ἡ Προφουρία, τώρα ἦρε ν' ἀρρωστήσῃ κι' αὐτὴ γιὰ νὰ μ' ἀφήνουνε μονάχη, νὰ σκοτώνωμαι στὴ δουλειά.

Καὶ σκυμμένη πάλι στὸ καλὰθὶ, ἐκαθάριζε τὰ τελευταῖα βύσσινα ποὺ εἶχαν μείνει.

Μιὰ παλὰ γειτόνισσά της, ἡ Χρηστίνα τοῦ Σαχλαμπά, περαστικὴ ἀπὸ τὸ δρόμο, στάθηκε νὰ τὴ δῇ.

— Καλὲ Χρηστίνα μου! ξεφώνισεν ἡ Προφουρία, σὰν τὰ χιόνια. Τί γένηκες καλὲ τόσον καιρό; Ἀχου! Κι' ἐγὼ σὲ μελετοῦσα πάντα. Κάτσε νὰ σὲ δῶ.

Ἡ Χρηστίνα, μιὰ ξανθὴ ξεθαμμένη, χλωμὴ καὶ περασμένης ἡλικίας γεροντοκόρη, ἐκάθισε.

— Νὰ μὴ σὲ παραθάρῳ, Προφουρία μου, γιατί βλέπω πὼς ἔχεις δουλειές σήμερα.

Ἡ Προφουρία διαμαρτυρήθηκε.

— Κατὰ μιὰς φορὰς καλὲ ποὺ πέρασες ἀπὸ τὸ σπῆτι μας, νὰ μὴν πάρῃς ἕνα νερό. Κάτσε καὶ σ' ἔχω καὶ γουρλίδιασα. Ψῆνω γλυκὸ σήμερα καὶ θέλω τὸ ποδαρικό σου.

Ἡ ξανθὴ γεροντοκόρη χαμογέλασε.

— Ἄ! ὅσο γι' αὐτό, εἶπε, εἶμαι καὶ πολὺ γουρλίδιασα. Τόχανε νὰ τὸ κάνουνε δὰ σ' οὐλο τὸ Τσαρλὶ Μπαξὲ στὴ Σμύρνη.

Ἡ Ἀννέτα τοῦ Μπαρδάκα δὲν ἀνοίγε τὴν πόρτα τῇ τῇ ἀρχιχροναῖ ἃ δὲ μὲ φώναζε νὰ τὴ κανῶ τὸ ποδαρικό.

— Μπαρδά, σὲ χαίρομαι, μάτια μου. Κάτσε νὰ βάλω τὸ βύσσινο στὴ φωτιά, νὰ σὲ δῶ λιγάκι.

Ἐτρεξε μέσα, κι' ἔβαλε ἕνα μεγάλο τέντζερε μὲ τὴ ζάχαρη καὶ τὸ βύσσινο στὸ ἀναμμένο τζάκι, κι' ὕστερα ἦρθε καὶ κάθισε στὴν πόρτα μαζί με τὴν Χρηστίνα.

— Τί γίνεσαι λοιπόν, παλὰ μου γειτόνισσα; ἀρχισε, πέ μου τα, τί κάνουν οἱ δικοὶ σου, ἀλήθεια ἔχασα, ἡ μάννα σου συχωρέθηκε. Ὁ γαμπρός σου, πὼς τὰ πάει με τὴ Σουσάνα;

— Μὴν τὰ ρωτᾷς, εἶπεν ἡ Χρηστίνα. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

Ἡ Προφουρία κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Μίλησε με τὴν τύχη τῇ ἡ ἔρημη. Ποῦ τὸν ἦρε! Τόνε ψούνισε δὰ στοῦ μενεξὲ τὰ κάλλη. Μωρὴ μὰ δὲ τὴ βλέπουνε τοὶ ἀχάιρευτοι, ποὺ οὐλο λόγια καὶ ρεκλάμα εἶναι κι' ἀπὸ μέσα — τενεκέδες ξεγάνωτοι. Χαθήκανε μωρὴ Χρηστίνα μου τὰ παληκάρια τῇ Σμύρνης, νὰ πάρῃ ἕνα ποὺ ἦτανε σφατσάκι κ' ὁμορφῇ, παρὰ ἡξέπεσε στὸν κουμαρμπάση, τὸ τσιτσιμπλάκι, τὸ νηστικό; Σπούτσης καὶ βρωμοῦν τὰ χνώτα του ἀπ' τὴ πεῖνα.

Ἡ Χρηστίνα μπροστὰ στὸ λούσιμο τοῦ γαμπροῦ της, μὲ τόσα ὠραία κοσμητικά, δὲν εὗρισκε σειρά.

— Μὰ μπὰς καὶ τότε ξέραμε, Προφουρία μου; εἶπε, ἐκείνος ὡς ποὺ νὰ τῆνε πάρῃ ἡ καὶ σὰν τὸ λαλό.

— Ἐτοὶ κάνουνε, φωτιά νὰ τὴ κάψῃ, οἱ μαντραπάδες. Αὐτοὶ, μωρὴ Χρηστίνα μου, ἔβρουνε καὶ τὴ κάτῳ γῆς τὸν ἀφέντη. Ἀχ!

Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

— Ὅς ποὺ ν' ἀποθερίσῃς Βασίλη καὶ Βασίλη

Καὶ σὰν ἀποθερίσῃς:
Ποῦ σὲ ἀνέβει Κασσιόδη!

Τὰ κορίτσια πρέπει νάχουνε μάτια δεκατέσσερα. Ὑστερα δὰ — ἐδῶνα — νὰ ποὺ τὰ λέμε — ἡ ἀδρεφὴ σου δὲν ἦτανε καὶ καμμιὰ μικρούλα σὰν τότε πήρε. Εἶχε τὰ χρονάκια της. Ἐ, βέβαια, δὲν ἦτανε σὰν ἐσένα περασμένη, μὰ δὲν ἦτανε τριανταπεντάρα;

Ἡ Χρηστίνα δυσανεκτήμένη διαμαρτυρήθηκε:

— Τί λές, καλὲ Προφουρία μου, ἐκεῖνη εἶναι τὸ ὑστερὸν παιδί τῆς μάννας μου, τὴν περνῶ δέκα πέντε χρόνια...

— Ἐ, καλά, ἂς εἶναι, δὲ θὰ κάνω με τώρα μιντζιλίσση γιὰ τὰ χρόνια. Εγὼ μιλῶ τὸ δίκιο. Τώρα πιά δὲν εἶναι μπάλωμα ὁ ἄντρας νὰ τότε ξυλώσῃ. Ἡθελὲς τα κι' ἡπαθὲς τα, λέει μιὰ παροιμία. Ὅπως ἦστροσε θὰ κοιμηθῇ. Μὰ τραβᾷς καὶ σὺ κακομοῖρα ποὺ τὴ βλέπεις νὰ κάδεταί, Ἀχ, τὸ αἶμα νερό δὲ γίνεται κι' ἂν γενῇ δὲν πίνεται. Δὲ μοῦ λές, παίξῃ ἀκόμα χαρτιά ὁ ἀμνημόνευτος;

Μὲ ἀναστεναγμὸ βαρὺ, ἀπήντησε ἡ γεροντοκόρη:

— Παίξῃ, λέει. Ξημερώνεται, Προφουρία μου. Καὶ οὐλο χάνει. Δὲ τ' ἄφησε πιά τίποτα μέσα στὸ σπῆτι. Οὐλα τὴν τὰ πούλησε.

Ἡ Προφουρία πετάχτηκε ὡς ἐπάνω.

— Τί λές, καλὲ. Μωρὴ μπὰς καὶ τὴ φαγε καὶ τὴν ἐπιζημίωση;

— Καλὲ τί ἐπιζημίωση, τί μιζοσυταρίες, τί ἀσπρική. Θὰ τὴν ἀφήσῃς.

— Παιζέ, λέει. Ξημερώνεται, Προφουρία μου. Καὶ οὐλο χάνει. Δὲ τ' ἄφησε πιά τίποτα μέσα στὸ σπῆτι. Οὐλα τὴν τὰ πούλησε.

Ἡ Προφουρία πετάχτηκε ὡς ἐπάνω.

— Τί λές, καλὲ. Μωρὴ μπὰς καὶ τὴ φαγε καὶ τὴν ἐπιζημίωση;

— Καλὲ τί ἐπιζημίωση, τί μιζοσυταρίες, τί ἀσπρική. Θὰ τὴν ἀφήσῃς.

— Παιζέ, λέει. Ξημερώνεται, Προφουρία μου. Καὶ οὐλο χάνει. Δὲ τ' ἄφησε πιά τίποτα μέσα στὸ σπῆτι. Οὐλα τὴν τὰ πούλησε.

Ἡ Προφουρία πετάχτηκε ὡς ἐπάνω.

— Τί λές, καλὲ. Μωρὴ μπὰς καὶ τὴ φαγε καὶ τὴν ἐπιζημίωση;

— Καλὲ τί ἐπιζημίωση, τί μιζοσυταρίες, τί ἀσπρική. Θὰ τὴν ἀφήσῃς.

— Παιζέ, λέει. Ξημερώνεται, Προφουρία μου. Καὶ οὐλο χάνει. Δὲ τ' ἄφησε πιά τίποτα μέσα στὸ σπῆτι. Οὐλα τὴν τὰ πούλησε.

Ἡ Προφουρία πετάχτηκε ὡς ἐπάνω.

— Τί λές, καλὲ. Μωρὴ μπὰς καὶ τὴ φαγε καὶ τὴν ἐπιζημίωση;

— Καλὲ τί ἐπιζημίωση, τί μιζοσυταρίες, τί ἀσπρική. Θὰ τὴν ἀφήσῃς.

— Παιζέ, λέει. Ξημερώνεται, Προφουρία μου. Καὶ οὐλο χάνει. Δὲ τ' ἄφησε πιά τίποτα μέσα στὸ σπῆτι. Οὐλα τὴν τὰ πούλησε.

Ἡ Προφουρία πετάχτηκε ὡς ἐπάνω.

— Τί λές, καλὲ. Μωρὴ μπὰς καὶ τὴ φαγε καὶ τὴν ἐπιζημίωση;

— Καλὲ τί ἐπιζημίωση, τί μιζοσυταρίες, τί ἀσπρική. Θὰ τὴν ἀφήσῃς.

— Παιζέ, λέει. Ξημερώνεται, Προφουρία μου. Καὶ οὐλο χάνει. Δὲ τ' ἄφησε πιά τίποτα μέσα στὸ σπῆτι. Οὐλα τὴν τὰ πούλησε.

— Παιζέ, λέει. Ξημερώνεται, Προφουρία μου. Καὶ οὐλο χάνει. Δὲ τ' ἄφησε πιά τίποτα μέσα στὸ σπῆτι. Οὐλα τὴν τὰ πούλησε.

Τὶ ἔχουν ἀπογίνει ἡ Μανουέλλα κι' ἡ Δασκάλισσα τοῦ φιλμ «Παρθένες με στολή»;

«Παρθένες με στολή» Ποιὸς δὲν τὸ θυμᾶται τὸ ἀριστοῦργημα αὐτοῦ τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου. Καὶ μέσα ἀπὸ τὸ φιλμ τῇ Μανουέλλα, καὶ τὴν παιδαγωγὸν τοῦ ρόλου ὑπέροχους ποὺ τοὺς κράτησαν δυὸ καλλιτέχνιδες νέες, πρωτόθαλτες ἀλλὰ πόσο ὑπέροχες καὶ αὐτές! Ἡ Δωροθέα Βήχ... ἡ Χέρτα Τήλε. Καὶ ὅμως οἱ ἐφημερίδες ἔχουν χρόνια νὰ μιλήσουν γι' αὐτές. Τί νὰ ἀπογίναν τάχα;

Ἡ πρώτη, μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχία της στὴς «Παρθένες με στολή» ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἀπέφυγε ὅμως καὶ ἐπέστρεψε στὴ Γερμανία. Ἡ ἄλλη ἔγινε πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα. Ὅστε μίλησαν γι' αὐτὴν. Ἐνας Γάλλος συνάδελφος τυχαίως τὴν συνήντησε στὴν Ζυρίχη τῆς Ἑλβετίας καὶ μὰς μιλάει γι' αὐτὴν.

Προηγουμένως ὅμως θὰ σὰς δώσωμε ἕνα ἀποσπασματὶ τῆς Δωροθέας Βήχ, ὅπου ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνις μὰς μιλάει γιὰ τὸν ἑαυτὴ της.

Δ ἂ μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου ἐνῶ ἡ ἴδια; Τὸ προτιμῶ αὐτό, ἀπὸ τὸ νὰ δίδω συνεντεύξεις. Τοῦλάχιστον, ἐτοὶ δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ ἀπαντήσω στὴς στερεότυπες ἐρωτήσεις ποὺ κάνουν συνήθως ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι. Θὰ σὰς πῶ ποῖα εἶμαι... εἰλικρινὰ ὅμως ὁχι χάριν διαφημίσεως, ὅπως μὰς ὁχι ποχρεῶνουν νὰ μιλοῦμε στὸ Χόλ-λινγουντ. Εἶναι φοβερό, ξέρετε, αὐτό! Σὲ παραλαβαίνει ὁ μανάτζερ σου καὶ σοὺ μαθαίνει πέντε-δέκα λόγια ποὺ πρέπει νὰ πῇς στοὺς δημοσιογράφους ποὺ θὰ σ' ἐπισκεφθοῦν.

Τὶ δρᾶμα... Θυμᾶμαι μάλιστα μιὰ γράφα ποῦπαθα κάποτε. Ἐπρόκειτο μιὰ μέρα νὰ μ' ἐπισκεφθοῦν δυὸ δημοσιογράφοι. Ὁ ἕνας ἀπὸ μιὰ δημοκρατικὴ ἐφημερίδα καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα ρεπουμπλικανική. Ὑπάρχει αὐτὴ ἡ κομματικὴ ἀκρίβεια; Ὁ μανάτζερ μου, ποῦχε δώσει νὰ ἀποστηθίσω δυὸ ὁλότελα, διαφορετικὰ μεταξὺ τῶν ἐγκώμια, ποὺ προωρίζοντο γιὰ τίς δυὸ ἐφημερίδες καὶ εἶχαν γιὰ σκοπὸ νὰ δείξουν στὸν κάθε δημοσιογράφο ὅτι ἐκλιναν μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ κόμματός του.

Ὅταν ἦρθαν ὅμως οἱ δημοσιογράφοι τὰ μπερδεύαμε. Τάκανα θάλασσα! Κόνεψα νὰ γίνω σκάνδαλο... καὶ στὸ Χόλλινγουντ γελοῦσαν μέρες μετὰ τὸ πάθημά μου.

Ἀλλὰ ἂς μιλήσουμε γιὰ μένα τώρα.

Εἶμαι ψηλὴ, ἀρκετὰ λεπτὴ (κατὰ βάλλω τόσες προσπάθειες νὰ νὰ διατηρῶ τὴ σιλουέτα μου...) ἔχω μαλλιά μακρὰ καὶ μαύρα, καὶ μιὰ μυστικὴ γελοία ποὺ μὲ κάνει νὰ ἀπελίζωμαι ἅμα τὴν βλέπω στὸν κα-

Ἡ Χέρτα Τήλε.

θρέφτη. Ὁ σκηνοθέτης μου, ἅμα ἔχει τίς καλὲς τοῦ, λέει ὅτι ἔχω ὠραία μάτια. Ἀλλὰ γιὰ πές τὴ μου, ξέρετε πολλοὺς σκηνοθέτες ποὺ νὰ-χουν συχνὰ τὴν καλὴ τους;

Ἐχω χαρακτῆρα ἀπαίσιο, καὶ αὐτὸ γιὰτί μέσα μου εἶμαι βέβαιη ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς. Ἄν σὰς τὸ λέω, τὸ κάνω μόνο καὶ μόνο μετὰ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ πῇτε μέσα σας: «Τί ταπεινὸφρων γυναῖκα!»...

Εἶμαι ζηλιάρα καὶ ξεροκέφαλη. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ἐλαττώματα ποὺ τὰχουν ὅλες οἱ γυναῖκες σχεδόν, ἐτοὶ λένε τοῦλάχιστον οἱ ἄνδρες. Φιλόδοξη, μὰ καὶ ποῖος δὲν εἶναι; Τεμπέλα, λιγάκι, λιχουδία κάπως περυσσότερο καὶ πολὺ, πάρα πολὺ καπριτσιόζα. Μὰ γιὰ πέστε μου, δὲν εἶναι ὠραῖο νὰ κάνῃ κανεὶς ὅλα τὰ καπρίτσια του;

Λατρεύω τὸ διάβασμα καὶ γράφω πολὺ. Ξέρετε ὅτι ἔχω δημοσιεύσει ἕνα σωρὸ διηγήματα μετὰ ψευδώνυμο; Ὑπερφηφανεύομαι πολὺ γι' αὐτά... Ἐγὼ γράφει μάλιστα κι' ἕνα σε-νάριο καὶ — ποῖος ξέρει — ἴσως νὰ γυρισθῇ μιὰ μέρα. Τρελλαίνομαι γιὰ τὰ γεωμετρίαικα σκόρο, μὴ ξεχνάτε ἄλλωστε, πὼς γεννήθηκα στὸ Νταβὸς τῆς Ἑλβετίας.

Ἡ ζωὴ μου ἦταν πάντα θλιβερὴ καὶ μονότονη. Ἀπὸ μικρὴ δὲ γνώρισα τὸ ἀπογοητεύσει. Γι' αὐτὸ ἴ-σως εἶμαι πεσιμιστρία. Γιὰ μένα ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴ χλωμὴ ὁμορφιά τῆς μελαγχολίας.

Ἦμουν δώδεκα ἐτῶν, ὅταν πρω-τόνοιωσα κλίση γιὰ τὸ θέατρο. Εἶ-

Ἡ Δωροθέα Βήχ.

χα γράφει καὶ ἕνα ἔργο ποὺ τὸν πρῶτο ρόλο ἐπρόκειτο νὰ τὸν παίξῃ ἐγὼ, φυσικά. Τὸ παίξαμε μετὰ τὴν συμβαθῆτρί μου στὸ σχολεῖο καὶ σημειώσαμε μεγάλο σουξέ. Ἀπὸ τὸ θέατρο συνειδητοποιήθηκα καὶ πήρα τὴν ἀπόφαση νὰ γίνω ἡθοποιός. Οἱ γονεῖς μου, εὐτυχῶς, με βοήθησαν σ' αὐτὸ καὶ μ' ἐνεθάρρυναν. Ἐσημείωσα ἀργότερα κάμποσες ἐπιτυχίες.

Δὲν μελετῶ τοὺς ρόλους μου πο-τέ. Διαβάζω μόνο προσεκτικὰ κἀνα-δυὸ φορές τὸ σενάριο. Ὑστερα σι-γά-σιγά μέσ' στὸ ὑποσυνειδητό μου, ἰδιοποιῶμαι ἐντελῶς μηχανικά τὸν ρόλο μου. Αὐτὸ γίνεται δηλαδὴ ἐν-στικτωδῶς, χωρὶς νὰ τὸ καταλά-βαίνα.

Γι' αὐτό, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι μιὰ καλλιτέχνις δὲν μπορεῖ νὰ ἐνσαρκώ-σῃ, παρὰ μονάχα ρόλους ποὺ ἔζησε ἢ θὰ μποροῦσε νὰ ζήσει.

Ἄν καμμιὰ νεαρά συνάδελφος μοῦ ζητοῦσε συμβουλὴ, θὰ τῆς ἔ-λεγα:

«Μάθετε πρῶτα-πρῶτα νὰ ζήτε! Ὁ μεγαλειότερος δάσκαλος εἶναι ἡ ζωὴ! Μαθαίνοντας τίς λύσεις της καὶ τίς χαρὲς της, διασχίζοντας τὸν δύσκολο δρόμο τῆς πραγματικότη-τος, μόνο ἐτοὶ θὰ μπορῇτε νὰ ἀντι-ληφθῇτε τὴν ἀξία τοῦ κάθε πράγ-ματος γιὰ νὰ νοιώσετε τὴν ἀνθρώ-πινη ψυχὴ.

Γιατὶ θέατρο καὶ κινηματογράφος καὶ τέχνη γενικά, δὲν εἶναι καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι, παρὰ τὸ καθρέφτι-σμα τῆς ζωῆς, ἡ ἴδια ἡ ζωὴ μας».

Ἀλλὰ ἂς ἀφίσουμε τὴν φιλοσο-φία. Σὰς τόπα. Ἐγὼ μιὰ ἐμφυτη κλίση στὴ μελαγχολία καὶ πρέπει νὰ με συγχωρήσετε ἂν σὰς γίνωμαι ἐνοχλητικὴ μετὰ τὸν αἰώνιο πεσιμι-σμό μου. Κι' ὅμως, θάθελα νὰ γελῶ, πάντα νὰ γελῶ...

Νὰ σὰς πῶ τίς φιλοδοξίες μου; Ἐγὼ πολλές. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς: Νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ κά-ποτε ὁ Μαρσέλ Ἀ. Ἐομιπὲ ἕνα ρόλο ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀναθετεῖ στὴν Γκαμ-πὺ Μορλαί... Μ' ἀρέσει τόσο αὐτὴ ἡ καλλιτέχνις...

Καὶ θαρρῶ πὼς θὰ μοῦ ταίριαζαν τόσο οἱ ρόλοι ὅσο ἐνσαρκώνει...

ΧΕΡΤΑ ΤΗΛΕ

Πᾶνε ὀχτὼ χρόνια, ἦμουν πολὺ νέ-ος, πολὺ ρωμαντικός, πολὺ εὐαίσθη-

τὴν πλημμελοῦσαν. Τὸ ὕψος, ἢ τοῦ
ρότης μετὰ τὴν ὁποῖαν μιλοῦσιν οὐ
νέα, δὲν εἶχαν τίποτε ἀπὸ τῶν

μα που συνδέει τον αδελφό με την αδελφή.

Η γλύκα με την οποία έπρόφερε το όνομά του, ήταν αρκετά αποκαλυπτική. Μά ποιά λοιπόν ήταν αυτή η νέα; Αυτό ήθελε να μάθει η Λίνα και άμέσως μάλιστα!

—Είστε η αδελφή του κυρίου Λορέν, δεσποινίς;

—Όχι, αποκρίθηκε μ' έναν έλαφρό δισταγμό η νέα. Είμαι η μηνηστή του...

—Και μένετε κιόλας μαζί; Έκανε η Λίνα χαμογελώντας ειρωνικά.

—Κυρία, την διέκοψε θυμωμένη η νέα, σέ τι μπορεί να σας ενδιαφέρει έσας αυτό;

—Δεσποινίς... παρεξηγήσατε τα λόγια μου. Είναι από ενδιαφέρον και όχι από αδιακρισία που μιλάω. Είμαι παιδική φίλη του Μάξ και ό,τι τον αφορά με ενδιαφέρει.

—Ω! σας ζητώ συγγνώμη, κυρία. Νόμισα ότι με ειρωνεύσατε... Πρέπει να με συγχωρήσετε. Είμαι τόσο νευρική τώρα τελευταία...

Και πάλι στάθηκε απότομα, κοκινίζοντας. Η Λίνα, πουνοιώθη μιά σκέψη να την κυριεύει, όλοένα και πιο πολύ, κύτταξε προσεκτικά την νέα, καθώς τοποθετούσε τις τουλίπες στο βάζο. Μά, ναί... Η παχειά αυτή μέση, η έξογκλημένη λίγο κοιλιά...

—Ω! δεν υπήρχε αμφιβολία. Η νέα αυτή θα γινότανε μητέρα σε λίγο!

—Όλο της το είναι έπανεστάθηκε στη σκέψη αυτή. Για να μη προδοθή όμως η Λίνα, αποκρίθηκε όσο πιο άταραχα μπορούσε:

—Αλήθεια, δικαιολογούνται καμιά φορά τα νεύρα στις γυναίκες. Ξέρω τι είναι. Πέρασα και εγώ από κει.

—Αλλά, πιστέψτε με, αυτές οι μακρινές λύπες είναι ένα τίποτα μπρος στις χαρές που φέρνει η μητρότητα...

—Ελάτε, μην κοκκινίζετε... Δεν υπάρχει λόγος... Καταλαβαίνω τι θα πη ν' αγαπάει κανείς. Γιατί τον αγαπάτε, τον Μάξ, έτσι; Είναι τόσο χαριτωμένος. Ελάτε, καθίστε εδώ κοντά μου και διηγηθήτε μου, πέντε

μου την δμορφή έρωτική ιστορία σας... Έτσι θα απαλλάξετε τον Μάξ από τον κόπο να το κάνει ο ίδιος και θα ευχαριστήσετε και μένα, μιλώντας μου για την ευτυχία του, για την ευτυχία σας...

Μιά άκατανίκητη επιθυμία την είχε κυριεύσει να μάθει. Να τα μάθει όλα ως που νάρη ο Μάξ. Θα τον σκότωνε ευκολότερα τώρα και θα πέθαινε με πιο μεγάλη χαρά.

Και η νέα ήρθε και κάθισε κοντά σε κείνην που θα σκότωνε τον άνδρα που ήταν όλη της η ζωή και της διηγώθηκε την ιστορία της.

Και ήταν αυτή η ιστορία, η ιστορία της Λίνας, η ίδια.

—Ορφανή, εργαζόταν σ' ένα μεγάλο οίκο ραπτικής, όπου γνώρισε τον Μάξ — τον Μάξ, ο οποίος έπρόκειτο να φύγει τώρα για τη Λυών για να ιδη τους γονείς του και να τους πείσει να δεχθούν την νέα για παιδί του. «Θα έκδικηθώ για δυο τώρα», σκεφτόταν η Λίνα.

Ξάφνου, η μικρή ξέσπασε σε κλάματα. Και με τους λυγμούς της φανέρωνε ότι πολλές φορές την είχε κυριεύσει η αμφιβολία, ακούγοντας τον Μάξ να την γεμίζει υποσχέσεις. Βέβαια τον είχε εμπιστοσύνη... αλλά αν γελιόταν;...

—Αν την εγκατέλειπε;... Γίνονται τόσα κάθε μέρα, σαν κι αυτά... Τι θα άπογινόταν μόνη, κατάμονη με το παιδί της και τη θλίψη της; Τρελή άπο τον πόνο και στη σκέψη αυτή μονάχα, ρίχτηκε πάνω στη Λίνα, λέγοντας μέσ' στους λυγμούς της:

—Κυρία, αφού τον ξέρετε τόσο καλά, πρέπει να εξασκήσετε όλη σας την επιρροή πάνω του... Ω! σας ικετεύω... πέντε του να έπισπευση τον γάμο μας! Έχω την προαίρεση, δεν ξέρω γιατί, ότι δεν άργωπορουν επίτηδες... Προαισθάνομαι ότι θα μου συμβεί ένα κακό... Κυρία, βοηθήστε με να μη χαθώ!...

—Η Λίνα άκουγε άταραχα. Κατ' επιφάνειαν τουλάχιστον. Γιατί στά βέβαια του είναι της, παρ' όλο που δεν τόθελε, ένοιωθε να την πλημμυρίζει μιά γλύκα. Ένοιωθε κάποιο μητρικό φίλτρο για την έρωτευμένη αυτή μικρή που της θύμιζε τόσο τον άλλοτινό έαυτό της.

—Καταλαβαίνετε, δεν είν' έτσι, κυρία; Δεν μου θυμώνετε που επικαλομαι την βοήθειά σας; Είμαι τόσο δυστυχισμένη ώρες-ώρες, τόσο πολύ δυστυχισμένη...

Και την καταλάβαινε λέει!... Σε τέτοιο μέλιστα σημείο, ώστε να ξεχνά τις δικές της λύπες, για να μη σκέφτεται παρά τον κίνδυνο που απειλούσαν αυτό το παιδί. Το παιδί αυτό που εγκαταλείπονταν πάνω της με τόσο εμπιστοσύνη. Και η γυναίκα κεία της καρδιά, η μητρική της καρδιά, υπερίσχυσε του έγωισμού της και του θυμού της. Έπρεπε με κάθε θυσία να σωθή η μικρή, να μη ζηση τις τραγικές ώρες που είχε ζήσει αυτή, η Λίνα.

Τί ήταν η έκδικησίς της μπρος στο χτύπημα που θα δεχόταν η μικρή; Ο θόρυβος του κλειδιού στην κλειδαριά τις έβγαλε και τις δυο από τις σκέψεις τους.

—Αφού με μόνη μαζί του, πρόφτασε μόνον να πη στη νέα, που σκούπιζε βιαστικά τα μάτια της με το μαντιλάκι της.

Και μπήκε ο Μάξ. Βλέποντας την Λίνα, τάχασε, εχλώμιασε, δεν बोηκε ούτε λέξη να πη από τον τρόπο.

—Δεν έπερίμενες βέβαια να με βρής εδώ, ε; Διάβολο, μιά παιδική φίλη ποδχεις χρόνια να την δής, όπως έλεγα και στη χαριτωμένη φίλη σου.

—Μου έπιτρέπετε μιά στιγμή να κυττάξω το φαί; Έκανε η νέα.

Και εξαφανίστηκε τρέχοντας.

—Μάξ, έκανε άγρια τότε η Λίνα, με το πρόσωπο κοντά, πολύ κοντά στο δικό του... έρχόμουνα να σε σκοτώσω, κύττα... Άνοιξε την τσάντα της και του έδειξε το ρεβόλβερ.

—Αλλά... αλλά το τελευταίο σου θυμά μου έξωμολογήθηκε, ω! χωρίς να φαντάζεται τίποτα βέβαια... Μου άνοιξε την καρδιά της, μου είπε ότι θα σε έκανε πατέρα και ότι εσύ ετοιμάζεσαι να φύγεις για τη Λυών για να δής τους γονείς σου και να κανονίσεις τα του γάμου...

—Δυστυχώς, όμως, ξέρω πολύ καλά τί σημαίνει αυτό. Λοιπόν, Μάξ, σε είδωποιώ, η θά παντρευτής τη μικρή ή θά σε τιμωρήσω όπως σου αξίζει. Κατάλαβες; Δεν θά σ' άφισω να μου ξεφύγεις, ξέρω το. Έχω σχέσεις με την αστυνομία και θά σε ξανα-ερώ ευκολότερα. Η παρουσία μου άλλωστε εδώ μπορεί να σε πείσει γι' αυτό. Θά βάλω να σε παρακολουθήσουν... Δεν θά σ' άφισω ούτε στιγμή από τα μάτια μου... Σκέψου, αποφάσισε!... Αποκρίσου!...

—Έσφιξε τις γροθιές του εκείνος, έτριξε τα δόντια του, αλλά στο τέλος κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

—Γίνηκε κουμπάρος στο γάμο τους, βάρτισε το άγοράκι που γεννήθηκε λίγους μήνες αργότερα και καθώς στον οίκο που δούλευε η μικρή νύπαντρη χρειαζόταν μιά «πρώτη», προσέλαβαν αυτήν. Είχε τώρα κάποιο σκοπό στη ζωή της και αυτό την γιάτρφε.

—Η μεγαλύτερη όμως ανταμοιβή ήταν ότι άντελήφθη μιά μέρα ότι και ο Μάξ ήταν επί τέλους ευτυχής...

YBON ΜΠΩΜΟΝ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ

Διηγούνται για το λοχαγό Σπαρτρώ, τον πρώην σύζυγο της ξακουστής ντιέζ του Παρισίου Μαρί Ντυμπάς, το εξής νόστιμο ανέκδοτο.

Ο λοχαγός αυτός είναι τρομερά αλλοίωτος. Μιά μέρα, λοιπόν θέλησε να διαλέξη μιάν όρντινάτσα και προς τούτο είχε στον έπιλογιά του να του φέρη μερικώς στρατιώτες, για να τους δει. Σε λίγο, παρατάσσοντο μπροστά του τρείς φαντάροι.

—Πώς λέγεσαι σύ; ρώτησε τον πρώτο.

Το μάτι του, όμως έκύτταζε τον δεύτερο, ο οποίος απήντησε:

—Ντυράν, λοχαγέ μου.

—Και ποιος σου μίλησε εμένα; ρώτησε ο λοχαγός άγριομένος κυττάζοντας προς τόν... τρίτον!

Και ο τρίτος, μόλις συγκατώντας τα γέλια του:

—Δεν μίλησα εγώ, κύριε λοχαγέ, ο διπλάνος μου!

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΡΟΥΣ
— ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ —

Το μυστήριο του ΠΡΑΞΙΝΟΥ ΦΑΤΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο μεγαλοεπιχειρηματίας κ. Βεργίλιος Έλσγουορθ Καίησλ και η κόρη του Άδέλα, ζούσαν ευτυχισμένοι ο ένας με τις δουλειές του και η άλλη με τις απολαύσεις της ήλιος της, για τις οποίες άφθονα της παρείχε τα μέσα ο πατέρας της. Είχαν περάσει πολλά χρόνια απ' ότου η Κ. Έλσγουορθ Καίησλ είχε πεθάνει και έτσι το πένθος της δεν έπασχίζε την κατά τα φαινόμενα τουλάχιστον ανέφελή αυτή οικογενειακή ευτυχία. Είπαμε ακατά τα φαινόμενα γιατί κατά βάθος κάτι εδυσάινε την Άδέλα. Μιά ακαθόριστη υποψία την είχε κυριεύσει εδώ και λίγον καιρό, υποψία που την εγέννησε και την τροφοδοτούσε η περιέργη για την Άδέλα στάσι του πατέρα της, τον τελευταίο αυτόν καιρό. Πραγματικά, ο κ. Έλσγουορθ Καίησλ φαινόταν απησυχολημένος από κάποια σάβρα σκέψη. Κάτι τον τυραννούσε, κάτι το οποίο προσπαθούσε να αποκρύψει από την κόρη του. Παρ' όλες, όμως τις προσπάθειές του, η Άδέλα υπαπεύετο πως κάποιο φοβερό μυστικό υπήρχε στη ζωή του πατέρα της. Ήταν τώρα κάμποσος καιρός που οι έφημεριδες έχαμναν λόγο για τον αποκαλούσαν γιατί παρ' όλες τις προσπάθειες της αστυνομίας που τον καταζητούσε, αυτός παρέμεινε ασύλληπτος. Αυτός ο κ. Γκραίηθς, εφέρετο ως συνήθως ενός μεγάλου, άπαταύρους, τού Ντάνιελ Φόρρεστερ που είχε πεθάνει και που είχε αφήσει άπειρα θουάτων πίσω του. Δεν ήξερε η Άδέλα γιατί αλλά κέθε φουά που άκουγε ή διάβαζε για τον κ. Γκραίηθς, ο νους της πήγαινε στο περίεργο και μυστηριώδες γενικά, ύφος του πατέρα της.

Ένα πρωί, στο πούγευμα, κάτι θέλησε να του πη για την αλλαγή την οποία διαπίστωσε στην όλη του συμπεριφορά αλλά ο κ. Έλσγουορθ έσπευσε να την βεβαιώσει ότι δεν είχε τίποτε και ότι ήταν μάλλον από την κόωση των τελευταίων έβδομάδων.

Το ίδιο πρωί η Άδέλα δέχθηκε την επίσκεψη μιάς ώραιότατης νέας, η οποία παρουσιάστηκε σ' αυτήν ως Μίς Κόνγουαιη και η οποία της έδειξε ότι ο πατέρας της Άδέλας είχε μεγάλες στενογνώσεις. Προσέφεροτο δε ή Μίς Κόνγουαιη να οδηγήσει την νέα σε κάποιον δόρα

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΜΕ ΗΡΩΑ
ΤΟΝ

Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μόρφετ, ο οποίος θα δοηθούσε τον πατέρα της να βγη από την δύσκολη θέση του. Η Άδέλα δέχεται όχι όμως χωρίς να είδοποιήσει προηγουμένως κάποιον γνωστό της νέο, τον Πώλ Αϊνγουορθ, να παρακολουθήσει το αυτοκίνητό τους για καλό και για κακό. Σε λίγο η Μίς Κόνγουαιη παίρνει την Άδέλα μέσα στην πολυτελέστατη λιμουζίνα της και φεύγει.

Η παρακολούθηση όμως, του Αϊνγουορθ γίνεται αντιληπτή και η Μίς Κόνγουαιη με μιά κατάλληλη οδηγία στον σωφέρ της, κατορθώνει να την αποφύγει.

Έτσι από μιά διαδρομή που φάνηκε της Άδέλας άτελείωτη, φθάνουν σε ένα παλιό σπίτι. Η Άδέλα οδηγείται σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο όπου την κλείδωνουν μόνη. Σε λίγο, όμως, άκούγεται

«Μεταφέραμε μετά την άναχώρηση του Ιατροδικαστοού, το πτώμα στο κρεβάτι...»

το τρίξιμο της πόρτας που άνοιγε ενώ ταυτοχρόνως πλημμύριζε το δωμάτιο μ' ένα μυστηριώδες πράσινο φως. Τριμαγμένη η Άδέλα ρίχνει ένα βλέμμα γύρω της αλλά δεν βλέπει κανέναν. Διαπιστώνει μόνα ότι το δωμάτιο ήταν μιά μεγάλη διδολογήκη επιλωμένη απλά, αλλά με επιμέλεια. Ξαφνικά άκουει από πίσω μιά φωνή που την χαιρετούσε. Στρέφεται αλλά και πάλι δεν βλέπει κανέναν. «Είμαι ο δόκτωρ Μόρφετ» επαναλαμδάνει η φωνή η οποία την καλεί να καθήση. Η Άδέλα — ίσχηται να πείση σ' ένα καθίσμα.

Την ίδια ώρα, μιά ακαθόριστη στην αρχή σιλουέτα αρχίζει να διαγράφεται απέναντί της. Ήταν ο δωρ Μόρφετ, η μάλλον τρ φάσμα του. συγκεχυμένο και αυτόν, άλλ' όχι, και το πρόσωπό του. Το φάντασμα καθόσται στο άπέναντι καθίσμα και ανάδει ένα τσιγάρο. Ο δωρ Μόρφετ αρχίζει να μιλά.

Δίδει διάφορες πληροφορίες στην Άδέλα για το άπομό του. Ήταν γιατρός αλλά για το άπομό πιά, εδώ και αρκετά χρόνια την έπιστημη του. Την είχε εγκαταλείψει για άλλες πιο ευχάριστες και επικερδείς επιχειρήσεις. Έν συνεχεία την πληροφορεί ότι είναι το πιο άσχημο πλάσμα της δημιουργίας. γι' αυτό και κρύβει το πρόσωπό του. Περισσότερο δηλ.

γι' αυτό, γιατί θέλει επίσης, και να μη δώνουν μόνη. Σε λίγο, όμως, άκούγεται

μιά για τον μυστηριώδη κ. Γκραίηθς της λέγει ότι έχει κάποια σπουδαία έγγραφα του πρώτου στα χέρια του που αποκαλύπτουν ποιος είναι ο ασύλληπτος συνένοχος του.

Τέλος της φανεώνει ότι ο κ. Γκραίηθς δεν είναι άλλος από τον πατέρα της. Κατάπληκτη έξουθενωμένη η Άδέλα πηγαίνει και βρίσκει τον κ. Έλσγουορθ Καίησλ.

Δεν του κρύβει ότι τα ξέρει όλα. Αυτός τότε της εξηγεί πως είναι μπελέξει, χωρίς να το ξέρει, στις έγκληματικές επιχειρήσεις του Φόρρεστερ και την διαβεβαιώνει ότι η μόνη του επιθυμία είναι να επανορθώσει το κακό, που, χωρίς να το θέληση, έκανε κι' αυτός στα θύματα του Φόρρεστερ. Η Άδέλα άγκαλιάζει ύστερ' από αυτό τον πατέρα της και του λέγει να φύγουν μακριά για να «λυττώσουν» από τον έκδικισμό του δρος Μόρφετ. Ο κ. Καίησλ, όμως, αρνείται να φύγει.

θα ήταν χειρότερο αυτό. 'Η 'Αδέλα πεί-
θεται ότι είναι πρόπεσι να γίνει και υπό-
πληρη στον πατέρα της να τον βοηθήσει
αγωνιζόμενη στο πλευρό του.
—Επιστρέφοντας σπίτι η 'Αδέλα, θρί-
... ένα μυστηριώδες γράμμα γραμμένο
με την γραφομηχανή. Περιείχε μόνο λί-
γες λέξεις, αυτές:

3ον

«Τὸ χορτάρι είναι ακόμη πράσινο στὸ
Σέντραλ Πάρκ, καὶ τὸ πράσινο εἶναι
ένα ὥραιο χρώμα. Κοντὰ στὴν εἰσοδὸ
τοῦ Πάρκου ποὺ ἀνοίγεται στὴν 72α
Ὁδὸ ὑπάρχει ἕνα ἀναπαυτικὸ παγκάκι.
'Αν αὐριο, σὰς 3 ἡσασταν καθισμένη
στὸ παγκάκι αὐτὸ, κάποιοι θὰ ἦσαν εὐ-
τυχῆς νὰ συζητήσουν μαζί σας γιὰ τίς διά-
φορες ἀποχρώσεις καὶ ἰδίως τοῦ πρασί-
νου. 'Εως τότε, μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ τί-
ποτε.

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

—'Ο Λωποδύτης - Φάντασμα!... Ε-
κανε κατάπληκτη ἡ 'Αδέλα.
Καὶ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο Κ. ΦΕΡΡΥΜΑΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Τζὼν
Σοῦμερ, καθισμένος στὸ γρα-
φεῖο του, στὴν γενικὴ διεύθυν-
σιν τῆς 'Αστυνομίας, προσπαθοῦσε
νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχή του
σ' ἕνα σωρὸ ἐκθέσεις ποὺ ὑψωνότα-
νε μπροστά του. Παχύσαρκος, κα-
τακόκκινος, μ' ἕνα πηγούνι ποὺ πρό-
-ῃδε θέληση ἀλλὰ καὶ πείσμα, εἶχε
ἕνα κεφάλι ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πῇ
κανεὶς τεράστιο. 'Εκείνη τὴν ὥρα ὁ
Σοῦμερ φαινόταν πολὺ δυσθυμὸς
καὶ νευρικός. 'Επαίρνε στὴν
τύχη μέσα ἀπ' τὸ σωρὸ τῶν ἐκθέσε-
ων, διάβαζε, σημειώνει κατὰ μ' ἕνα
κόκκινο μολύβι καὶ κατόπι ἔπαίρνε
ἄλλο, μὲ κινήσεις ἀργές, τεμπέλι-
κες, βαρυστομημένες. Συχαίνονταν νὰ
διαβάξῃ ἐκθέσεις. Συχαίνονταν ἀκό-
μη ὅλες τίς διοικητικὲς ἀσχολίες
ποὺ ἐπεβάρυναν τὸν μισθὸ του. 'Αν
ὁ Σοῦμερ μπορούσε αὐτὴ τὴ στιγ-
μὴ νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὺ ἠθέλε, θὰ κα-
τεβόωνε τοὺς ἐνδεχόμενους, τὸν Λω-
ποδύτη-Φάντασμα π. χ. 'Ηταν ἡ με-
γάλη του ἀδυναμία ὁ κακοποιὸς αὐ-
τός. 'Ασύλληπτος πάντα, διασκεδά-
ζε νὰ ἀνοίγῃ χρηματοκιβώτια καὶ
ν' ἀφήνῃ στὸ τέλος τὸ ἐπισκεπτήριό
του, μὲ τὴν δόξαση ὅτι δὲν θὰ ἐπέ-
στρεφε ὅσα εἶχε κλέψει, παρὰ μονά-
χα ἂν οἱ δικαιοῦχοι ἀφῆσαν ἕνα 10%
τῆς ἀξίας των στὴν 'Εταιρία Προσ-
τάσεως τῶν Ζώων. 'Ακριβῶς, μερι-
κὲς ἀπὸ αὐτὲς τίς κάρτες τοῦ Λ.
Φάντασμα εἶχε βγάλει ἀπὸ ἕνα συρ-
τάρι τοῦ ὁ Σοῦμερ, καὶ τίς κύτταξε
μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ταύρου ποὺ ἀντι-
κοῦζει τὸ κόκκινο πανὶ τοῦ ταυρο-
μάχου. Τὰ ἐπισκεπτήρια αὐτὰ ἦσαν
ἡ μόνη ἐνδειξὴ ποὺ ἀφῆνε πίσω του,
τὸ μόνο ἴχνος τῆς διαβάσεώς του, ὁ
περίφημος δὲ ἐπιθεωρητὴς εἶχε κα-
ταστήσει νὰ θεωρῇ τὰ ἐπισκεπτήρια
αὐτὰ ὡς προσωπικὴν προσβολὴν.
Σὰν νὰ τοῦ ἔλεγον:

—Πιάσε με, ἂν μπορῇς!...

Ὁ Σοῦμερ, ἀπάντησε πολλὰς φο-
ρὲς στὴν πρόκληση, ἀλλὰ ἡ κακο-
τυχία τὸν κυνηγοῦσε πάντα. Ὁ χι-
ουμοριστὴς διασκέτικος τοῦ ἐξέφυ-
γε διακόψας. 'Ηταν, λοιπόν, ἡ μόνη
τοῦ φιλικὴ εἰς αὐτὸν ἀντίθεση τὸν ἀ-
ναιδῆ αὐτόν. 'Αλλὰ δὲν ἦταν καὶ

τόσο εὐκολο πρᾶγμα αὐτό. Κανεὶς
δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὴν πα-
ραμικρὴ πληροφορίαν γι' αὐτόν. Τὸ
μόνο ποὺ ὅλοι ἤξεραν, εἶναι ὅτι ἐ-
σπανε χρηματοκιβώτια καὶ ἐξυλ-
στοῦσε πάντοτε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια
τῆς 'Αστυνομίας. Κυκλοφοροῦσε ἡ
φήμη ὅτι ἦταν ἕνας πλούσιος ἀρι-
στόκράτης, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει, ἄλ-
λοτε, θύμα δικαστικῆς πλάνης.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

στοκράτης, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει, ἄλ-
λοτε, θύμα δικαστικῆς πλάνης.
Ὁ Σοῦμερ, ἐν τούτοις, εἶχε καὶ
μερικὲς ἀκόμη πληροφορίες, τίς ὁ-
ποῖες κρατοῦσε ζηλότυπα γιὰ τὸν ἑ-
αυτὸ του. 'Απὸ κατὰ μικρολεπτομέ-
ρειες καὶ μικρογενὲς ὁμῶς, ὁ ἀστυνο-
μικὸς εἶχε σχηματίσει ὁλόκληρο ὁι-
κοδόμημα ὑπονοίων γιὰ κάποιον
Μάρτεν Ντάλ, ἕναν πλούσιο καὶ πολ-
λὸ μορφωμένο ἀριστοκράτη, ἕναν
ἀληθινὸ γόητα, ποὺ εἶχε κατακτή-
σει τὴν συμπάθεια ὅλων.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Σοῦ-
μερ ἦταν σχεδὸν βέβαιος ὅτι αὐτὸς
ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ ὁ Λωποδύτης-
Φάντασμα, ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ
πρόσωπο, ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς
δὲν μπόρεσε ἀκόμη, νὰ τοῦ ἐξακρι-
βώσῃ. Ὁ διαβολεμένος αὐτὸς δια-
ρήκτης ἤξερε νὰ προστατεύῃ κατὰ
τρόπον καταληκτικὸν τὸ δισυπό-
στατόν του. 'Ηταν τὸ μόνο βέβαιον
ποὺ ἤξερε ὁ Σοῦμερ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν
τοῦ χρησίμευε πᾶν τίποτε. Τὸ κατα-
ληκτικώτερον, ὅμως, ὅτι ὅλα ἦταν
ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἐχθρὸς του
τοῦ ἦταν συμπαθὴς. 'Ετρώγαν συ-
χνὰ μαζί — μὲ τὸν Μάρτεν Ντάλ ἐν-
νοεῖται. — Ὁ ἀστυνομικὸς εὐχαρι-
στεῖτο ἐξαιρετικὰ μὲ τὰ πικάντικα ἀ-
στεία ποὺ τοῦ διηγοῦντο ὁ νέος αὐ-
τός καὶ τὸ χαριτωμένο κουτσομπο-
λιὸ τοῦ ἐπάνω στὴ ζωὴ τῶν λεσχῶν
καὶ τοῦ καλοῦ κόσμου. Ὁ Μ. Ντάλ
πάλι, παρακολουθοῦσε μὲ ἀπόλαυση
τίς ἀστυνομικὲς ἱστορίες τοῦ φίλου
του. Κάποτε ἡ κουβέντα ἐρχότανε
στὸν μυστηριώδη Λωποδύτη-Φάν-
τασμα, ὁ Ντάλ τότε ἔπαίρνε ἕνα
ὑφὸς ἀθῶο καὶ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα ἀ-
στεῖο στοὺς ὑπαινιγμούς τοῦ φίλου
του, κἀνοντάς τον νὰ κοκκινίξῃ πε-
ρισσότερο.

Ἡ φιλία των, ὅμως, αὐτῇ, δὲν ἐμ-
πόδιζε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ κἀνῃ τὸ
καθῆκον του, ὅταν ἡ εὐκαιρία νὰ ἀ-
σχοληθῇ μὲ τὸν ἀσύλληπτο κακο-
ποιὸ ἐπαρουσιάζετο.
'Εκείνο τὸ πρῶτο, κανένας ἰδιαιτε-
ρος λόγος δὲν ὑπῆρχε γιὰ νὰ κἀνῃ
τὸν Σοῦμερ νὰ σκέπτεται τὸν Λ.
Φάντασμα. 'Εν τούτοις, ἀθελά του,
ἡ σκέψη τοῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τίς ἀ-
σχολίες τῆς ἡμέρας καὶ πῆγαινε σ'
αὐτόν.

'Ηταν πολλὰς βδομάδες, τώρα,
ποὺ ὁ Λωποδύτης-Φάντασμα δὲν εἶ-
χε σημειώσει τὴν παραμικρὴ δράση.
'Ισως ἔατοίμαζε κανένα μεγάλο
κόλπο. Ὁ παλιανθρωπάκος εἶχε
συχνὰ πρῶτης τάξεως ἰδέες καὶ ἂν
μποροῦσε νὰ τὸν χρησιμοποίησῃ ἡ
Σκότλαντ Γουάρδ ὡς ἀστυνομικὸ,
θὰ τῆς ἦταν φερόμεν πολὺτιμος.

Ὁ Σοῦμερ ἀφῆκε τίς ἐκθέσεις
καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Ὁ Λωπο-
δύτης τὸν εἶχε ἐξετελίσαι ἀπειρες

φορές. Ὅταν ἐρχόταν ἡ στιγμή νὰ
δράσῃ, δὲν λογάριζε τίποτε.

— — —

Τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας ποὺ ἀνοί-
γει, ἐξύπνησε, θάλεγε κανεὶς, τὸν
Σοῦμερ ἀπὸ τὸν βαρὺ λήθαργο τῶν
σκέψεων του.

—'Ενας ἀστυφύλαξ ἀνῆγγειλε ὅτι
κάποιος κ. 'Αλεξάντερ Φέρρυμαν ἐ-
πιθυμοῦσε ὁπωσδήποτε νὰ τὸν ἰδῇ.

—Τί θέλει; γρύλλισε ὁ ἀστυνομι-
κός.

—'Αρνεῖται νὰ μοῦ τὸ πῇ. 'Επιμέ-
νει μονάχα νὰ σὰς ἰδῇ.

—Πάει καλὰ, πέστου νάρθη.

—'Υστερ' ἀπὸ λίγο, ἔμπαινε στὸ ἀ-
στυνομικὸ γραφεῖο ἕνας ὑψηλὸς ἄν-
δρας, πενήντα ὡς πενήντα πέντε ἐ-
τῶν. Εὐθυτενής, λεπτός, ντυμένος
ψωγα ὁ κ. Φέρρυμαν ἔδινε τὴν ἐν-
τύπωση μὲ τὸ μονόκλ του καὶ τὸ
μπαστούνι του μὲ τὴν ἀσημένια λα-
βή, ἀριστοκράτου ἀπὸ τοὺς πῖδ ἀτό-
φους.

—Καθῆστε, εἶπε ὁ Σοῦμερ, δει-
χνοντάς τὸν ἐπισκέπτη τοῦ ἕνα κά-
θισμα.

Κύτταξε μ' ἕνα μακρὺ, ἐξεταστι-
κὸ βλέμμα τὸν κ. Φέρρυμαν καὶ κα-
τόπι ἀνάψε τὴν πίπα του.

Ὁ κ. Φέρρυμαν, τὸν κύτταξε μὲ
κάποια ἀμηχανία. Οἱ ζάρες ποὺ εἶ-
χαν σχηματισθῇ στὸ μέτωπό του ἔ-
δειχναν τὸν ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἤξερε
πῶς ν' ἀρχίσῃ. 'Επὶ τέλους, φάνηκε
νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του:

—'Εχω, εἶπε, παραξένα πράγμα-
τα νὰ σὰς ἀποκαλύψω, μίστερ. 'Ι-
σως σὰς φανοῦν ἐσὰς ἀσημαντά, γιὰ
μένα, ὅμως, γίνονται αἰτίαι νὰ μὴν
ἔχω ἡσυχία... Δίστασα πολὺ ζοῦσα-
με τοῦ ἀποφασίσω ν' ἀποταθῶ στὴν ἀ-
στυνομία. Εἶδα, ὅμως, στὸ τέλος ὁ-
τι, γὰρ μικροπράγματα αὐτὰ μπο-
ροῦσαν κάποτε νὰ γίνουν σοβα-
ρώτερα καὶ νὰ καταλήξουν πρὸς τρα-
γῶδιον.

—Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησε ὁ
Σοῦμερ.

—Θὰ σὰς δώσω πρῶτα μερικὲς ἐ-
ξηγήσεις, γιὰ νὰ κα' ἀποσπασθῇτε
καλλιτέρα. 'Εχω πρὸ κινηρὸ ἀπο-
σπασθῇ ἀπὸ τίς ἐπιχειρήσεις. Εἶ-
μαι κάτοχος στὴν Μπάνκ Στρήτ
δύο συνεχόμενων οπιτιῶν ὑπ' ἀριθ.
260 καὶ 262. 'Ενα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ
παλαιὰ ἀλλὰ ἀνετα κτίρια ποὺ μό-
νον στὰ περασμένα κτίρια ἤξεραν
νὰ χτίζουν.

—'Εδῶ καὶ τέσσερα, μόλις, χρόνια,
κατοικοῦσα μὲ τὴν γυναικα μου σ'
ἕνα ἀπὸ τὰ σπιτὶ αὐτὰ, στὸ 262.
Εἶχα κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ κάνω τῆς
γυναίκας μου ὅσο τὸ δυνατόν πῖδ
ἀνετη καὶ εὐχάριστη τὴν διαμονή
στὸ σπιτὶ αὐτό. Ὁ ἔρως μου γι' αὐ-
τὴν ἦταν βαθὺς καὶ ζήσαμε ἀρετὰ
χρόνια εὐτυχισμένοι. Κατόπι,
ἀρχισα νὰ παρατηρῶ σ' αὐτὴν διά-
φορα σημεῖα ἀνησυχίας. 'Ηταν κα-
τὰ πολὺ νεώτερα μου καὶ φυσικά,
πῖδ ζωηρῇ. Τῆς ἄρεσαν οἱ διασκε-
δάσεις, ἡ παρέα ἀνθρώπων τῆς ἡ-
λικίας τῆς. 'Ισως, νὰ μὴν προσεπά-
θησα νὰ τὴν καταλάβω ὅσο ἔπρεπε.
Τώρα μόλις ἀντελήφθην ὅτι δὲν ἦ-
μου γι' αὐτὴν ὁ ἰδεώδης σύντρο-
πος. Δὲν μπορούσα... 'Αλλ' ἂς μὴν
ἐκταθῶ περισσότερο στὶς θλιβερὲς
λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Λοιπόν, ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ἡ
γυναικα μου μ' ἔχει ἐγκαταλείψει.
—Γιὰ νὰ πῇ μὲ κανέναν ἄλλον...
συνεπλήρως ὁ Φέρρυμαν.

Ὁ κ. Φέρρυμαν ἔγινε ξαφνικὰ κα-
τακόκκινος καὶ χτυπώντας μὲ δύνα-
μὴ τὸ μπαστούνι του στὸ πάτωμα,
φώναξε:

—Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βγά-
ζετε τέτοιον εἶδους συμπεράσματα!
Δὲν θὰ ἐπιτρέψω σὲ κανέναν νὰ συ-
κοφαντήσῃ τὴν γυναῖκα μου!...

—'Ησυχάζετε, ἔκανε ὁ ἀστυνομι-
κός. Καὶ πῆτε τὰ πῖδ σύντομα, γιὰ
νὰ μὴ χάνωμε καιρό.

Ὁ κ. Φέρρυμαν κατευνάσθηκε ἀ-
μέσως.

—'Εχῶ, μουρμούρισε, ὅτι ἕνας ξένος
δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται τὰ ἴδια
πράγματα μ' ἐμένα. Ἡ γυναῖκα μου
ἔφυγε ἀπλῶς, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ
καμμιά ἐξηγήσιν. Αὐτὴ ἡ φυγὴ τῆς
μὲ συνέτριψε ψυχικῶς. Τὴν ἀγα-
ποῦσα πολὺ καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα.
'Αν ξέρατε πόσο ἦταν ὁμορφῇ, θὰ
μὲ καταλαβαίνατε. Μπορεῖτε, ὅμως,
καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ, νὰ πάρετε μιὰ ἰ-
δέαν.

—'Εβγαλε τὸ ρολόι του καὶ ἀνοί-
γοντάς το ἔδειξε στὸν Σοῦμερ μιὰ
μικρὴ φωτογραφία ποὺ ἦταν καλ-
λημένη στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κάλυμ-
μα. Ὁ Σοῦμερ τὴν κύτταξε. Ἦταν
πράγματι ὥραια γυναῖκα ἡ κ. Φέρ-
ρυμαν. Ὁ Σοῦμερ τὴν κύτταξε κα-
λὰ γιὰ νὰ ἀποτυπώσῃ τὴν φυσιο-
γνωμία τῆς στὴ μνήμη του καὶ ἐπέ-
στρεψε τὸ ρολόγι στὸν κάτοχό του.

—Εἶναι πολὺ πῖδ ὁμορφῇ στὴν
πραγματικότητά, ἔκανε ὁ δυστυχῆς
σύζυγος, βάζοντας τὸ ρολόι τοῦ
στὴν θέση του. Μετὰ τὴν ἐξαφάνισή
τῆς, ἐγὼ μετώκησα στὸ ἄλλο σπιτὶ
μου, στὸ 260. Δὲν μπορούσα πια νὰ
μένω στὸ σπιτὶ ἐκεῖνο, μέσα στὸ ὁ-
ποῖο τὰ πάντα μοῦ μιλοῦσαν γι' αὐ-
τήν... Τ' ἀφῆκα ὅμως ὅλα ἄθικτα,
ὅπως ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσαμε
μαζί. Στὸ σπιτὶ ἐκεῖνο ἀφῆκα ἐπίσης
τὸν "Ἀξελσον, τὸν γέρο ὑπηρετή-
μα, ὁ ὁποῖος φροντίζει γιὰ τὴν κα-
λὴ διατήρησή του. Ὅταν θὰ ξανα-
γυρίσῃ — καὶ ὁ κ. Φέρρυμαν χαμογέ-
λασε μὲ ἐλπίδα — θέλω νὰ τὰ ξανά-
ῶρη ὅλα ὅσα ἀφῆκα.

—Εἰσθε βέβαιος ὅτι θὰ ξαναγυ-
ρίσῃ;

Ὁ κ. Φέρρυμαν ἔδειξε μὲ τὸ δά-
κτυλο τὴν καρδιά του:
—'Ενῶ ἐδῶ μέσα τὴν πεποίθησιν,
καὶ εἶπε. Μιὰ μέρα θὰ μετανοήσῃ, καὶ
τότε θὰ ξαναγυρίσῃ μετὰ τὴν ζωὴ. Κάθε βράδυ, κυττάζω
μας τὴν ζωὴ. Κάθε βράδυ καὶ τὴν ἰ-
δίαν τὸ παράθυρο, μήπως καὶ τὴν ἰ-
δίαν νὰ φαίνεται ἀπὸ τὴν γωνία τοῦ
δρόμου. Κάθε πρῶτῃ... 'Αλλὰ τί σὲς
ἐνδιαφέρουν τώρα ὅλα αὐτὰ; Σὰς
ἐδῶκα ὅλες οὐτὲς τίς ἐξηγήσεις
γιὰ νὰ καταλάβετε τὰ ὅσα, ἐν συνε-
χείᾳ, θὰ σὰς πῶ. Εἶναι τώρα κάμ-
πορες φορὲς ποὺ ὁ "Ἀξελσον ἤθελε
νὰ μοῦ ἀναφέρῃ γιὰ κατὰ παράξενον
πράγματα ποὺ συμβαίνουν στὸ δι-
πλανὸ σπιτὶ μου, στὸ 262.

—Σὰν τί, π. χ.; ῥώτησε ὁ ἀστυνο-
μικὸς ποὺ ἀρχισε ἐπὶ τέλους νὰ βρι-
σκή ἐνδιαφέρον στὴν συζυγικὴ αὐτὴ
ἱστορία.
—Νά, ὁ "Ἀξελσον μοῦ εἶπε ὅτι ἐ-
ξαφανίζονται μυστηριώδως κατὰ μι-
κροπράγματα... Ὅτι ἀκούει βήμα-
τα μέσα στὴν νύχτα...
Ὁ Σοῦμερ ἀρχισε καὶ πάλι νὰ
πλήττει. Περίμενε κατὰ σοβαρώτερον
ν' ἀκούσῃ.
—Σὰς συμβουλεύω, εἶπε, νὰ ἀλ-
λάξετε φύλλα καὶ νὰ βάλετε και-
νούργιες κλειδαμιές στὶς πόρτες
σας.

—Ὁ "Ἀξελσον κάνει περίφη-
μα τὴν δουλειά του, τὰ πράγματα,
ὅμως, ποὺ συμβαίνουν στὸ σπιτὶ μου
ὅμως, ποὺ συμβαίνουν τὶς ἀνθρώπινες
συνέπειες, ὁποῖοι ἀνθρώποι ἀκούει
δυνάμει. Καὶ δὲν σὰς εἶπα ἀκόμη
τὸ πῖδ περιέργω; Δυὸ φορὲς ὁ ὑπὸ
ῥέτης μου, ἀκούγοντας βήματα,
πῆγε νὰ ἰδῇ ποῖος εἶναι. Τὰ βήματα

ἀκούγοντο ἀπὸ τὴν βιβλιοθή-
κη. Κάθε φορὰ, ὅμως, ποὺ ἔμπαινε,
τοῦ ἐρριχναν δυὸ μυστηριώδη χέρια
κατὰμουτρα, μιὰ δέσμη πρασί-
νου φωτός.
—Πρασί-
Ναί. Ὁ "Ἀξελσον δὲν μπορούσε
νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν τὸ

ἀκούγοντο ἀπὸ τὴν βιβλιοθή-
κη. Κάθε φορὰ, ὅμως, ποὺ ἔμπαινε,
τοῦ ἐρριχναν δυὸ μυστηριώδη χέρια
κατὰμουτρα, μιὰ δέσμη πρασί-
νου φωτός.

—Πρασί-
Ναί. Ὁ "Ἀξελσον δὲν μπορούσε
νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν τὸ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

φῶς αὐτό, ποὺ σημειώστε, ὅτι κρα-
τοῦσε μιὰ μόλις στιγμή. Ζήτησε παν-
τοῦ, ἔφαξε, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε.

—Μήπως ἀκούσε τίποτε ταυτόχρο-
νως μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φωτός αὐ-
τοῦ;

—Ναί, θόρυβος βημάτων. Ὅταν,
ὅμως, γύρισε τὸν διακόπτη, δὲν εἶδε
κανέναν.

Ὁ ντεκτεκτὶς σκέφθηκε λίγο:

—Ὁ "Ἀξελσον αὐτός, πίνει;
—Οὐτε σταγόνα... Καὶ εἶμαι, ἐπί-
σης, βέβαιος, ὅτι δὲν ὑπάρχει σὲ
ἐφ' ἅλτης καὶ φαντασιοπληξίας.

Ὁ Σοῦμερ κύτταξε προσεκτικὰ
τὸν Φέρρυμαν καὶ ὕστερα εἶπε:

—Νομίζω πῶς ἀδίκως κουράζετε
τὴν φαντασίαν σας. Ὁ "Ἀξελσον ἀ-
σφαλῶς θὰ πῇ καὶ θὰ παίρνῃ ναρ-
κωτικά. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇ-
τε τί εἶναι, ἱκανοὶ νὰ κάμουν ἢ νὰ
σκεφθοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶδους
αὐτοῦ. Πάντως, δυσπιστεῖτε πρὸς ὁ-
σα σὰς λέγει. Ὅταν δὲ ξανάρθῃ νὰ
σὰς διηγῇ κανένα νέο παραμῦθι,
στεῖλετε τὸν σὲ μένα. Θά...

Τὸν διέκοψε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλε-
φώνου.

Ὁ ἀστυνομικὸς πῆρε τὸ ἀκουστι-
κὸ καὶ ἀκούσε ἡσυχὰ στὴν ἀρχή.
Κατόπι ξαφνικὰ, ἡ πανσεληνοειδὴς
μορφή τοῦ ἔδειξε κάποιον ἐνδιαφέ-
ρον. Τὸ χέρι τοῦ ἀπλώθηκε σ' ἕνα
μπλόκ, τὸ πῆρε καὶ ἔγραψε μερι-
κὲς λέξεις. Κατόπι κρέμασε τὸ ἀ-
κουστικὸ, στράφηκε πρὸς τὸν ἐπι-
σκέπτη τοῦ καὶ μὲ ὕφος περιέργω:

—Ποῦ εἶπατε ὅτι κατοικοῦσατε μὲ
τὴν γυναῖκα σας;
—Μπάνκ Στρήτ, 262... Τώρα μένω
στὸ 260 τῆς ἰδίας ὁδοῦ.
—Περίεργον, ἔκανε ὁ Σοῦμερ. Ἦ-
ἀνῆγγειλαν ὅτι μέσα στὸ ὑπ' ἀριθ.
262 σπιτὶ τῆς ὁδοῦ Μπάνκ, βρέθηκε
τὸ πτώμα μιᾶς γυναίκας.

Ὁ κ. Φέρρυμαν ἀνατινάχθηκε. Τὸ
πρόσωπό του ἐξέφραζε τὴν πῖδ με-
γάλη ἐκπλήξι.

—'Ενα γυναικεῖο πτώμα στὸ σπιτὶ
μου; ἔκανε μὲ τὰ μάτια διάπλατα
ἀνοιχτά.

—Δηλαδή, κάποιος φόνος ἔχει γί-
νει...

—Φόνος!...

Ὁ Σοῦμερ ξαναπῆρε τὸ ἀκουστι-
κὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ ἔδωκε κατὰ
διαταγές.

Κατόπι σηκώθηκε καὶ εἶπε:

—Θὰ κάνετε καλὰ νάρθητε μαζί
μου.

Ὁ κ. Φέρρυμαν σηκώθηκε καὶ ἀ-
κολούθησε τὸν ἀστυνομικὸ. Τὸ αὐ-
τοκίνητό του περιέμενε ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ
τὴν Σκότλαντ Γουάρδ. Πήδησαν μί-
σα καὶ διευθύνθηκαν ὁλοταχῶς στὴν
Μπάνκ Στρήτ. Τὸ σπιτὶ, μπρὸς στὸ
ὁποῖο σταμάτησαν ὕστερα ἀπὸ λί-
γο, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα

κτίρια τοῦ Λονδίνου, τὰ κατὰμουτρα
ἀπὸ τὴν πολυκατοικία, μὲ πρᾶσι-
νο παντούριον.

Ὁ Σοῦμερ πήδησε πρῶτος ἐξῶ
πρὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Εἶχε μιὰ εὐκλει-
σία ποὺ δὲν θὰ τὴν περίμενε κανεὶς
ἀπὸ τὸν ὄγκο του. "Ενας ἀστυφύλαξ
ποὺ φρουροῦσε στὴν πόρτα τὸν χα-
ρέτησε. Στὸ χῶλλ τούτος ὑποδέχθηκε
ἕνας ψηλόλιγνος γέρος, μὲ κυρτὸ
μένους ὤμους. Ἦταν κατάχλωμος
καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν τρομα-
γμένο.

—Τί συνέβη, "Ἀξελσον; ῥώτησε ὁ
κ. Φέρρυμαν.

—'Εγκλημα, κύριε, ἐγκλημα, στὸ
σπιτὶ μας! "Αλλο δὲν μπορεῖ νὰ εἰ-
ναί!

Καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἔδειξε μὲ τὸ δά-
κτυλο τὴν σκάλα.

—Εἶναι λίγη ὥρα τώρα, ποὺ ἀνέ-
θκα ἐπάνω καὶ β

νον στα περασμένα κτίρια ήξεραν καιιά άλλη, βαθύτερα, σημασία. Στράφηκε προς ένα από τους αστυνομικούς, ένα νέον λεπτόν με ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια.

—Τί ξέρετε για την υπόθεση, κ. Κάμπ;

—Όχι μεγάλα πράγματα, αρχηγέ. Ο Ιατροδικαστής δεν έχει πολλή ώρα που έχει φύγει. Μας είπε ότι ο θάνατος προήλθε από σφαίρα περιστροφικού που έχει διαπεράσει τον άριστο πνεύμονα. Αυτό θάχη γίνη κατά τους υπολογισμούς του, εδώ και 10—12 ώρες.

—Ο Σούμερ σούφρωσε τα πυκνά του φρύδια.

—Όστε θα πέθανε κατά τα μεσάνυχτα, είπε. Πώς, όμως το πτώμα δεν βρέθηκε πρωτίτερα;

—Ο Κάμπ κούνησε το κεφάλι με άμνηχανία. —Υστερα είπε: —Το σπίτι είναι αυτό εκεί, του ψηλού κυρίου, ο οποίος κάθεται δίπλα. Εδώ μένει ο γέρος αυτός υπηρέτης, ο "Αξελσον".

—Ξέρω... ξέρω... Έκανε ο Σούμερ. —Ο κ. Φέρρυμαν μου τάπε όλα αυτά.

Ερριξε ένα βλέμμα στον γέρω-υπηρέτη, ο οποίος στεκόταν σε μία γωνιά πελιδνός και τρέμοντας. Η τραγωδία αυτή φαίνεται να τον είχε συγκλονίσει ως τα τριςάθα της ψυχής του.

—Ο "Αξελσον, συνέχισε ο νεαρός ντέτεκτιβ, κάνει δυο φορές τον γύρο του σπιτιού, πρωί και βράδυ. "Αν παρατηρήσει κάτι, καμιά άνωμαλία, πυγνώνει άμέσως και ειδοποιεί τον κύριο του, στο διπλανό σπίτι.

—Όταν χθές βράδυ, έκανε την συνηθισμένη του επιθεώρηση, τα βρήκε όλα εν τάξει και τίποτε δεν του φάνηκε ύποπτο. Όλη τη νύχτα που πέρασε. Κοιμάτε όμως δυο πατώματα κάτω απ' αυτό και στην ηλικία που είναι, μόνον μία μεγάλη αναστάτωση εδώ μέσα, θα μπορούσε να του γίνη αντίληψη.

—Το πτώμα αυτός το ανέκάλυψε; —Ναί, αρχηγέ, κατά την πρωινή του επιθεώρηση, στις έννημιση, περίπου. Ήταν ξαπλωμένο στην αρχή εκεί...

Και ο κ. Κάμπ έδειξε το χέρι, όπου υπήρχε μία άοκετά μεγάλη κηλίδα αίματος. Και συνέχισε: —Το μετέφερε στο κρεβάτι μετά την αναχώρηση του Ιατροδικαστού.

—Ο Σούμερ έστρεψε και κύτταξε και πάλι το παραμορφωμένο πρόσωπο του υπηρέτη.

—Ο "Αξελσον, ρώτησε, άνεγνώρισε το πτώμα;

—Όχι, αρχηγέ. "Όταν το βρήκε, ήταν ξαπλωμένο μπρούμυτα. Δεν στάθηκε διόλου να το κυτάξει, παρά έτρεξε και τηλεφώνησε στην αστυνομία. "Όταν το μετακινήσαμε και είδε το πρόσωπό του, άφησε μία φωνή και είπε ότι ήταν η γυναίκα του κ. Φέρρυμαν.

—Ο Σούμερ άμφέβαλλε για όλα, ρώτησε, λοιπόν: —Έδειξε καμιά έκπληξη;

—Ναί, και παρ' όλίγο να πέση κάτω.

—Ο αστυνομικός κίνησε το κεφάλι και κύτταξε έντονα μία τόν κ. Φέρρυμαν, που πεσμένος τώρα, σ' ένα κάθισμα, κοντά στο κρεβάτι, κύτταζε το πτώμα της γυναίκας του μ' ένα βλέμμα απλανές, δίχως έκφρασεις, και μία το πτώμα. Τό θύμα ήταν ντυμένο μ' ένα φόρεμα μεταξωτό, χρώματος λαβάντας. Μία μεγάλη κηλίδα λέρωνε το κορμάκι της.

—Ένα διαμάντι έλαμπε στο δάκτυλό

Ο έλληνικός στίχος

ΑΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ...

Δέν την περίμενα την άνοιξη τόσο κοντά μου πώς θα 'ρχό-

σαν ένα γέλιο που με φώτιζε, σαν ένα χέρι που άπλωνόταν και με καλούσε, και με φώ-

κι' άγγιζε ακόμα τα μαλλιά (μου..)

Είχα χαθή μέσα στη μόνωση, χαϊρόμουν τόσο την έρμιά μου που έλεγα πώς ήτανε περίγelo

το γέλιο της, το κάλεσμά της και τα δυο χέρια της που ά-

πλώθηκαν (πλώθηκαν και το άνθισμένο φόρεμά της—

όλα θαρροόσα ήτανε ψέμματα και όλα της με ξεγελούσαν: τα μάτια της που με κυτού-

σαν (σαν τα χείλη της που μου γελοού-

σαν (σαν και τα δυο χέρια της τ' άνθό-

κρινα...)

Μη με ξυπνάτε στα όνειρά (μου)

άφήστε, αφήστε μου την άνοι-

ξη (ξη έτσι ως ξεστράτισε κοντά (μου...)

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

της και ένα μισοφέγγαρο από ρουμπίνια κάτω από το λαιμό.

Η πολυτέλεια, ή λαμπρότης μάστιγα, με την οποίαν ήταν ντυμένη άτυχη γυναίκα, έκανε τον Σούμερ να σκεφθί ότι ήθελε να είναι άσ- μπορούσε πιο ωραία για να κάνει τον άνδρα της να την συγχωρήσει εύκολότερα όταν θα την έξανα έλεπε.

Πώς, όμως, μπόρεσε να μπη στο σπίτι, χωρίς να την ιδί ή να την άκούση ο "Αξελσον; Και τί συνέβη όταν εισέδυσε μέσα στο σπίτι; Ποιός την είχε σκοτώσει; Και γιατί;

Ο Σούμερ σήκωσε τους ώμους. Ο έρωτής αύτες δεν είχαν τη θέση τους προς το παρόν. Θα ρωτούσε άργότερα και μ' όλες τις λεπτομέρειες τον κ. Φέρρυμαν και τον υπηρέτη του. Για την ώρα, ήταν περιττό να δοκιμάση κανείς να τους άποσπάσει, τίδηποτε. Δεν ήταν σε θέση ούτε να μιλήσουν. Κυτάζει και πάλι ο λόγυρά του, χαράζοντας τα κάθε- μέσα στο μυαλό του. Το δωμάτιο φαινόταν να ήταν μισό γραφείο και μισό κρεβάτο-κάμαρα. Μία άσθ- μανη, για κάθε άλλον, λεπτομέ- ρεια, τράβηξε την προσοχή του. Με- τρασά σ' ένα βάζο που ήταν επάνω στο τραπέζι, ήταν ένα μπουκέτο από βιολέττες.

—Πώς βρέθηκαν αυτά εδώ; ρώτησε τον κ. Κάμπ.

—Είναι κατά διαταγήν του κ. Φέρρυμαν. Ο "Αξελσον έχει έντολή να τα αλλάζει κάθε δυο-τρεις μέρες. Φαίνεται ότι οι βιολέττες ήταν τα άγαπημένα λουλούδια της κ. Φέρρυμαν.

Ο Σούμερ κατάλαβε. Ήταν και τα άνθη αυτά μία άκούη άπόδειξις με πόση λαχτάρα ο κ. Φέρρυμαν περιμένε την επάνοδο της γυναίκας του.

Από τα άνθη, το βλέμμα του αστυνομικού πήγε σ' ένα λαστιχένιο σωλήνα, μήκους τριών, περίπου, ποδών, που τόν εκάλυπτε έν μέρει το μακρύ σκέπασμα του τραπέζιου που κρεμόταν απ' το άλλο μέρος ως το δάπεδο.

—Τί είναι αυτό! ρώτησε ο Σούμερ.

—Κάτω από το χαλί, είπε ο κ. Κάμπ, βρίσκεται μία μηχανή ύπο- γορεύσεως. "Όταν ο κ. Φέρρυμαν ζούσε σ' αυτό το σπίτι, είχε μία μεγάλη άλληλογραφία, ή οποία το άπασχολούσε τόσο, ώστε να χρειασθί γραμματέα και ειδικό μηχανήμα για να ύπανορεύη τάς άπαντή- σεις του. Ο "Αξελσον με έβεβαίωσε ότι είχε ξεσκονίσει χθές την μηχανή. Φαίνεται ότι έχασε να βάλη τον σωλήνα στη θέση του.

Ο Σούμερ κούνησε το κεφάλι του. Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια, το ξεσκόνισμα, τόν έκανε να σκεφθί τα δακτυλικά άποτυπώματα.

—Κυτάξατε, είπε του νεαρού ντέτεκτιβ, μήπως υπάρχουν δακτυλικά άποτυπώματα πουθενά;

—Ναί, αρχηγέ. Δεν βρήκα, όμως, τίποτε. Ίδου, όμως, κάτι που θα σας ενδιαφέρει ίσως.

Και έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί, μέσα στο οποίο ήταν τυλιγμένο ένα κομμάτι γυαλί.

—Τό βρήκα, είπε, στο πάτωμα, σε άπόσταση ένάμιση ποδιού από το πτώμα.

Ο Σούμερ πήρε το γυαλί και τί κύτταξε.

(Η συνέχεια εις το επόμενον)

Η όνειρομαντεία συγχρονίζεται. Τί λέγει ένας : Νέος Όνειροκρίτης

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Αν ήθετε ότι διαθάζετε, θα πάρετε καλά νέα.

Τό κρίνον, αν είναι λευκόν, σημαίνει άγνότητα προθέσεων.

Τό κίτρινο κρίνον, είναι πλούτη και κέρδη διάφορα.

Αν όνειρευθήτε κρεβάτι, θα δοκιμάσετε χαρά, ήσυχία και γαλήνη.

Αν τό κρεβάτι είναι ξεστρωτό, σημαίνει ζωή άτακτη.

Αν στο κρεβάτι σας ιδήτε άλλον, θα έχετε άρρώστεια και άδιανοσία.

Αν τό κρεβάτι είναι ξενοδοχείο, θα ταξιδέψετε και κατά πάσαν πιθανότητα σύντομα.

Ο λύκος, σημαίνει κακόν, τό όποιον θα σας έλθι από τους έχθρούς σας.

Αν ήθετε ότι σκοτώνετε λύκο, θα θριαμβεύσετε επί των αντίπαλων σας.

Τό φεγγάρι δεν είναι πάντοτε καλό ως όνειρο.

Η πανσέληνος σημαίνει καθυστέρηση στις υποθέσεις σας.

Η ήμισέληνος, ότι έχετε προδοθεί.

Φεγγάρι χωμένο μέσα σε όμίχλη, κακοδιαθεσία και άρρώστεια.

Αν τό φεγγάρι είναι κόκκινο, θάνετε καυγάδες.

Αν λάμπει, θα ταξιδέψετε στη θάλασσα.

Αν ήθετε ότι φοράτε γυαλιά, ένώ στην πραγματικότητα δεν τα μεταχειρίζεσθε, θα καταληφθήτε από μελαγχολία.

Η λύρα σημαίνει ότι υπερβολικές είναι οι ελπίδες σας.

Αν ήθετε ότι αλλάζετε άσπρόρουχα, θα δεχθήτε καμμιό επίσκεψη.

Τό λεοντάρι, σημαίνει ισχυρούς έχθρούς.

Τό σταφύλι, είναι ένδειξις έρωτικών άπολαύσεων.

Αν τό ήθετε σε τσαμπιά, θα δοκιμάσετε έρωτα καθάρως αίσθησιακό.

Αν πρώτε σταφύλι ώριμο, θα έχετε έρωτικές επιτυχίες.

Αν ήθετε σταφίδα, τότε, αν έλ- σθε γυναίκα, θα γίνετε τό αντί- σφοδρό γεροντικό πάθος.

Αν όνειρευθήτε ότι ξαναειώ- νετε, θα άποκτήσετε νέον σφρίγος και ένεργητικότητα, άλλ' όχι για πολύ καιρό.

Τό χρυσάφι και τό εύρισμα, είναι άπώλεια χρηματική και κίν- δυνος.

Αν ήθετε καλόνηρα, θα έχετε προστασία και βοήθεια.

Αν ήθετε γεύμα, θα έχετε έπιτυ- χία.

Αν ήθετε καρχαρία, φυλαχθή- τε. Κίνδυνος θανάτου σας έπα- πειλεί.

Η ρεζεντά, σημαίνει κρυμμέ- νον έρωτα.

Οι ρυτίδες, άσχημα νέα. Τό γέλιο, προσεχής θλίψις.

Ο καυγάς, άποτυχία στις δου- λειές σας.

Αν ήθετε ότι φοράτε ρούχο και- νούργιο, θα έχετε έκδηλώσεις έκ- τιμήσεως.

Αν τό φόρεμα είναι παλιό, θα ταπεινωθήτε.

Τό τριαντάφυλλο, όταν είναι λευκό, σημαίνει γοητεία και συμπάθεια.

Όταν είναι κόκκινο, σημαίνει εύθυμια, πόθον.

Ο τροχός, άλλαγήν καταστά- σεως και θέσεως.

Αν τό τροχός γυρίζη, ή έναλλα- γή θα είναι επί τό καλλίτερον.

Κορδέλλα, σημαίνει έρωτικές προτάσεις.

Τά έρείπια, άναποδιές και λύπη.

Τό ρυάκι, άπειλή σκανδάλου.

Η διακοπή σχέσεων, νέες έκ- δηλώσεις αγάπης.

Η άμμος, σημαίνει άβεβαιότη- τα και άπογοητεύειν.

Αν ήθετε άγιον, θα έχετε βοήθειαν και προστασίαν.

Τά σανδάλια, είναι ένδειξις δε- σμού' χωρίς όμως μεγάλη διάρ- κεια.

Η σαλάτα, σημαίνει χαρές του ύπαιθρου.

Ο άγριοχοίρος, σημαίνει ότι θα σας έπιτεθί κάποιος κτηνώδης έχθρός.

Ο σάφειρος, σημαίνει ότι θα σας κάνουν την χάρι που έζητή- σατε.

Σημαίνει ακόμη και ευνοϊαν. Τό άλάτι, θα πάρετε χρήματα.

Αν ήθετε ότι χύνετε άλάτι, θα τασκώθετε με κάποιον και θα τα της!

Αν όνειρευθήτε ότι βρίσκεσθε μέσα σε σαράι, θα δοκιμάσετε πολλάς, άλλα πρόσκαιρες ά-

Αν ήθετε κλειδαριά, θα χάσετε κλέψουν (όχι, βέβαια, θά σας έδιο...)

Αν ήθετε κάθισμα, θα έξεκου- ρασθήτε, άλλ' όχι για πολλόν καιρό.

Αν ήθετε πίθηκο, θα σας κοροί- δέσουν και θα σας έξαπατήσουν.

Αν ήθετε μετάξι, θα ζήσετε σε πολυτέλεια, άλλα χήσετε με- χόητε, γιατί μπορεί να σας κα- ταστρέψη...

ή ήλιος, όταν άνατέλλη, είναι χαρά εφήμερη.

Όταν δύη, λύπες και τύ- πεις.

Όταν είναι κόκκινος σαν τό αίμα, επαναστάσεις, πόλεμος, θα ψυχραθήτε, ή θα συμφιλιωθήτε με κάποιον ή με κάποιαν.

Αν όνειρευθήτε πηγή, θα έχετε καινούργιους έρωτες.

Αν ήθετε θειάφι, προσέξτε: ση- μαίνει άπόπειρα δηλητηριάσεως.

Αν ήθετε ποντικάκι, θα χάσετε τό λεπτό που δανείσατε.

Αν ήθετε ότι βρίσκεσθε σε ύ- πόγειο, θα δοκιμάσετε άπογοη- πόγειο, θα δοκιμάσετε άπογοη-

τεύσεις, άγωνίες, βάσανα.

Αν ήθετε ότι παρευρίσκεσθε σε θέαμα, θα πέσετε θύμα άπάτης.

Αν ήθετε άγαλμα, θα έχετε άδι- ακορία έκ μέρους του περιβάλ- λοντός σας.

Αν ήθετε αυτοκτονία, θα δοκι- μάσετε μιά μικρή άπογοήτευσή.

Αν ήθετε καπνό, θα έχετε χαρές έφημέρους.

Αν ήθετε τραπέζι στρωμένο, θα έχετε προσκλήσεις για διασκε- δάσεις.

Αν ήθετε ότι εργάζεσθε σκυμ- μένος επάνω σ' ένα τραπέζι, πρέ- πει να φροντίσετε να ξανακερδί- πει να φροντίσετε να ξανακερδί- σετε τόν χαμένο σας καιρό.

Ο ζωγραφικός πινάξ, σημαίνει Ικανοποιήσεις καθάρως ήθικες.

Ο λεκές, καθυστερημένες και υγι' αυτό μάταιες τύψεις.

Ο ράφτης, είναι ένδειξις κακο- πιστίας και διπλοπροσωπίας! εις

Τό τύμπανο, κακολογία εις βάρος σας.

Ο τυφλοπόντικας, ύποκρισία και προδοσία.

Ο ταύρος, όταν είναι ήσυχος, ισχυρός προστάτης.

Αν ήθετε διαθήκη, θα έχετε θά- νατο στο σπίτι.

Αν ήθετε διαθήκη να καί- νεται ή να σήζεται, θα κληρονο- μέτε σε λίγο.

Τό τίλλιο, είναι ένδειξις μα- κρόν συνθηκής εύτυχίας.

Αν ήθετε στέγη, σημαίνει ότι θα παίξετε στο χρηματιστήριο.

Αν ή στέγη πέφτη, θα χάσετε ίσως και θά καταστραφήτε κιό- λας!

Τό τοπάκι, σημαίνει θρίαμβο, με τό γλυκό όμως, κίνδυνον κατα- στοφής.

Ο πύργος, άνοδος που την περι- μένει, άλλα και που την άείζει συνάμα ή όνειρευόμενος.

Αν ήθετε τριγώνι, θα άνταπο- κριθήν' στον έρωτά σας.

Αν ήθετε τριφύλλι, θα πάρετε λεπτά

(Η συνέχεια εις το επόμενον)

ΕΚΕΙΝΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεϊζεβίλ, μιὰ ἡλικιωμένη δεσποινὶς περίπου ἐξήντα ἔτων, ἔχει ἀφιερώσει ὅλη της τὴν ζωὴ καὶ ὅλη της τὴν μεγάλη περιουσία, στὴν ἐρευνὰ τῶν ἀρχαίων τῶν παλαιῶν μοναστηριῶν καὶ πύργων τῆς Γαλλίας. Γιὰ τὴν ὥρα βρίσκεται στὸ Βιρινιάν, μαζὶ μὲ τὴν νεαρά γραμματέα της δεσποινίδα Ἰσαβέλλα Ντωμενὲ μιὰ νέα ἀπὸ πολὺ καλὸ ἀλλὰ ὀχι πλούσιο σπίτι. Ὁ πατέρας της γνωστός στρατηγός, ἔχει παντρευθῆ γιὰ δευτέρη φορὰ καὶ ἡ μητέρα της Ἰσαβέλλας τὴν ἀγαπάει πολὺ. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι πολλὰ παιδιά στὸ σπίτι ἡ Ἰσαβέλλα ἀναγκάστηκε νὰ ἐργασθῇ καὶ εἶναι ἀπὸ δύο ἑτῶν περίπου στὴν ὑπηρεσία τῆς δεσποινίδος ντὲ Ρεϊζεβίλ. Ἡ Ἰσαβέλλα Ντωμενὲ δὲν εἶναι ἴσως καλλονὴ ἀλλὰ εἶναι μιὰ νέα μὲ πολὺ εὐχάριστο ἐξωτερικό, εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, μὲ ὠραία πλούσια μαύρα μαλλιά, μεγάλα μαύρα μάτια καὶ ἀπαλὸ δροσερὸ δέρμα. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεϊζεβίλ ἐρχεται γιὰ πέμπτη φορὰ στὸ Βιρινιάν μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παλιὸ πύργο τοῦ Κρουαζίλ μέσα στὴν βιβλιοθήκη τοῦ ὁποῖου ὑπάρχουν πολὺτιμα, παλαιὰ ἀρχεῖα. Ὅλας οἱ προηγούμενες ἀποπειρές πού εἶχε κάνει γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τότε πύργον εἶχαν ναυαγήσει ἐπειδὴ ἡ πυργόδεσποινα, δεσποινὶς Φλερύ-ντ' Ἀλλεμάν, μιὰ παρόξενη καὶ φιλασθενὴ νέα, δὲν ᾔθελε νὰ τῆς τὸ ἐπιτρέψῃ.

Ὁ πύργος ἀνῆκε τὴν ὥρᾳ τοῦ σύζυγο τῆς ἄλλοτε δὸς Φλερύ ντ' Ἀλλεμάν, τὸν κ. Ντενίξ Ὁμπερτέν. Ὁ κ. Ὁμπερτέν φησὶ ἕνας νέος ἀπὸ φτωχὴ οἰκονομία πού ἐντασσόταν πρὶν ἐνὶ συμβολαίᾳ γραφεῖο τοῦ κ. Κορμιέ. Κάποτε τὸν ἔπειλε ὁ κ. Κορμιέ στὸν πύργον γιὰ νὰ πᾶν ἐκεῖ καὶ ἔγγραψε. Μόλις τὸν ἀντίκρισε ἡ δεσποινὶς Φλερύ-ντ' Ἀλλεμάν τὸν ἐρωτεύθηκε καὶ λίγο καιρὸ ἀργότερα ἔγινε ὁ γάμος τους. Μετὰ τὸν θάνατό της τὸν ἄρχισε νεκρὸ κληρονομὸν τῆς ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι δὲν θὰ ἀναπαντρευθῇ. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν κληρονομία αὐτὴς, οἱ δύο ξένες πῆγαν κατ' εὐθείαν στὸν πύργον. Ὁ κ. Ὁμπερτέν τὴν δέχθηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ ἐδῆλωσε στὴν δεσποινίδα ντὲ Ρεϊζεβίλ ὅτι μποροῦσε ἐλεύθερα νὰ μελετήσῃ τὰ ἔγγραφα πού ὑπῆρχαν ἐκεῖ.

Ταυτοχρόνως τὴς παρουσίασε στὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν πού ἂν καὶ τοὺς φέρονταν ἐπίσης εὐγενέστατα, λοβουρτοῦσαν πού καὶ παρ' τὴν Ἰσαβέλλα. Φοβόντουσαν μὴν ξενοφύλαξι τὸν γυιό τους. Στὸ Βιρινιάν, ἡ Ἰσαβέλλα γνωρίστηκε μὲ τὴν δούκισσάν τοῦ κ. Κορμιέ, τὴν Μιλλέτ καὶ τὴν Μισοία. Ἀπ' αὐτὲς ἡ Μιλλέτ ἐκμυστηρεύθηκε στὴν Ἰσαβέλλα ὅτι ἀγαπᾷ τὸν κ. Ὁμπερτέν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἐλπίδα νὰ τῆς τὸν δώσουν γιατί δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν οἱ δικοί του, ἀπὸ τὸ φόβο νὰ μὴ χάσῃ τὴν περιουσία πού ἐκληροδότησε. Ἐνὰ ὁπότε καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐργαζόταν στὴν βιβλιοθήκη τοῦ πύργου ἀποκρίθηκε. Ὁ

κ. Ὁμπερτέν δὲν εἶχε ἀφήσει ὁ κ. Ὁμπερτέν πού ἔτυχε νὰ κἀν τὸν περὶπατὸ τοῦ στὸν κῆπο καὶ εἶδε τὴν νεανίδα κοιμᾶται. Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ποῖος τῆς εἶχε ἀφήσει τὸν τριαντάφυλλο. Καταλαβαίνει ὅμως, ἀπὸ κάτι ἄλλες λεπτομέρειες, ὅτι ὁ νεαρὸς πυργόδεσπότης εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι ἀδύναμη στὸ αἰσθηματὶ. Περνοῦν μέρες. Ἐνὰ πρωί, πού ὁ κ. Ὁμπερτέν ἔκανε τὸν περὶπατὸ τοῦ στὸ πάρκο, βρίσκει ἕνα γράμμα. Ἀποσπᾷ τὸ ἀπὸ τὴν Ἰσαβέλλα καὶ ἔβλεπε μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ γραμμένη ἀπὸ κάποιον ἡλικιωμένον, ὅπως φαινόταν. Ὁ κ. Ὁμπερτέν δὲν πιστεύει στὰ ῥάτια του καὶ πηγαίνει τὸ γράμμα στὴν δα ντὲ Ρεϊζεβίλ. Ἡ Ἰσαβέλλα ὅμως τὴν ὁποία ῥωτᾷ ἡ προϊστάμενη της, τῆς δηλώνει: «Ὁ κ. Ὁμπερτέν δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτό. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἠσυχάζει καὶ σὲ μιὰ τυχαία συνάντησή του μὲ τὸν Ὁμπερτέν τοῦ ἀναφέρει γιὰ τὸ γράμμα. Ὁ κ. Ὁμπερτέν τότε δείχνει πὺς πεῖσθαι. Φαίνεται πολὺ δυστυχὴς καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἀρχίζει νὰ λυπάται.

Μιὰ μέρα φθάνει ξαφνικὰ στὸ Κρουαζίλ μιὰ εὐθυμὴ παρὰ μέσα στὴν ὁποία ἔλαμπε μὲ τὴν ὁμορφίαν της μιὰ νέα γυναίκα. Ἦταν ἡ Κλαίρ Λαφονδιέλ, μιὰ διεξυγμένη ἐξαδέλφη τῆς γυναίκος τοῦ κ. Ὁμπερτέν, στὴν ὁποία θὰ περιττοῦτο ὅλη ἡ κληρονομία ἂν ὁ κ. Ὁμπερτέν παρέβαινε τὸν σχετικὸ ὅρο τῆς διαθήκης καὶ παντρευόταν. Ἡ Κλαίρ προτείνει στὴν μητέρα καὶ στὴν ἀδελφὴν τοῦ κ. Ὁμπερτέν νὰ παντρευθῇ τὸν Ντενίξ, αὐτὸς ὅμως ἀποκρούει τὸν γάμον αὐτὸν μὲ ὀδύνη τὴν δύναμη.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ μυστηριώδη γράμματα ἐξακολουθοῦν νὰ φθάνουν στὸ Κρουαζίλ. Ὁ κ. Ὁμπερτέν ὑπόσχεται στὴν Ἰσαβέλλα νὰ τῆς εἰσαφέρει ἐκεῖνες ἐπιστολές. Προσὸ ἀρχίσῃ τὴν ἐρευνά του, ὁ κ. Ὁμπερτέν ἐξομολογεῖται στὴν δα ντὲ Ρεϊζεβίλ ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Ἰσαβέλλα καὶ ὅτι θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν τὴν ἔκανε γυναίκα του. Ἡ δὲ ντὲ Ρεϊζεβίλ εἶναι κατασκευασμένη. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ ὁ Ντενίξ ἀποφασίζει νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐρευνά του. Λέγει ὅτι θὰ πᾶν μὲ κάτι φίλους ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα διευθύνεται στὸ Σέρτ-σὺρ Μάρν. Ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ «Ξανδοδοχεῖον τῶν Συμμάχων» συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφῶρον τὴν ἀδελφὴν τοῦ Σουζάννα, τὴν ὥρα πού ἐτοιμάζεται νὰ σταλῇ ἕνα νέο γράμμα στὴν Ἰσαβέλλα. Ἐπακολουθεῖ μιὰ διαία σκηνὴ στὸ τέλος τῆς ὁποίας ὁ κ. Ὁμπερτέν ὑποχρεώνει τὴν ἀδελφὴν του νὰ γράψῃ ἕνα ἄλλο γράμμα τῆς Ἰσαβέλλας στὸν ὁποῖο νὰ τῆς λέγῃ ὅτι ὅλα τὰ προηγούμενα γράμματα πού εἶχαν φθάσει στὸ Κρουαζίλ ἦσαν μιὰ κακὴ φάρσα! Ὁ Ντενίξ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ σ'

αὐτὸ πού εἶχε γράψῃ ἡ Σουζάννα καὶ ὅσοι τῆς εἶπε μὲ περιφρόνηση.

ΙΟον

ΠΗΓΑΙΝΕ νὰ συναντήσῃς τὸν ἄνδρα σου πού εἶναι ἀντάξιός σου. Ἐλπίζω νὰ μὴ σὲ ἰδῶ γιὰ πολὺν καιρὸ. Καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴν δουλειά, γιατί φαντάζομαι ὅτι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμὶ του. Θελήσατε νὰ γίνουν ὅλα δικά σας καὶ χάσατε τὰ πάντα. Αὐτὸ συμβαίνει συνήθως. Ἀντίο.

Ἀφῆσε τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐμβρόντητη καὶ ἀπελπισμένη καὶ ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τῆς ρίξῃ οὔτε μιὰ ματιὰ. Ὁ ἀστυφύλακας, πού τοὺς παρακολουθοῦσε πάντοτε, συλλογίσθηκε: «Ἄ, τὴν ἀνόνητη. Τὴν ἔπιασε ὁ ἄνδρας τῆς στὰ πράσα. Φαντάζομαι ὅτι θὰ τῆς εἰδῇ ἕνα μάθημα δημοσίᾳ. Θὰ πῇ: «Ὁ Ντενίξ Ὁμπερτέν ἦρθε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἔτρεξε ὅσο πὺς γρήγορα μποροῦσε, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερόμενος στὸ Σέρτ-σὺρ Μάρν. Εἶχε ἀνοίσει νὰ βραδύνῃ πιά, ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὴν δεσποινίδα ντὲ Ρεϊζεβίλ. Ἡ γεροντισσα τὸν κύτταξε γεμάτη ἀπορία.

—Κύριε Ὁμπερτέν, ἀπὸ πού ἐρχόσαστε σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι;

—Σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴ συγχωρήσετε γιὰ τὴν ἐμφάνισή μου. Ἐρχομαι ἀπὸ ταξίδι. Πού εἶναι ἡ δεσποινὶς Ἰσαβέλλα;

—Εἶναι κακοδιαθέτη. Ἀναπαύεται. Τὴν παρῶν ὕφος πού ἔχετε, ὁμῶς, κ. Ὁμπερτέν. Μὲ τρομάζει.

—Σὰς φαίνομαι σὰν τρελλός. Δὲν εἶν' ἐτσι; Ταξίδεψα ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Σέρτ-σὺρ Μάρν, ὅπου ἔμαθα εὐχάριστα νέα. Ἡ δεσποινὶς Ντωμενὲ εἶναι ἐντελὴς ἀθῶα. Ἀλλὰ τί λοτάρια, ἂν ξέρατε!...

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεϊζεβίλ τὸν κάλεσε νὰ καθίσῃ. Ἡ περιέργειά της εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο. Μὲ λίγες σύντομες ἐκφράσεις, ὁ πυργόδεσπότης τῆς διηγήθηκε τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας. Ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ γράμμα πού εἶχε ἀποσπᾶ ἀπὸ τὰ νῆρια τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἐκείνη μόνη της εἶχε γράψῃ τὴν ὁμολογία της.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεϊζεβίλ ἦταν κατάχλωμη ἀπὸ τὴν κατάπληξή της.

—Εἶναι ἄνω ποταμὸν αὐτό, εἶπε, προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκκοπή τῶν αἰσθημάτων της. Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι αὐτὸ τὸ καὶ μὲν τὸ κορίτσι ἀρρώστησε ἀπὸ τὴν στενοχώρια του καὶ τὸν ἐκνευρισμὸ του, πού νὰ ὀφείλεται ἀραγε αὐτὴ ἡ μα-

ΕΦΥΓΕ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΑΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΟΥ

νία πού δείχνει ἡ οἰκογένειά σας ἐναντίον της;

—Ὑστερα ἀπὸ ὅσα σὰς ἐκμυστηρεύθηκαν κάποια μέρα, μπορεῖτε δεσποινὶς, νὰ τὸ μαντεύσετε χωρὶς καμμία δυσκολία. Εἶναι πολὺ ἀπλό. Ὑποπτεύθηκαν τὰ αἰσθηματὰ μου γιὰ τὴν δεσποινίδα Ντωμενὲ καὶ θέλησαν νὰ μοῦ τὴν κάνουν ὅσο τὸ δυνατόν πὺς ἀντιπαθητικὴ. Φοβήθηκαν. Καταλάβατε; Τί θὰ σκεφθῇ ἡ Ἰσαβέλλα γιὰ τὴν οἰκογένειά μου; Ἀμπρά οἰκογένεια, μὰ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ντενίξ ἔσκυψε τὸ μέτωπό του καὶ ἀφῆσε τὰ χέρια του νὰ πέσουν σὰν παράλυτα. Ἦταν τσακισμένος. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεϊζεβίλ τὸν κύτταξε μὲ συμπάθεια, ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἀμνηχανία. Τὸν κύτταξε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ συνέλθῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή:

—Γιὰ τὴν ὥρα, κύριε Ὁμπερτέν, πρέπει νὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας. Σὰς εἶμαι εὐγνώμων γιὰ ὅσα κάνατε γιὰ νὰ ἐσκεπασθῇ αὐτὴ ἡ ἀθλία ἱστορία. Πηγαίνετε νὰ ξεκουρασθῇτε. Ἐχετε ἀσφαλῶς μεγάλη ἀνάγκη ἀναπαύσεως. Ὑστερα θὰ προσπαθήσετε νὰ ξεχάσετε τὴν Ἰσαβέλλα. Σ' αὐτὸ θὰ σὰς βοηθήσω καὶ ἐγώ. Θὰ τὴν πάρω ἀπὸ ἐδῶ, ὅσο τὸ δυνατόν πὺς γρήγορα. Θὰ φύγουμε. Εἶναι τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ὁ Ντενίξ ἀναπήδησε. Τὸ πρόσωπό του γέμισε ρυτίδες. Πρόδινε μιὰν ἀφάνταστη συγκίνηση.

—Πῶς μπορεῖτε νὰ φαντάζεσθε ὅτι θὰ τὴν ξεχάσω τόσο γρήγορα; Μήπως μὲ πῆρατε γιὰ κανένα παλιό παιδο πού τὰ ἔχει χαμένα; Ἡ ἰδέα τῆς ἀναχωρήσεώς σας εἶναι φρικτὴ γιὰ μένα.

—Κύριε Ὁμπερτέν, τὸν διέκοψε ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεϊζεβίλ μὲ ἐντελὴς ἡσυχία φωνή. Δὲν βλέπω ἄλλη λύση. Γνωρίζω ὅτι ἕνας νέος γάμος εἶναι ἀδύνατος γιὰ σὰς καὶ ὅτι θὰ ἀνιστατώσῃ τὴν ζωὴ σας. Βρισκόσαστε σὲ μιὰν ἐντελὴς εἰδικὴ περίπτωσι. Ἡ Ἰσαβέλλα θὰ ἐσήμαινε γιὰ σὰς τὴν φτώχεια. Ὅσο γιὰ τὴν οἰκογένειά σας...

—Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ἡ σκέψις γιὰ τὴν οἰκογένειά μου θὰ μὲ ἔκανε νὰ διατάσω; Νομίζετε ὅτι ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ πού ἔκαναν, θὰ θυσιάσω γι' αὐτοὺς; Ὁ! Τὴν ὑπέροχη οἰκογένειά μου!... Σὰς παρακαλῶ, δεσποινὶς ντὲ Ρεϊζεβίλ, δώστε μου καμμιὰ ἄλλη συμβουλή καὶ θὰ τὴν ἀκολουθῶ. Βοηθήστε με νὰ ξεασφαλίσω καὶ ἐμεῖς καὶ τὴν οἰκογένειά μου. Θέλω νὰ βρῶ μιὰ θέσι. Θέλω νὰ δουλέψω γιὰ νὰ ζήσω ἐλευθέρως. Πῶς μπορῶ, ὅμως, νὰ τελήσω νὰ ὁδηγήσω τὴν δεσποινίδα Ἰσαβέλλα ἂν μὲ θέλῃ νὰ ἀνδρά τῆς σκεπθῇ ὅμως; Ἄν ξέρατε, Σὰς παρακαλῶ, βοηθήστε με.

Ἡ ἡλικιωμένη δεσποινὶς μειδία-

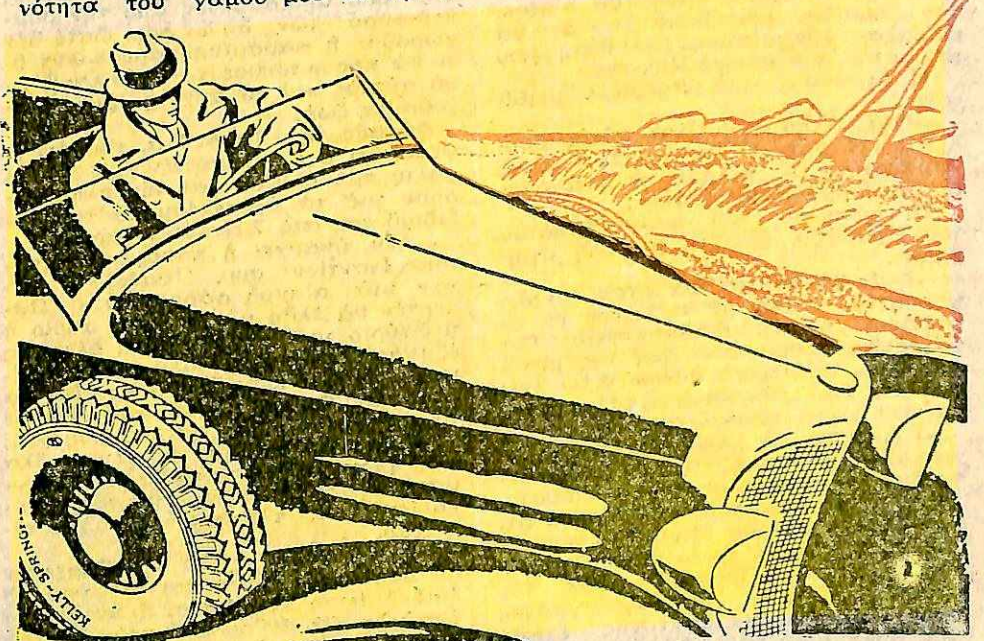
σε. Τὸν κύτταξε μὲ μεγάλη συμπάθεια.

—Κύριε Ὁμπερτέν. Εἰσαπείστε ἀπολύτως βέβαιος γιὰ αὐτὰ πού μοῦ λέτε; Προσέξτε. Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ σοβαρό. Θέλω πολὺ νὰ σὰς βοηθῶ. Ἀλλὰ... ὑπάρχουν πολλὰ λεπτὰ ζητήματα. Παραδείγματος χάριν, ἂν χάσετε ὅλη σας τὴν περιουσία, τί θὰ ἀπογίνῃ ἡ κυρία Ὁμπερτέν;

—Δεσποινὶς. Σκεφθήκα πολὺ ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἀντιμετωπίζω τὴν πιθανότητα τοῦ γάμου μου μὲ τὴν δε-

ρεῖ καὶ ὅσα ὑπέφερα ἀκόμη, θὰ μποροῦσαν νὰ μείνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶναι, ἂν δὲν εἶχαν κἀν αὐτὸ πού ἔκαναν. Ἡ μικροπρέπεια τοὺς μὲ ἀπομάκρυνε ἐντελὴς ἀπὸ αὐτοὺς. Δὲν φανταζόμουν βέβαια ὅτι μὲ ἐλάτρευαν. Ὁχι. Ἀλλὰ οὔτε καὶ μποροῦσα νὰ ὑποθέσω ὅτι... ὅτι θὰ ἐφθάναν ὡς ἐκεῖ πού ἐφθασαν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν περιφάνειά αὐτὴν περιουσία.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεϊζεβίλ κατὰλαβε ὅτι ἡ συγκίνησις τοῦ νέου ξεπερνοῦσε τὴν ψυχικὴν του ἀντοχή. Τὸν διέκοψε λοιπὸν ἐνεργητικὰ, λέγον-

— Ταξίδεψα ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τ' αὐτοκίνητο...

ποινίδα Ἰσαβέλλα. Ἐχὼ βάλει κατὰ μέρος ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ποσὸ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου τὸν περασμένων ἐτῶν. Τὸ ποσὸν αὐτὸ μοῦ ἀνήκει νομίμως, ἀφοῦ τὰ εἰσοδήματά ἀπὸ τὴν περιουσία ἦταν δικά μου. Δὲν θὰ χρησιμοποίησω τὰ χρήματα αὐτὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Θὰ τὰ θεωρήσω χαμένα καὶ θὰ τὰ τοποθετήσω κάπου, ὥστε νὰ εἰσπράττῃ ἡ μητέρα μου ἕνα ποσὸ τόσο, ὅσο θὰ τῆς ἀρκούσε γιὰ νὰ ζήσῃ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀγαπητὴν μου ἀδελφὴν, αὐτὴ ἔχει τὸν ἄνδρα της. Μπορεῖ νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ τὴν ζήσῃ. Ἀς φύγουν λέγῃ γιὰ νὰ τὴν ζήσῃ. Ἀς φύγουν καὶ οἱ δύο καὶ ἂς πᾶνε ὅπου θέλουν. Ὁ θεὸς μου δὲν μὲ ἐνδιαφέρει καθόλου. Ἐχὲ ἀλλωστε κάποια μικρὴ προσωπικὴ σύνταξη. Βέβαια, καὶ γιὰ τὴν μητέρα μου καὶ γιὰ ὅλους θὰ πᾶν πιά ἡ ὠραία ζωὴ τοῦ πύργου, μὲ τοὺς ὑπηρέτες, μὲ τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἄλλα μεγαλεία. Κουράσθηκα ὅμως, νὰ εἶμαι ὁ τραπέζι-της τους, ὁ αἰχμάλωτός τους καὶ τὸ ἑμῶν τους. Ἄν ξέρατε, πόσο ἔχω βαρεθῇ; Παρ' ὅλα ὅσα ἔχω ὑποφέ-

τας: —Κύριε Ὁμπερτέν. Θέλω νὰ σὰς βοηθήσω μὲ ὅλες μου τίς δυνάμεις. Ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρον. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε — μὲ ἀκούτε; — θὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι γυρίζοντας ἀπόψε στὸ σπίτι σας, δὲν θὰ πῆτε σὲ κανένα γιὰ ὅσα συνέβησαν σήμερον. Θὰ μιλήσετε αὐτῷ... ἴσως καὶ ἀργότερα... ὅταν θὰ ἔχετε ἡρεμήσει λιγάκι. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;

Ὁ πυργόδεσπότης ὑποτάχθηκε στὴν θέλησιν τῆς ἡλικιωμένης δεσποινίδος, ἐπειδὴ κατὰλαβε ὅτι τοῦ μίλουσε μὲ φρόνησι καὶ μὲ καλωσύνη. Τῆς ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσιν πού ζητοῦσε.

—Πολὺ καλὰ, εἶπε ἐκείνη. Εἰς ἀνταπόδοσιν, σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς πληροφορήσω τί θὰ πῇ ἡ Ἰσαβέλλα γιὰ τὰ σχέδια γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ μιλήσατε. Μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἀπὸ τώρα ὅτι ἀπὸ ὅσα καταλαβαίνω, φαίνεται νὰ τρέφῃ καὶ αὐτὴ κάποια συμπάθεια γιὰ σὰς. Ἀλλὰ πρὶν νὰ τῆς μιλήσετε, σκεφθῇτε. Ἀφήστε νὰ περάσῃ λίγος καιρὸς. Σκεφθῇτε τὴν

διαφορά που θα υπάρχει μεταξύ της σημερινής σας ζωής και εκείνης που σκοπεύετε να αρχίσετε. Θα είναι αλήθεια μια ζωή εργασίας και οικονομικών.

Ο νέος είχε ήρεμησεί. Μόνον οι κύκλοι γύρω από τα μάτια του και η γλωμάδα του προσώπου του πρόδιναν την συγκίνηση και την κούρασή του.

—Πιστέψτε με, δεσποινίς, ότι τα έχω σκεφθεί πολύ καλά όλα αυτά. Πολύ πριν έλθω εδώ ή δεσποινίς 'Ισαβέλλα, αίσθανόμουν τον εαυτό μου να κατατρώγεται από την ανία. Ένα σωρό απολαύσεις που μπορούσα να έχω χάρις στην περιουσία μου, με άφηναν αδιάφορο. Κάποιο βράδυ, καθώς περπατούσα άσκοπα σ' ένα από τα προάστια, είδα ένα εργάτη που γύριζε στο σπίτι του. Τον κτύπαζα με ζήλεια και απέλιπισα. Η γυναίκα του τον περίμενε στην πόρτα και δυο παιδάκια παραγγαίνανε ποιά θα φθάσει πρώτο κοντά του. Αυτός ο εργάτης είχε εκείνο που δίνει αξία στην ζωή, εκείνο που μάς κάνει αντάξιους να ονομαζόμαστε άνθρωποι. Ήμουν δεμένος στο Κρουαζίλ, χάρις στην οικογένειά μου. Τώρα, όμως, θα σπάσω την αλυσίδα. Σας βεβαιώνω ότι θα αλλάζα εύχαρις στην θέση μου με αυτόν τον φτωχό εργάτη.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊξβίλ μειδίασε: —Ναί, αλλά δεν είναι αυτές δουλειές για σας. Τι θα κάνετε, κύριε 'Ωμπερτέν; Θα έλατε να αναλάβετε ένα συμβολαιογραφείο;

Το πρόσωπο του πυργωδεσπούτου του Κρουαζίλ έδειχνε μεγάλη αμηχανία.

—Ναί, θα ήθελα. Θα ήταν εύκολο για μένα. Αλλά με τί λεπτά να αγοράσω το συμβολαιογραφείο; Για να εξασφαλίσω την ζωή της μητέρας μου, πρέπει να δώσω ό,τι έχω και δεν έχω. Δεν θα μου μείνει τίποτα. Θα είμαι πάμπτωχος.

—Ακουσα να λένε ότι πριν παντρευήτε λογαριάζατε να αγοράσετε ένα συμβολαιογραφείο. Ακούστε. Έχω μια ιδέα που φαντάζομαι ότι δεν είναι και τόσο άσχημη. Γνωρίζω μια θέση που θα ήταν πολύ κατάλληλη για σας. Πρόκειται για τον προσωπικό μου συμβολαιογράφο, στο Ρεϊξβίλ. Ο δυστυχής έχασε την μονακριβή του κόρη εδώ και ένα χρόνο. Δεν είναι πολύ ηλικιωμένος. Είναι όμως απογοητευμένος ύστερα από αυτό το φοβερό κτύπημα της τύχης και, επειδή έχει μιάν άρκετά σεβάστη περιουσία, νομίζω ότι θα εγκατέλειπε εύχαρις το συμβολαιογραφείο που προώριζε για τον μελλοντικό του γαμβρό. Η δουλειά του πηγαίνει πολύ καλά και φαντάζομαι ότι θα ήταν ό,τι χρειαζόταν για σας. Τι γνώμη έχετε;

—Νομίζω ότι θα ήταν θαυμάσια, σας είπα όμως και πρό ολίγου ότι...

—Ναί, ναί. Κύριε 'Ωμπερτέν, θα σάς προετοιμάσω τον δρόμο. Σκεφθήτε και δώστε μου μιάν απάντηση. Έχω χρήματα διαθέσιμα που δεν ξέρω πού να τα τοποθετήσω. Σκεπτόμουν να αγοράσω ένα ακίνητο που να μου φέρονε κάποιο εισόδημα.

—Αν θέλετε, είμαι πρόθυμη να τοποθετήσω τα χρήματά μου στην δουλειά σας. Αγοράστε με αυτά το συμβολαιογραφείο και πληρώνετε μου έναν έτησιο τόκο. Δεν έχω πιά στενούς συγγενείς. Η υπόλοιπη περιουσία μου θα πάει ή σε μακρινούς συγγενείς ή σε φιλανθρωπικά έργα.

—Αλλά τα χρήματά αυτά θα περιέλ-

θουν αργότερα στην 'Ισαβέλλα. Και τώρα, κύριε 'Ωμπερτέν, γυρίστε στο σπίτι σας και μην ξεχνάτε αυτό που μου υποσχέθηκαν. Σκεφθήτε μερικές μέρες. Αν ξαναγυρίσετε, έπειδη είσατε ελεύθερος και να μετανοήσετε, τότε θα σας επιτρέψω να μιλήσετε με την 'Ισαβέλλα για τα σχέδιά σας.

—Πιστέψτε με, δεσποινίς, ότι τα έχω σκεφθεί πολύ καλά όλα αυτά. Πολύ πριν έλθω εδώ ή δεσποινίς 'Ισαβέλλα, αίσθανόμουν τον εαυτό μου να κατατρώγεται από την ανία. Ένα σωρό απολαύσεις που μπορούσα να έχω χάρις στην περιουσία μου, με άφηναν αδιάφορο. Κάποιο βράδυ, καθώς περπατούσα άσκοπα σ' ένα από τα προάστια, είδα ένα εργάτη που γύριζε στο σπίτι του. Τον κτύπαζα με ζήλεια και απέλιπισα. Η γυναίκα του τον περίμενε στην πόρτα και δυο παιδάκια παραγγαίνανε ποιά θα φθάσει πρώτο κοντά του. Αυτός ο εργάτης είχε εκείνο που δίνει αξία στην ζωή, εκείνο που μάς κάνει αντάξιους να ονομαζόμαστε άνθρωποι. Ήμουν δεμένος στο Κρουαζίλ, χάρις στην οικογένειά μου. Τώρα, όμως, θα σπάσω την αλυσίδα. Σας βεβαιώνω ότι θα αλλάζα εύχαρις στην θέση μου με αυτόν τον φτωχό εργάτη.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊξβίλ μειδίασε: —Ναί, αλλά δεν είναι αυτές δουλειές για σας. Τι θα κάνετε, κύριε 'Ωμπερτέν; Θα έλατε να αναλάβετε ένα συμβολαιογραφείο;

Το πρόσωπο του πυργωδεσπούτου του Κρουαζίλ έδειχνε μεγάλη αμηχανία.

—Ναί, θα ήθελα. Θα ήταν εύκολο για μένα. Αλλά με τί λεπτά να αγοράσω το συμβολαιογραφείο; Για να εξασφαλίσω την ζωή της μητέρας μου, πρέπει να δώσω ό,τι έχω και δεν έχω. Δεν θα μου μείνει τίποτα. Θα είμαι πάμπτωχος.

—Ακουσα να λένε ότι πριν παντρευήτε λογαριάζατε να αγοράσετε ένα συμβολαιογραφείο. Ακούστε. Έχω μια ιδέα που φαντάζομαι ότι δεν είναι και τόσο άσχημη. Γνωρίζω μια θέση που θα ήταν πολύ κατάλληλη για σας. Πρόκειται για τον προσωπικό μου συμβολαιογράφο, στο Ρεϊξβίλ. Ο δυστυχής έχασε την μονακριβή του κόρη εδώ και ένα χρόνο. Δεν είναι πολύ ηλικιωμένος. Είναι όμως απογοητευμένος ύστερα από αυτό το φοβερό κτύπημα της τύχης και, επειδή έχει μιάν άρκετά σεβάστη περιουσία, νομίζω ότι θα εγκατέλειπε εύχαρις το συμβολαιογραφείο που προώριζε για τον μελλοντικό του γαμβρό. Η δουλειά του πηγαίνει πολύ καλά και φαντάζομαι ότι θα ήταν ό,τι χρειαζόταν για σας. Τι γνώμη έχετε;

—Νομίζω ότι θα ήταν θαυμάσια, σας είπα όμως και πρό ολίγου ότι...

—Ναί, ναί. Κύριε 'Ωμπερτέν, θα σάς προετοιμάσω τον δρόμο. Σκεφθήτε και δώστε μου μιάν απάντηση. Έχω χρήματα διαθέσιμα που δεν ξέρω πού να τα τοποθετήσω. Σκεπτόμουν να αγοράσω ένα ακίνητο που να μου φέρονε κάποιο εισόδημα.

—Αν θέλετε, είμαι πρόθυμη να τοποθετήσω τα χρήματά μου στην δουλειά σας. Αγοράστε με αυτά το συμβολαιογραφείο και πληρώνετε μου έναν έτησιο τόκο. Δεν έχω πιά στενούς συγγενείς. Η υπόλοιπη περιουσία μου θα πάει ή σε μακρινούς συγγενείς ή σε φιλανθρωπικά έργα.

—Αλλά τα χρήματά αυτά θα περιέλ-

θουν αργότερα στην 'Ισαβέλλα. Και τώρα, κύριε 'Ωμπερτέν, γυρίστε στο σπίτι σας και μην ξεχνάτε αυτό που μου υποσχέθηκαν. Σκεφθήτε μερικές μέρες. Αν ξαναγυρίσετε, έπειδη είσατε ελεύθερος και να μετανοήσετε, τότε θα σας επιτρέψω να μιλήσετε με την 'Ισαβέλλα για τα σχέδιά σας.

—Πιστέψτε με, δεσποινίς, ότι τα έχω σκεφθεί πολύ καλά όλα αυτά. Πολύ πριν έλθω εδώ ή δεσποινίς 'Ισαβέλλα, αίσθανόμουν τον εαυτό μου να κατατρώγεται από την ανία. Ένα σωρό απολαύσεις που μπορούσα να έχω χάρις στην περιουσία μου, με άφηναν αδιάφορο. Κάποιο βράδυ, καθώς περπατούσα άσκοπα σ' ένα από τα προάστια, είδα ένα εργάτη που γύριζε στο σπίτι του. Τον κτύπαζα με ζήλεια και απέλιπισα. Η γυναίκα του τον περίμενε στην πόρτα και δυο παιδάκια παραγγαίνανε ποιά θα φθάσει πρώτο κοντά του. Αυτός ο εργάτης είχε εκείνο που δίνει αξία στην ζωή, εκείνο που μάς κάνει αντάξιους να ονομαζόμαστε άνθρωποι. Ήμουν δεμένος στο Κρουαζίλ, χάρις στην οικογένειά μου. Τώρα, όμως, θα σπάσω την αλυσίδα. Σας βεβαιώνω ότι θα αλλάζα εύχαρις στην θέση μου με αυτόν τον φτωχό εργάτη.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊξβίλ μειδίασε: —Ναί, αλλά δεν είναι αυτές δουλειές για σας. Τι θα κάνετε, κύριε 'Ωμπερτέν; Θα έλατε να αναλάβετε ένα συμβολαιογραφείο;

Το πρόσωπο του πυργωδεσπούτου του Κρουαζίλ έδειχνε μεγάλη αμηχανία.

—Ναί, θα ήθελα. Θα ήταν εύκολο για μένα. Αλλά με τί λεπτά να αγοράσω το συμβολαιογραφείο; Για να εξασφαλίσω την ζωή της μητέρας μου, πρέπει να δώσω ό,τι έχω και δεν έχω. Δεν θα μου μείνει τίποτα. Θα είμαι πάμπτωχος.

—Ακουσα να λένε ότι πριν παντρευήτε λογαριάζατε να αγοράσετε ένα συμβολαιογραφείο. Ακούστε. Έχω μια ιδέα που φαντάζομαι ότι δεν είναι και τόσο άσχημη. Γνωρίζω μια θέση που θα ήταν πολύ κατάλληλη για σας. Πρόκειται για τον προσωπικό μου συμβολαιογράφο, στο Ρεϊξβίλ. Ο δυστυχής έχασε την μονακριβή του κόρη εδώ και ένα χρόνο. Δεν είναι πολύ ηλικιωμένος. Είναι όμως απογοητευμένος ύστερα από αυτό το φοβερό κτύπημα της τύχης και, επειδή έχει μιάν άρκετά σεβάστη περιουσία, νομίζω ότι θα εγκατέλειπε εύχαρις το συμβολαιογραφείο που προώριζε για τον μελλοντικό του γαμβρό. Η δουλειά του πηγαίνει πολύ καλά και φαντάζομαι ότι θα ήταν ό,τι χρειαζόταν για σας. Τι γνώμη έχετε;

—Νομίζω ότι θα ήταν θαυμάσια, σας είπα όμως και πρό ολίγου ότι...

—Ναί, ναί. Κύριε 'Ωμπερτέν, θα σάς προετοιμάσω τον δρόμο. Σκεφθήτε και δώστε μου μιάν απάντηση. Έχω χρήματα διαθέσιμα που δεν ξέρω πού να τα τοποθετήσω. Σκεπτόμουν να αγοράσω ένα ακίνητο που να μου φέρονε κάποιο εισόδημα.

—Αν θέλετε, είμαι πρόθυμη να τοποθετήσω τα χρήματά μου στην δουλειά σας. Αγοράστε με αυτά το συμβολαιογραφείο και πληρώνετε μου έναν έτησιο τόκο. Δεν έχω πιά στενούς συγγενείς. Η υπόλοιπη περιουσία μου θα πάει ή σε μακρινούς συγγενείς ή σε φιλανθρωπικά έργα.

—Αλλά τα χρήματά αυτά θα περιέλ-

θουν αργότερα στην 'Ισαβέλλα. Και τώρα, κύριε 'Ωμπερτέν, γυρίστε στο σπίτι σας και μην ξεχνάτε αυτό που μου υποσχέθηκαν. Σκεφθήτε μερικές μέρες. Αν ξαναγυρίσετε, έπειδη είσατε ελεύθερος και να μετανοήσετε, τότε θα σας επιτρέψω να μιλήσετε με την 'Ισαβέλλα για τα σχέδιά σας.

—Πιστέψτε με, δεσποινίς, ότι τα έχω σκεφθεί πολύ καλά όλα αυτά. Πολύ πριν έλθω εδώ ή δεσποινίς 'Ισαβέλλα, αίσθανόμουν τον εαυτό μου να κατατρώγεται από την ανία. Ένα σωρό απολαύσεις που μπορούσα να έχω χάρις στην περιουσία μου, με άφηναν αδιάφορο. Κάποιο βράδυ, καθώς περπατούσα άσκοπα σ' ένα από τα προάστια, είδα ένα εργάτη που γύριζε στο σπίτι του. Τον κτύπαζα με ζήλεια και απέλιπισα. Η γυναίκα του τον περίμενε στην πόρτα και δυο παιδάκια παραγγαίνανε ποιά θα φθάσει πρώτο κοντά του. Αυτός ο εργάτης είχε εκείνο που δίνει αξία στην ζωή, εκείνο που μάς κάνει αντάξιους να ονομαζόμαστε άνθρωποι. Ήμουν δεμένος στο Κρουαζίλ, χάρις στην οικογένειά μου. Τώρα, όμως, θα σπάσω την αλυσίδα. Σας βεβαιώνω ότι θα αλλάζα εύχαρις στην θέση μου με αυτόν τον φτωχό εργάτη.

Η δεσποινίς ντε Ρεϊξβίλ μειδίασε: —Ναί, αλλά δεν είναι αυτές δουλειές για σας. Τι θα κάνετε, κύριε 'Ωμπερτέν; Θα έλατε να αναλάβετε ένα συμβολαιογραφείο;

Εξυπνα 50%

ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΟΥ

Στο σύνταγμα Ιππικού: Ο προγυμναστής (στών νεοσύλλεκτος): 'Ανέθηκες ποτέ σου σ' αλγό;

Ο νεοσύλλεκτος: 'Όχι, κύρ λοχία.

Ο προγυμναστής: 'Ω-ραία. Σού'να εδώ ένα ποτήρι νερό. Δεν έχει καθαλλικευθεί ποτέ. 'Ετσι θάστε ταιριαγμένοι...

ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΠΑΙΔΙ

—Είναι αλήθεια ότι ο κύριός σας έφυγε με το περιεχόμενο του ταμείου και με την κόρη σας;

—Ναί, αλλά είναι φιλότιμο παιδί και θα μου τα επιστρέψω όλα, όπως επέστρεψε και την κόρη μου.

ΑΣ ΜΗΝ ΠΡΟΣΕΧΕ

Στο σινεμά το άντρώγυνο συζητά φωναχτά: 'Ενας θεατής (ένοχλημένος): Σας παρακαλώ, κύριε, δεν ακούω τί λένε στο φιλμ...

Ο σύζυγος: Και ποιός σας λέγει να προσέχετε τί λέγω εγώ με την γυναίκα μου;

ΝΑ ΗΤΑΝ ΗΣΥΧΟΣ

Ο συνδρομητής (στών δ' πάλληλο του γκαζιού): Είστε βέβαιος, κύριε, ότι ο μετρητής σας γράφει ακριβώς αυτό που ξεθεύουμε;

Ο έλεγκτής: 'Ω! αυτό δεν έχει σημασία, κύριε. Νά εσθε ήσυχος ότι ο μετρητής μας γράφει ακριβώς εκείνο που έχετε να πληρώσετε.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Στην έσπεριδα: Η κυρία (στών καλεσμένο της καλλιτέχνη του τραγουδιού): Δεν μάς τραγουδάτε κάτι κύριε;

Ο τεχνόρος: Μά είναι άργα και φοβόμαι μήν ανησυχώ τους γειτόνους σας.

Η κυρία: 'Ω! μη τους σκέπτεσθε αυτούς κύριε. Έχουν κι' αυτοί ένα σκυλί που δεν μάς αφήνει κάθε βράδυ σ' ήσυχία!...

ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΜΩΣΕ

Ο παπās του χωριού κάνει παρατηρήσεις στον νεκροθάφτη: —'Ακου εδώ, Νιόνιο. Οι χωρικοί παραπονούνται ότι δεν σκάβεις καλά τους τάφους. Τεμπελιάζεις μού φαίνεται.

—Δέν έχουν δίκιο, παπᾶ. Μπόρεσε ποτέ κανένας πεθαμένος να βγῇ από το μνήμα του;

Χαρές και λύπες των άσων της άθνηαϊκής σκηνῆς

Ο άγνωστος

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΣ στο Παλλήνιον. 'Αγαπητότατος στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Ο συμπαθέστερος ήθοποιός! Ο πιο ευγενικός καλωσυνάτος και καταδεχτικός άρτίστας.

Διαρκώς με τον γλυκό λόγο στο στόμα. Και μη νομίζετε πως είναι απ' τους άνηθους εκείνους που άλλα μιλούν τα λόγια τους κι' άλλα ή καρδιά του λέει.

Αντιθέτως μάλιστα μπορεί να πη κανείς πως ανήκει σε κείνους που έννοούμε όταν λέμε: Αυτός έχει την καρδιά στα χείλη.

Είναι γνωστός ως ίσως, πολυμής έν-θωπος. Και έμεις τουλάχιστο δεν έχουμε υπ' όψιν μας καμιά πληροφορία, καμιά στοιχείο που να αποδεικνύη το αντίθετο.

Αυτός λοιπόν είναι ο Περικλής Γαβριηλίδης. Έξαιρετικός από κάθε άποψη.

— ΕΕ —

Γεννήθηκε στη Σμύρνη. Πότε; Χμ! Μη κινήτε τον άναγυρο. Ήμποτε οι χρονολογίες να αποτελούν μανιώδη άδυναμία του ρεπόρτερ, δεν συναντούν όμως και την ίδια συμπάθεια εκ μέρους εκείνων που μῆχαν στη δεύτερα σειρά έφε-δρείας. Κι' ο κ. Γαβριηλίδης έχει ήδη κλείσει τα πενήντα. 'Ωστε άς άρκεσθούμε με και άς σταματήσουμε σ' αυτά.

Ας τον παρακολουθήσουμε λοιπόν, από παιδί. Ο πατέρας του είχε ένα από τα καλά ξενοδοχεία και έστιατόρια της παραλίας της Σμύρνης. 'Αλλά είχε συγγενώς και μια άκατανίκητη τη άδυναμία: Τό θέατρο. Τό ξενοδοχείο, ξενοδοχείο και ή έραυτεχνική ήθοποιία να μη λείπει ποτέ. Διοργάνωνε παραστάσεις που άφηναν εποχή στη Σμύρνη. Και φαίνεται πως θά είχε και ταλέντο, γιατί οι Σμυρναίοι θεατρόφιλοι της εποχής εκείνης τον παρέβάλλαν προς τον περίφημο κωμικό Νικηφόρο.

Από ένα τέτοιο πατέρα φυσικό ήταν να κληρονομήσει ή μικρός Περικλής τό πάθος για τό θέατρο. Τό παλαιοέπικο τον γάβριλινε από την πόστη σιγής. 'Εβλεπε στο ξενοδοχείο τους να μπαίνουν άφάνουν ήθοποιους να έμπορεύονταν με τό β-οί και έγορευόνταν με τό ά-συνα ή ή γινόνταν κι' αυτός μιά μέρα ζωής τους. Φυσικά δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-δεν άσπρε —άσπασα. για πᾶ-

Γαβριηλίδης. Τουναντίον την υποδοχόσας με τη στάση του. Ήπηρεζε όμως και ή μητέρα που σάν πρακτική γυναίκα που ήταν αποτελούσε αντίρροπο στις θεατρικές λόγες συζύγου και υιού. Έκείνη ούτε της θεατρίνος; Μνησθητί μου κύριε! Και τό ξενοδοχείο; Ή πατρική έπιχείρησης; Θά έδωσαν λοιπόν ή Μικρά 'Ασία;

Φυσικά αντίδρους με όλες τις δυνάμεις της. 'Αλλά τί μπορεί να κάνουν οι άσθενικές δυνάμεις μιάς μητέρας μπροστά στο φλογερό πόθο του γιού της;

Ο Περικλής δεν έννοούσε να τό βάλη κάτω. Και στο τέλος υπέρισχες φυσικά. 'Αρχισε να παίξει σε έρασιτεχνικές παραστάσεις. 'Οπρώτος δάσκαλός του ήταν ο μακαρίτης ο Δημητράκοπουλος, ή ήθοποιός, που έδωσε τα πρώτα βασικά στοιχεία της τέχνης του. Ο νεαρός γιός του ξενοδόχου άρχισε να δείχνει ότι είχε ταλέντο. Και οι θίασοι που έπισκεπτόταν κατά καιρούς τη Σμύρνη τον έπαιρναν να παίξη όταν τα μέλη τους δεν έπαρκο-σαν για τα πολυπρόσωπα έργα που ετύ-χαινε να άναδύσσουν.

Έτσι τό μεγαλειότερο μέρος της καλλιτεχνικής ιστορίας του συνδέεται άναπόσπαστα με την ιστορία των δύο μεγαλει-τέρων θίασων που είδαμε την τελευταία τριακονταετία στην 'Ελλάδα.

Έχει παίξει σε εκατοντάδες έργα. Και έχει παίξει όλους τους ρόλους. Ζέν πρε-μιέ, δραματικός, κωμικός μπρι-λάντε, καρτερίστας... Έπένυ-χε σε κάθε είδος. Και έινε γνω-στά τα λόγια εκείνα που έγρα-ψε κάποτε κάποιος παλιός και σπουδαίος δημοσιογράφος για τον συμπαθή ήθοποιό μας.

Ο Γαβριηλίδης είπε, παίξει-λους τους ρόλους. 'Όπως παί-ζει, όμως τους ρόλους κανείς άλλος δεν μπορεί να παίξει! — ΕΕ —

Οι μεγαλειότερες έπιτυχίες του, που έχουν μείνει δά και άλησημόντες ήταν στην 'Ιφι-γένεια τού Γκαίτε στην 'Αλ-γνώστον του Μπίσν στο 'Σκάν-δαλο του Μπατίλ, στις 'Αμα-νιόντες του Βόλφ, στον 'Κα-θύμενο τόν Πέτρο του Καβα-λιό, στον 'Επίσκοπο και Σία του Ντανιόντσι, στον 'Οθέ-λο του Σαίπηρ.

Α, στον ρόλο του μαύρου, της Βενετίας έχει αφήσει επο-γή. Κανένας άλλος 'Ελληνας ήθοποιός δεν απέδωσε με περισ-σότερη απ' τον Γαβριηλίδη σπα-ραγτικήτητα τό δράμα τού ζη-λότυπου στρατηγού. Και τώρα που θά εμφανισθῇ, ύστερα από λίγο καιρό, ως πρωταγωνιστής τού θίασου τού πρώτου άματτος της Θέσπεδος πάλι τον ρόλο αυ-τόν θά ξαναδημιουργήση.

Είπαμε και παραπάνω ότι ως άνθρωπος ο κύριος Γα-βριηλίδης είναι θαυμάσιος κό-

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Κάποτε μάλιστα συνέβη να παίξει και γυναικείο ρόλο, το ρόλο της Μηδίας, μά-λιστα δὲ με έπιτυχία όχι μικρή.

Όλα αυτά έσήκωσαν τα μυαλά τού έ-σου. Και ένα βραδάκι τό μοιραίο πήδη-μα έγινε. Ο Γαβριηλίδης τόσκασε κρη-φά απ' τό σπίτι του και πήγε με τό θίασο τού Πλέσσα, πού, έκανε μεγάλη τουρνέ την εποχή εκείνη και ήταν περαστικός απ' την Σμύρνη.

Στην άρχη στην Χίο, κατόπιν στην Κωνσταντινούπολη, ύστερα στις διάφορες επαρχίες της 'Ελλάδος και τέλος τέρμα ή 'Αθήνα. Ήρθε εδώ τό 1905 και προσε-λήφθη άμέσως στον θίασο Ταβουλάρη—Σαγιώρ που έπαίξε τότε στο θέατρο Νεα-πόλεως. Τόν έπόμενο χρόνο προσελήφθη στον θίασο Κυβέλης, αργότερα στον θίασο Κοτοπούλη και από τότε και για πολ-λά χρόνια συνειργάζετο διαδοχικά πότε με τόν θίασο της Μαρίκας και πότε με τόν θίασο της Κυβέλης. Χωρίς να λογαριά-σουμε τις δυο-τρεις φορές που έκαμε δικό του θίασο.

Έτσι τό μεγαλειότερο μέρος της καλλι-τεχνικής ιστορίας του συνδέεται άναπό-σπαστα με την ιστορία των δύο μεγαλει-τέρων θίασων που είδαμε την τελευταία τριακονταετία στην 'Ελλάδα.

Έχει παίξει σε εκατοντάδες έργα. Και έχει παίξει όλους τους ρόλους. Ζέν πρε-μιέ, δραματικός, κωμικός μπρι-λάντε, καρτερίστας... Έπένυ-χε σε κάθε είδος. Και έινε γνω-στά τα λόγια εκείνα που έγρα-ψε κάποτε κάποιος παλιός και σπουδαίος δημοσιογράφος για τον συμπαθή ήθοποιό μας.

Ο Γαβριηλίδης είπε, παίξει-λους τους ρόλους. 'Όπως παί-ζει, όμως τους ρόλους κανείς άλλος δεν μπορεί να παίξει! — ΕΕ —

Οι μεγαλειότερες έπιτυχίες του, που έχουν μείνει δά και άλησημόντες ήταν στην 'Ιφι-γένεια τού Γκαίτε στην 'Αλ-γνώστον του Μπίσν στο 'Σκάν-δαλο του Μπατίλ, στις 'Αμα-νιόντες του Βόλφ, στον 'Κα-θύμενο τόν Πέτρο του Καβα-λιό, στον 'Επίσκοπο και Σία του Ντανιόντσι, στον 'Οθέ-λο του Σαίπηρ.

Α, στον ρόλο του μαύρου, της Βενετίας έχει αφήσει επο-γή. Κανένας άλλος 'Ελληνας ήθοποιός δεν απέδωσε με περισ-σότερη απ' τον Γαβριηλίδη σπα-ραγτικήτητα τό δράμα τού ζη-λότυπου στρατηγού. Και τώρα που θά εμφανισθῇ, ύστερα από λίγο καιρό, ως πρωταγωνιστής τού θίασου τού πρώτου άματτος της Θέσπεδος πάλι τον ρόλο αυ-τόν θά ξαναδημιουργήση.

Είπαμε και παραπάνω ότι ως άνθρωπος ο κύριος Γα-βριηλίδης είναι θαυμάσιος κό-

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

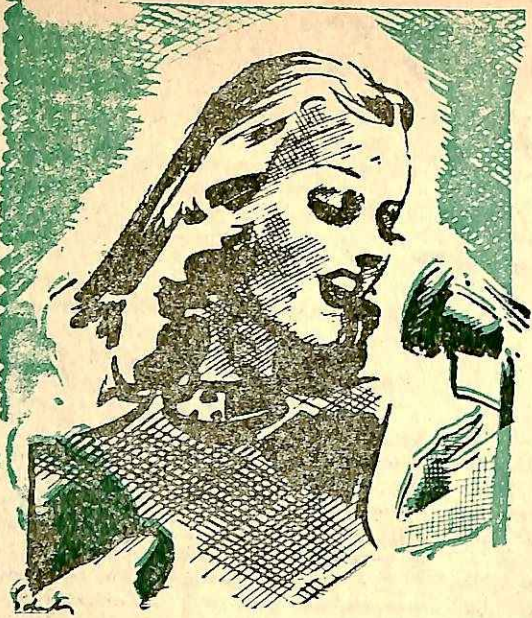
Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μια ωραία φωτογραφία τού κ. Π. Γαβριηλίδη.

Μιά φωνή μεσ' απ' τὸ διάστημα

διήγημα της Υβόν Νιεν

Ήταν ἡ κόρη τους... Ήταν ἡ φωνή της...

Ο κύριος καὶ ἡ κυρία Ντελεβέρ είχαν ἀφιέρωσι ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰς οἰκονομίας τους γιὰ ν' ἀγοράσουν ἓνα σπιτάκι, σὲ κάποιο προάστειο τῶν Παρισίων.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρο μιᾶς ολόκληρης ζωῆς πού τὴν είχαν περάσει στὸ Παρίσι, ὅπου είχαν ἓνα μικρομάγαζο.

Δὲν είχαν ἀποκτήσει παρὰ μιὰ κόρη πού τὴν προώριζαν γιὰ διάδοχό τους στὸ ἐμπορικό.

Ἀλλὰ αὐτὴ, ἡ Μαγδαληνὴ, ἀπ' τὰ πρῶτα τῆς κιόλας χρόνια εἶχε κατευθύνει πρὸς ἄλλου τὴς βλέψεις της. Ἦθελε νὰ γίνῃ ἡθοποιός. Ἀπὸ ποιὸν νᾶχε κληρονομήσει τὸ πάθος τῆς σκηνῆς; Ἀπὸ κάποιον μακρινὸ πρόγονό τους ξεχασμένον πιά; Τὸ χαρτζιλίκι πού τῆς ἔδιναν δὲν τὸ χάλαγε ποτέ. Τὸ φύλαγε φιλόγυρα, μέχρῃς ὅτου συγκεντρωνόταν τὸ ἀπαιτούμενο ποσὸν γιὰ μιὰ θέσι σὲ κανένα θέατρο.

Οἱ γονεῖς τῆς διασκέδαζαν μ' αὐτὴν τὴν μανία τῆς καὶ δὲν ἀνησυχούσαν διόλου.

Ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ μεγάλωσε, ἀντιλήφθησαν πὼς εἶχε πολὺ ἁμορφὴ φωνή.

Οἱ Ντελεβέρ τότε ἔκαναν τοῦ κόσμου τὴς θυσιᾶς γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἡ μικρὴ μαθήματι τραγουδιοῦ στὸ Ὡδεῖο.

Τὸ παιδί προώδευε καταπληκτικὰ καὶ οἱ γονεῖς ἔλεγαν τὴν ὥρα πού μετροῦσαν τὴν εἰσπραξὴ τῆς ἡμέρας στὴν κουζίνα:

— Ἀμα ἡ Μαγδαληνὴ μεγαλώσει, θὰ μᾶς διαδεχθῇ στὸ ἐμπορικό. Θὰ ζοῦμε μαζί καὶ τὰ βράδια θὰ μᾶς διασκεδάξῃ μὲ τὴν ὥρα τῆς φωνῆς... Τί ὥραια πού θὰ περνᾶμε. Ὁ ἄνδρας τῆς καὶ τὰ παιδιὰ τῆς θὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς, ἡ πολυτέλεια αὐτὴ πού τῆς προσφέρεται, θὰ μεγαλώσῃ τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

Ἀργότερα θὰ ἀποσυρθοῦμε στὸ σπιτάκι μας στὴν ἐξοχή. Κάθε Κυριακὴ τὸ τραῖνο θὰ μᾶς φέρῃ τὰ παιδιὰ, κουρασμένα ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ γαρομένονα πού θὰ μᾶς βλέπουν.

— Ἀ... τί ὥραίες στιγμὲς θὰ περνᾶμε τότε!

Ἀλλὰ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού οἱ γονεῖς συζητοῦσαν ἔτσι, ἡ Μαγδαληνὴ κατέστρωνε ἄλλα σχέδια γιὰ τὸ

μέλλον τῆς. Ἐβλεπε τὸν ἑαυτὴς ὥραιο, νὰ τραγουδᾷ στὰ θεάτρα... τριγυρισμένο ἀπὸ θαυμαστές... δοξασμένο. Μακρὰ ἀπὸ τὴν περαιομένη, πίσω ἀπὸ τὸ ταμειὸ τοῦ μαγαζιοῦ, ζωῇ, μακρὰ ἀπὸ τοὺς πελάτες καὶ τὴς παραξενιές τους.

Ἀργότερα, ὅταν τὸ μῆσε νὰ φανερώσῃ τὰ σχέδιά της στοὺς γονεῖς τῆς, ἔχασε ὁ κόσμος ἀπ' τὴς φωνῆς...

— Ἐσὺ, καμποτίνα... ποτέ! Θὰ μείνουμε πιστοὶ στὴς ἀρχές πού σεβάστηκαμε σὲ ὅλη μας τὴ ζωὴ. Ζήσαμε τίμια, ἐργατικά. Ἐτοίμαθα ζήσης καὶ εὐδ. Χάρης σὲ τῶσαν χρόνων κόπους, θὰ σοῦ δώσουμε ἓνα σπιτί καὶ μαζί μὲ τὸ ἐμπορικό ἡ ζωὴ σου θὰ εὐτυχισμένη, ἐξασφαλισμένη ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Ἡ νέα ὁμως ἐπέμενε καὶ οἱ καυγάδες ἦσαν στὴν ἡμερησία διάταξη. Ἐτοίμα, οἱ ὥραίες βραδυές, γεμάτες ἀγάπῃ καὶ μουσικῇ, πού οἱ γέροι είχαν ὀνειρευθῇ ἄλλοτε, μεταμορφωνόταν σὲ βραδυές μὲ φωνές, μὲ θυμούς, μὲ καυγάδες.

Καὶ ὕστερα, κάποιο βράδυ, ἡ Μαγδαληνὴ, ἔχοντας ὑπ' ὄψει τῆς καὶ τὴν συμβουλὴ κάποιου φίλου τῆς, φώνησε στὸ τέλος κάποιον καυγά: «Φεύγω!... ἀφοῦ τὸ θέλετε... καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε ποτέ πιά!...»

Ἡ μητέρα, κλαίνοντας, θέλησε νὰ τὴν συγκρατήσῃ, ἀλλὰ ὁ πατέρας ἐφώνησε ἔξω φρενῶν: «Φεύγα ἀπὸ δῶ, καταραμένη, καὶ ποτέ πιά ἂς μὴ μοῦ μιλήσῃ κανένας γιὰ σένα. Φεύγα, ἀνάξια κόρη, πέθανες πιά γιὰ μᾶς!...»

— — —

Ἀκολουθήσαν μέρες θλίψεως, ἀπελπίσεως στὸ σπιτί τῆς νέας καὶ ὕστερα ἡ ἡμέρᾳ ξανάρχισε, μονότονη, μελANCHOLIC.

Ὅλα γύρω στοὺς γέρους, γίνηκαν πένθιμα, θλιβερά.

Τὸ μικροῦ ἀνὰ τὸν πού τὸ προώριζαν γιὰ τὴν Μαγδαληνὴ, ἀργίσε νὰ ξεπέφτῃ λίγο-λίγο... Δὲν είχαν ὁρῆσῃ νὰ δοῦν τὴν ὥρα πιά, γιὰτὶ δὲν εἶχαν κανένα σκοπὸ.

Καὶ τότε, ἀφοῦ πούλησαν τὸ μαγαζί τους, στὴν πρώτη τιμὴ πού τοῦ προσφέρθηκε, ἐγκατεστάθηκαν στὸ σπιτάκι τους, στὴν ἐξοχή.

Ἀλλὰ ἐκεῖ, ἀκριβῶς, ἦσαν πού θορυβώθηκε, σὰν μόνος κύριος πιά, ἡ ἀνία. Τί νὰ κάνουν νὰ νὰ ξενοῦν τὴν ἀθλιότητα τῆς ζωῆς τους, τὸ φοβερὸ κατακύλισμα τῶν ὁνείρων τους;

Ἐγέρασαν... Καὶ τὰ νρόνια πέρασαν... Δὲν μιλοῦσαν ποτέ γιὰ τὴν ἀνάσπῃ... Ἀκριβῶς, διὰ τὸ νὰ μὴν μιλοῦν γι' αὐτὴν, παρ' ὅλο πού τὴν σκεφτόταν ἐξασφαλιστικὰ, τοὺς μάρανε, τοὺς τσάκιζε...

Καὶ πέρασαν πέντε χρόνια τέτοιας μονότονης ζωῆς, ὅταν ἓνα πρωὶ ἓνας κύριος, μὲ μιὰ βαλίτσα στὸ χέρι, ἐχτύπησε τὴν πόρτα τους. Ἦταν ἓνας ἀντιπρόσωπος ραδιοφώνων.

Ἐπὶ τὴν πόρτα τοῦ γέροντος, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ζωῆς, ἔχοντας ὑπ' ὄψει τῆς καὶ τὴν συμβουλὴ κάποιου φίλου τῆς, φώνησε στὸ τέλος κάποιον καυγά: «Φεύγω!... ἀφοῦ τὸ θέλετε... καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε ποτέ πιά!...»

Ἡ μαγεία ἀρχίσε ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἔγινε ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ραδιοφώνου.

— Μὰ θὰ ξέρουμε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε;

— Ὁ! τὸ μόνο εὐκολο, κύριε! Πι-ἐξέτε ἓνα κουμπί, γυρίζετε ἓνα ἄλλο καὶ σταματᾷτε ὅλα φτάσει ἡ βελὸν τοῦ καντράν στὸν σταθμὸ πού θέλετε νὰ πάρετε... Νά, ἐδῶ εἶναι ἡ Ρώμη... Ἐδῶ ἡ Ἀγγλία... Τὸ Μιλᾶν... Τώρα εἵμαστε στὴν Ὀλλανδία... Ἀκούτε, μεταδίδουν σὺλο βιολί... Ἀκούτε πὼς κλαίει...

Καὶ καθὼς ὁ νέος ἔκανε νὰ γυρίσῃ τὸ κουμπί, ὁ γέρος τὸν συνεκράτησε μὲ μιὰ κίνηση.

— Ἀφήστε... εἶναι τόσο ὁμορφο... Ἀκούε, Λουίζα; Εἶναι ὁ σκοπὸς πού μᾶς ἄρρεσε ὅταν εἵμαστε νέοι.

Οἱ γέροι, πλησίασαν κοντὰ στὸ ραδιόφωνο καὶ ἀκούσαν, χωρὶς νὰ λέν λέξη. Τί; μὲ τὸσα λίγα λεπτὰ πού ἔδωσαν, θὰ μπορούσαν νὰ ἀκούουν τὸσα ὥραια πράγματα;

Καὶ στ' αὐτὰ τοὺς ἀντηχοῦσαν τὰ ὀνόματα τῶν ξένων χωρῶν, τῶν ξένων πόλεων.

Τί ὥραια ταξίδια θὰ κάνουν, αὐτοὶ πού δὲν είχαν τίποτε στὴ ζωὴ τους...

— Καὶ τώρα, ἐδῶ εἶναι τὸ Παρίσι, ἐξασφαλισμένο ὁ νέος. Νά, μεταδίδουν μιὰ διάλεξη γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν.

Μιὰ φωνὴ καθαρή-καθαρή, σὰν νᾶταν στὸ σαλόνι μέσα, ἔλεγε:

— Οἱ γονεῖς κάνουν τὸ σφάλμα πολλὰς φορὲς νὰ θέλουν νὰ σκοτώσουν τὴς «κλίσεις» τῶν παιδιῶν τους. Δὲν ὁρᾷνε νειότερο ἐγκλημα ἀπὸ τὸ αὐτὸ. Ἀς ἀφήνουν τὰ παδιὰ τους νὰ ἀκολουθοῦν τὴς «κλίσεις» τους, ἂν τὰ παροτρύνουν νὰ καλλιεργοῦν τὰ ταλέντα τους. Εἶναι ὄντα προνομιῶνα...

Οἱ γέροι ἀκούσαν μὲ θαυμαστικὴ προσοχή. Κυττάντηκαν καὶ κατάλαβαν ὅτι σκεφτόταν τὸ ἴδιο πράγμα καὶ οἱ δύο.

Ἀλήθεια, μήπως δὲν ἦσαν αὐτοὶ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν δυστυχία τους; Καὶ μήπως δὲν ἦσαν ἐγκλημα τὸ ὅτι θέλησαν νὰ σκοτώσουν τὴν κλίση τοῦ παιδιοῦ τους;

Ὁ νέος ἔφυγε καὶ οἱ γέροι πλησίασαν ξανά στὸ μαγικὸ μηχανήμα. Τὰ χεῖρά τους δίσταζαν, φοβόνταν νὰ ἐγγύουν τὸ κουμπί ἀπ' ὅπου θὰ ἐξενόταν ἡ μαγεία. Ἐπὶ τέλους ὁ μὴς ἐτόλμησαν καὶ ἡ γοητεία ἐξανάρχισε. Τί ἀπλὸ καὶ ὥραιο πού ἦταν...

Καὶ οἱ γέροι ἔκαναν ἐκεῖνο τὸ

βράδυ τρεῖς φορὲς τὸ γύρο τῆς Εὐρώπης.

— — —

Ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ τους ἄλλαξε. Δὲν ἦσαν μόνον πιά. Τὸ μηχανήμα περιεῖχε, παρ' ὅλο πούταν μικρὸ, ἑκατοντάδες καὶ ἑκατοντάδες ζωές.

Ἀρχίζαν σιγά-σιγά νὰ νοιώθουν τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς ζωῆς. Εὐχάριστες διαλέξεις τοὺς μὀρφωναν τὸ νοῦ. Αὐτοὶ, πού είχαν ζήσει χρόνια καὶ χρόνια κλεισμένοι μέσ' στὸ μαγαζί τους, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ταμειῶν, δὲν ἔπαιαν νὰ λέν μὲ μεταμέλεια:

— Δὲν ζήσαμε διόλου... δὲν ξέρουμε τίποτα... Ἀπ' τὸ Παρίσι τὰ ἀγνοοῦμε ὅλα, σὰν νὰ μὴν ζήσαμε οὔτε μιὰ ὥρα, σὰν νὰ μὴν τὸ εἶδαμε ποτέ. Καὶ θέλαμε νὰ κάνουμε τὴν κόρη καὶ ὅπως εἴμαστε καὶ μῆς. Τί παράλογοι πού σταθήκαμε!

Καὶ ἔτσι σιγά-σιγά ἀρχίσαν νὰ ἀναγνωρίζουν τὸ λάθος τους. Δὲν φοβόνταν νὰ τ' ὁμολογοῦν καὶ ἡ καρδιά τους πού εἶχε μείνει κλεισμένη τόσο καιρὸ, ἔβρισκε μιὰ ἐξωριστὴ εὐχαρίστηση σ' αὐτὸ.

Μιλοῦσαν ἐξασφαλιστικὰ τώρα γιὰ τὴν κόρη τους καὶ μὲ τὸ νὰ μιλοῦν ἐνοιωθᾶν πὼς ζωντανεύουν. Ὁχι, δὲν ἦταν νεκρὸ τὸ παιδί τους... Βρισκόταν παντοῦ... σὲ ὅλες τὴς λεπτομέρειες τοῦ ταπεινοῦ τους σπιτιοῦ.

Ἐκεῖ τοποθετοῦσαν τὸ βάζο πού πού τοὺς εἶχε χαρίσει ἄλλοτε στὴν γιορτὴ τους.

Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν συρταριῶν εἶχαν βγάλει παλῆς τῆς φωτογραφί-ες, ὅταν ἦταν παιδί καὶ ἄλλες ἀπὸ ὅταν εἶχε μεγαλώσει. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς μάλιστα, κομωμένη μεγέθυνση, εἶχε τοποθετηθῇ πάνω σ' ἓνα τραπέζακι καὶ τοὺς γαμογελοῦσε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ.

Στὸν κῆπο, ὁ πατέρας εἶχε φυτέψει τὰ λαουδοῦα πού προτιμοῦσε... καὶ τὸ ἀρωμά τους, τοὺς μιλοῦσε γιὰ ἐκείνην καὶ αὐτὸ.

— Ἐνα βράδυ, τὴν ὥρα πού ἀνέμιλλε τὸ φεγγάρι, οἱ δύο γέροι, κησμένοι σὲς πολυθρόνες τους, πλάι-πλάι, ἦσαν «Βρυξέλλες».

— Ἀλλῶ, εἶπε μιὰ φωνή. Βρυξέλλες ἐδῶ. Θὰ σᾶς μεταδώσουμε ἀπὸ τὸ θέατρο Μοινέ, τὴν Ὁπερ-Κομίκ, «Μινιόν» μὲ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνὴ Ντελεβέρ!

Οἱ δύο σύζυγοι κυττάχτηκαν τρέποντες.

— Τί εἶπε; ἐτόλμησε ἐπὶ τέλους νὰ προσφῇ ἡ γυνὴ. Κατάλαβα «Μαγδαληνὴ Ντελεβέρ!»

— Καὶ ἐνῶ! ἔκανε ὁ γέρος.

— Λές νὰ εἶναι ἡ Μαγδαληνὴ μᾶς καὶ νὰ ἔχῃ ἀλλάξει στὸ τέλος τὸ ὄνομά της;

— Σῶπα... ἀρχίζει... ὁρῶσῃ νυναι-καὶ αὐτὴν μιὰ ἀκούστηκε... μιὰ ἀκούστηκε... μιὰ ἀκούστηκε...

Ἀπὸ τὴς πρῶτες κιόλας νότες, οἱ καρδιές τῶν δύο γέροντων ἔπαψαν νὰ γυμποῦν... Ἦταν ἡ κόρη τους, ἦσαν βέβαιοι. Ἦταν ἡ ἴδια ἡ φωνὴ τῆς, πιδ ὁμορφὴ ἀπὸ πού, πιδ καλλιερ-γμένη, πιδ παθητικὴ... Ἀλλὰ ἦταν ἡ ἴδια, τὴν ἀναγνωρίζαν... Ἀνάμεσα ἡ ἴδια, τὴν ἀναγνωρίζαν... Ἀνάμεσα ἡ ἴδια, τὴν ἀναγνωρίζαν... Ἀνάμεσα ἡ ἴδια, τὴν ἀναγνωρίζαν...

Μὲ τὴς πλάτες χωμένες μέσ' σὲς πολυθρόνες τους, ἀκουμπισμένοι σκεδᾶν στὸ μινιόν για νὰ νᾶναι πιδ κοντὰ στὴν κόρη τους, ἀκούσαν... ἀκούσαν... μὲ τὸ χέρι ἀκουμπισμένο σὲς τὴν ἴδια τὴν νῆα νὰ συγκρα-τοῦν τοὺς τρελλοὺς χτύπους τῆς καρδιάς τους.

Εὐδυμες ιστοριοῦλες

ΑΜΝΗΣΙΑ

Ὁ Κοκκινούλης, ἓνα ὥραϊο κόκκινο ψαράκι, ἔπεσε μέσα σ' ἓνα πο-τήρι οὐίσκου. Προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ βγῇ ἔξω, ἀλλὰ δὲν τὸ κα-τορθώνει. Φθάνει ὁ Μινού, ὁ γάτος τοῦ σπιτιοῦ.

Κοκκινούλης: Μινού, σῶσε με σὲ παρακαλῶ...

Μινού: Καὶ τί ἔχω νὰ κερδίσω ἐγώ;

Κοκκινούλης: Σκέψου... αὐριο θὰ μπορέσης νὰ μὲ φᾶς...

Μινού: Καλὰ λές... Παίρνετε λοιπὸν ὁ Μινού τὸ ψαράκι καὶ τὸ ἀφήνει στὸ ἀκουάριο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μινού στέκεται μπρὸς στὸ ἀκουάριο:

— Ἦρθα νὰ σοῦ θυμῶσω τὴν ὑπό-σχεσή σου, λέει στὸν Κοκκινούλη.

— Ποιὰ ὑπόσχεση;

— Χθὲς μοῦ εἶπες ὅτι ἂν σ' ἐβγαζα ἀπὸ τὸ ποτήρι τοῦ οὐίσκου, θὰ μπο-ροῦσα νὰ σε φᾶω σήμερα...

— Σοῦ εἶπα τέτοιο πράγμα; κάνει ὁ Κοκκινούλης ἀνήξερος. Σίγουρα θάμουνα μεθυσμένος...

ΤΟΝ ΚΑΘΣΥΧΑΣΕ!

Ὁ Χάρισσον ἐπαίξε περίφημα γκολφ καὶ ἦταν υπερήφανος γι' αὐ-τό. Μιὰ μέρα ἔφερε τὴν πεθερά του στὸ γήπεδο γιὰ νὰ τὸν θαυμάσῃ πού θὰ ἐπαίξε μ' ἓναν φίλο του.

— Βιάζομαι νὰ πετύχω ἓνα δυνατό χτύπημα στὴν μπάλλα μου, εἶπε στὸν συμπαίκτη του. Ἐκεῖ κάτω στέκει ἡ πεθερά μου καὶ θέλω...

— Μὴν εἶσαι ἀνόητος, ἀπάντησε ὁ φίλος του. Ποτέ δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὴν χτυπήσῃς ἀπὸ μιὰν ἀπόσταση 200 γαροδῶν!

ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΣΕ

Ἡ κομμάτρια τῆς σκηνῆς τοῦ θε-άτρου εἶπε στὴν ἡθοποιὸ πού βρισκό-ταν στὸ καμαρίνι τῆς:

— Εἶναι ἓνας κύριος στὴν πόρτα, ὁ ὁποῖος ἐπιμένει νὰ μῇ μῆσα.

— Τοῦ ζήτησε τὸ ἐπισκεπτήριό του; εἶπε ἡ καλλιτέχνης.

— Ναι, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐγέλασε κι' ἐ-πεχείρησε νὰ μὲ φιλήσῃ.

— Ὁ! ἔκαμε ἡ ἡθοποιός. Ἀφῆ-τον νὰ περάσῃ. Εἶναι ὁ ἄνδρας μου!

ΑΠΟ ΤΙ ΕΠΑΣΧΕ

Ἡ σεβασμία κυρία πῆγε στὸ για-τρό, παραπονουμένη γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα.

Αὐτὸς ἀφοῦ τὴν ἐξήτασε, τῆς εἶπε:

— Διαταραχὴ τῆς κυκλοφορίας ἀ-πὸ τὴν ηλικία.

— Τί λέτε καλὲ αὐτοῦ! φωνάζει ἡ κυρία.

— Πόσων ἐτῶν εἴσθε; ρωτᾷ ὁ για-τρός.

— Τριάντα πέντε.

— Καὶ ὁ γιατρός ἀπαθῶς: — Τότε, διαταραχὴ τῆς μνήμης.

Γουστα...

Βάγγο, τὸ κέφι μου χαλάς
σὺν κοροϊδεύεις καὶ γελάς
κι' εἰρωνικῶς πὼς μοῦ μιλάς
βρέ σὺ παλιολεχρίτη,
πὼς θὰ μὲ πᾶς στὴν ἐξοχὴ
τὸν ἄλλο μὴ—τὸν προσεχῇ
σὲ κείνη τὴν περιοχὴ
πρὸς τοῦ Δρομοκαίτη.

Ἐγὼ γουστάρησα γιὰλὲ
νὰ δῶ ὕγεια καὶ καλὸ,
νὰ ζήσω βίο παρδαλὸ,
σὰ λαίδη ξεπεσμένη,
νὰ μὲ μπανίζουν τὰ παιδιά
καὶ νὰ ρουφῶ στὴν ἀμμουδιὰ
τῆς θάλασσας τὴν εὐωδιὰ
εἰς τὸ μαγιὼ σφιγμένη..

Ἄσε λοιπὸν τὰ μὰ καὶ μοῦ
κι' εἰς βάρος τοῦ παραδαρμού,
—ἐξελιγμένη μου μαϊμού—
κάνε οἰκονομίες,
εἰς τὸ γιὰλὸ γιὰ νὰ μὲ πᾶς
γιατὶ ρὲ Βάγγο ὅπως πᾶς
ζιζάνια ρὲ σὺ σκορπᾶς
καὶ θάχουμε ζημιές!...

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ...

Κι' ὅστερις σοῦ λένε, ἀδρεφέ μου, πὼς φταίει τὸ λοιπὸν ὁ φο-
νῆς!

Ἦρανε ποῦ λές, στὴν ταξέρνα τοῦ Τζουτζούρη καὶ κοπανάγαμε
τὰ σκετικά μὲ τὴν παρέα... Ἀπάνω λοιπὸν στὴν ὥρα, ρὲ φίλε, ἤρ-
θε κι' ἡ κουβέντα περὶ τὸ ἐποβρύχιο ποῦ φουντάρισε στὴν Ἀμερί-
κα γιὰ ἀχινούς.

Ὁ Μίστος ὁ γραμμαντιζούμενος ἀνέγνωσε
τὴν ἐφημερίς κι' οἱ οἱ ἐκρεμόμαστε στὸ στόμα
του.

—Ἀκούς, μωρὲ παιδί, κοτζαμάμ ἐποβρύχιο.
λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Τζουτζούρης ὁ ταβερνιάρης.
θὰ τοῦ τῆ σκάσανε ρὲ μπαμπέσικα τοῦ ἐποβρύ-
χιου. Γίνεται μαθὲς ν' ἀφήκῃ μονάχο του μπόι τὸ
«Σκάλους» — ἔτσι ρὲ δὲ τὸ λέγανε;

—Ναῖσικε, τοῦ λέμε.

Ὅποτε, ἀδρεφέ μου, μπαίνει στὴ μέση κι' ὁ
Μένιος ὁ ἀλλοίθωρος τῆς Γιασεμῆς.

—Ρὲ παιδιά, λέει, ἔχω μιὰ ἰδέα. Μῆτε τοῦ τῆ
σκάσανε τοῦ «Σκάλους», μῆτε τίποτις... «Σκά-
λους» ρὲ δὲν τὸ λέγανε; «Εἰ!... Σκάλωσε τὸ λοι-
πόν!

Τὸ τί γίνηκε, ρὲ παιδί, μὲ τὸ καλαμποῦρι δὲ λέγεται.
Πολσθώμαρα σωστή, ἀδρεφέ μου.
Ἰσαμε τριάντα χέρια πέσανε ἀπάνω στὸ Μένιο τὸν ἀλλοίθωρο,
ὥς ποῦ ὁ φίλος ἔπαθε... κατὰδυσί!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια, εἰδῶν-εἰδῶν

Εὐθυμα

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Στὶς ἱπποδρομίες:

— Εἴρετε ποῦ ἄλλοι οὐ κα-
ρίστη;

— Βέβαια. Αὐτὸ ποῦ θάρθῃ
πρῶτο!

ΕΠΟΜΕΝΟΝ

Στὸ σπίτι:

— Μενέλας, ὁ χαπάκης δὲν μᾶς
κάνει πιά πίστωση. Τί θὰ γίνουμε;

— Φυτοφάγοι.

ΑΤΤΑΒΙΣΜΟΣ

Στὸ σχολεῖο:

— Ὁ γυῖός σας κυρία μου, ἔχει
μεγάλὴ δίψα καὶ περιέργεια νὰ μά-
θῃ. Ποιανὸς ἀράγε νὰ μοιᾶξῃ;

— Τὴν δίψα τὴν ἔχει παρὲς ἀπὸ
τὸν πατέρα του, τὴν περιέργεια ἡ
πὸ μὲνα...

ΔΕΣΜΟΙ

Στὸ βουνό:

α' ὀρειβάτης.—Τὸν Α. τὸν ξέρω
πολὺ καλά. Εἴμαστε συνδεδεμένοι
πέρσι.

β' ὀρειβάτης.— Μὲ μεγάλη φι-
λία;

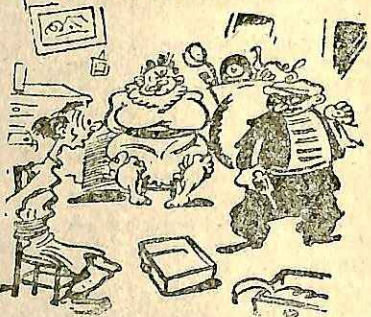
α' ὀρειβάτης.— Ὅχι, μὲ τὸ ἴ-
διο σκοινὶ σὲ μιὰ ἀνάβασή μας
στὸν Ὀλυμπο.

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ

Στὶς φυλακές:

Ἦ φιλάνθρωπος ἐπισκέ-
πτρια.— Καὶ σεῖς γιατί ἡσέκα-
σθε ἐδῶ;

Ὁ κατὰδικος.— Γιατὶ δὲν
μύδρεσα ἀκόμη νὰ δραπετεύσω.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΘΥΜΑ (στὸν γκάγκστερ).
—Δὲν εἰσθε ἐν τάξει κύριε. Ἐνῶς
καθὼς πρέπει γκάγκστερ, παίρνει
μαζί του καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ θύ-
ματός του!...

Μικρὰ εἰδητογραφήματα

Ταξιδι γάμου

μὲ γάμους ἀπὸ 21.45 ἀ-
κριδῶς τὸν σταθμὸ τῆς Λυ-
ών. Μὰ δέκα λεπτά ἔφρευε
ἡ ταχεία γιὰ τὴν Κωνσταντινὴ καὶ
ὁ σαματᾶς οὐκ ἀπερίγραπτος.
Ὁ κόσμος ἔφυγε πάνω καὶ κάτω
νὰ βρῇ θέσιν ὅλα ποῦ θέσιν! Τὰ
πάντα εἰχαν καταληφθῇ ἐξ ἐφό-
δου. Ἦταν ἡ βατοκυρίακο.

Στριμωγμὴ ἀνάμεσα στὸ πλῆ-
θος ποῦ ἀνὰ πηγαίνοντο ἀπὸ
τὸ ἐνα ἑνὸς τοῦ συρμού στὸ
ἄλλο, ἡ Ζωὴ καὶ ὁ Παῦλος
προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν μιὰ
γωνίτσα γιὰ νὰ στήσουν τὴν προ-
σωρινὴ φωνὴ τοῦ ἔρωτός των,
ποῦ μόλις εἶχαν ἐκκολληθῇ. Ἦσαν
νεόνυμφοι καὶ ἐκινῶν τὸ ταξίδι
τοῦ μέλιτος. Πουθενά, ὅμως θέσιν.
Ἦ ἀγωνία τὴν ζωγραφισμένην στὰ
πρόσωπά των. Ἦ Ζινέτ ἦταν ἔτοι-
μη νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα καὶ ὁ
Παῦλος ν' ἀφήσῃ τὴν γροθιὰς ὅ-
λους αὐτοὺς τοῦ θρονιασμένου στί-
θους των. Μὰ στὰ θαγόνια, φαι-
νότουσαν σὲ νὰ μηκύνοντο τοὺς
ἀλλοὺς ποῦ ἔμειναν ἀπὸ ἔξω.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; κλαυ-
θμῆρις ἡ Ζινέτ.

Ὁ Παῦλος τὴν κούταξε μὲ ἀ-
πελπισία.

Ἐφρονικὰ κούτησε τὸ μέτωπό
του. Τούχῃ ἔδει μιὰ ἰδέα. Παίρ-
νει ἀμέσως τὸν τραχὺ, ἐπίσημο
καὶ σκαρφαλῶνι στὸ τελευταῖο
θαγόνι τοῦ τρένου.

— Κυρία, καὶ κύριοι, φωνάζει,
τὸ θαγόνι αὐτὸ δὲν φεύγει. Θὰ τὸ
λύσουμε γιὰ ἐπισκευή. Βολευθῆτε
στὰ ἄλλα θαγόνια!

Τὸ πλῆθος φωνάζει, διαμαρτυρή-
θηκε κατὰ τὴν ἐταιρίαν ἀλλὰ καὶ
ἄδειασε τὸ θαγόνι. Σὲ λίγο τὸ
κατελάμβανε ἡ ταχεία.

Ἦ Ζινέτ ἔκλεισε τὸν ἄνδρα
τῆς καὶ ἀπῆλθε τὰ φιλιὰ.

Κάποτε στήσαν καὶ περιέργως
ὁ Παῦλος τὴν πόση ἡσυχία
ποῦ ἐπικρατοῦσε ἐξῶ ἀνοιξὲς τὸ πα-
ράθυρο νὰ εἶδῃ τί συμβαίνει;

— Γιατὶ ἐν φεύγουμε, ρωτᾷ
κάποιον ποῦ ἔαυτο.

Καὶ ὁ ἄλλος μὲ ἀπειρο σεβασμό:
— Μὰ δὲν ἔπατε ποῖν ἀπὸ λίγο
κ. ἐπιθεωρεῖτε, ἐπὶ τὸ θαγόνι αὐτὸ
θὰ μείνῃ γιὰ ἐπισκευή; Ἦ διατα-
γή σας ἐξέτασθη. Ἐφερα ἔναν-
τι ἐργάτη καὶ ἔλυσε.

Ὁ Παῦλος κούταξε σὰν χαμέ-
νος πρὸς τὰ πόρτα. Τὸ ἄλλο τραί-
νο δὲν ὑπῆρχε πιά στὸν σταθμὸ!...

ΤΡΙΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

κι' ὀσιεῖα

ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ

Στὸ δρόμο:

— Πῆγα στὸν γιατρὸ ποῦ μοῦ
συνέστησες.

— Τοῦ εἶπες ὅτι ἔοχεσαι ἐν
μέρους μου;

— Ναί.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Νὰ τοῦ πληρώσω προκατα-
λίκως τὴν ἐπίσκεψή.

ΚΑΠΝΟΣ!

Στὸ δικαστήριον:

— Ἀκούσατε τοὺς πυροβολισμοὺς
μάρτυς;

— Μάλιστα κ. πρόεδρε.

— Ποῦ εἰσαστὰν ὅταν εἰσῆλθε
ὁ πρῶτος πυροβολισμός;

— Σὲ ἀπόσταση πέντε μέτρων
ἀπὸ τὸ θῦμα.

— Καὶ ὅταν ἔπεσε ὁ δεύτερος;

— Σὲ ἀπόσταση πεντακοσίων
μέτρων!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Στὴ Λέσχη:

— Καὶ τί σοῦ εἶπε ἡ γιάτρινά
ὅταν τῆς ζήτησες τὸ χέρι τῆς;

— Μοῦ πῆρε τὸ δικό μου καὶ
ἀφοῦ κούταξε τὸ σφυγμό μου, μοῦ
ἔδωσε στὸ τέλος μιὰ συνταγή.

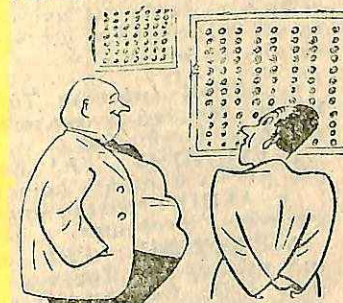
ΠΑΡΕΣΤΗΓΗΣΙΣ

Στὸ ληξιαρχεῖο:

— Ἦλθα νὰ δηλώσω μιὰ γέν-
νηση.

— Μάλιστα. Πῶς λέγεσθε;

— Μὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸ νεογέν-
νητο!

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΣ

— Ἐβάλατε ὅλα σας τὰ λεπτά
σὲ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ βέρες;

— Ναί. Μοῦπαν ὅτι οἱ βέρες δὲν
κατάσχονται.

Ζήλεια

Αὐτὰ ποῦ σκέβεσαι ρὲ σὺ,
μοῦ φέρνουνε ἀπελπισί-
κι' ἔχουν μεγάλη σημασί-
γιατὶ σὲ ξεσκεπάζουν!
Δὲ θὲ—λοιπὸν νὰ τὸ σκεφθῇς
πὼς ὅτι καὶ θὰ ξετυθῇς
καὶ στὸ μαγιὼ θὰ τυλιχθῇς,
διὰ νὰ σὲ κυττάζουν..

Θὰ σοῦ τὸ στρίψω τὸ λαρῶ-
ρὲ σὺ Μανιώ μου αὐθωρεῖ
μόλις καὶ σ' ἀντικρὺ—μωρὴ
ξετίσιση στὴν πλάξᾳ
νὰ κἀνης ἡλιοθεραπεί-
χωρὶς αἰδῶ κι' ἄνευ ντροπῆς
μὲ πλείστα σκέρτσα ἀπρεπῆ
καὶ μαργιολιές καὶ νάξᾳ..

Γι' αὐτὸ Μανιώ κῦττα καλὰ
κι' ἄσε τὰ λόγια τὰ τρελλὰ
γιὰ θὰ μὲ βάλῃς σὲ μπελᾶ
καὶ θὰ γινῶμε... δυόσμος
θὰ τσακωθοῦμε στὰ γερά
διὰ χιλιοστὴ φορὰ
ρὲ σὺ παρθένα μου μωρὸ
γιὰ νὰ γελά ὁ κόσμος!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματὰριοῦ μου

ΟΝΕΙΡΟΣ

Ἰπροχτὲς νύχτα ἱστὲ ἱπалаμιντάκια καὶ ἱπαστουρμά τσὸκ-τσὸκ
ἱφαγα καὶ ἱπλακωμένο στήτος μου ἦτανε, καὶ ἱφοδισμένος ὄνειρο
εἶντα...

Ἰστὲ πετερά μου λέει ἦρτε ἀπὸ Σαλονίκα καὶ μαζί μὲ ἱναῖκα
μου νὰ σουδελίσουνε ἡτέλανε.

Βαί-βαί μπέ, ἀπὸ φόβο μου ἱφωνὲς ἱθναλα.
Ἄμὰ ἱναῖκα μου ἱσκουντιμένους καὶ ἱξυνημέ-
νος ἔκανε...

—Σοὺς μπέ, μπουνταλὰ ἐρίφ, εἶπε ἱστὲ τί φω-
νάξεις, μπέ; Ἰσκοτωμένο κάνουνε; Ἰπλευρό σου
ἔρισε; Ἄντε γκίτ.

Ἰφουρκισμένο ἔγινε καὶ ἱναῖκα μου εἶπα:
—Ἰστὲ κακὸς ὄνειρος εἶντα. Βραχνὰς μπέ!

—Σερσέμ ἐρίφ, τί εἶντες; Τηρία εἶντες; Βιρυ-
κόλακα εἶντες; εἶπε Τακούι...

—Τηρία καὶ βιρυκόλακα τίποτα ντὲν εἶναι ἱστὲ
ἱμᾶνα σου, ἱπετερά μου εἶντα ἄναντιν;

Τακούιτσα σεληνιασμένο εἶνε...
—Ἰμᾶνα μου μπέ τηρίο, εἶναι Βιρυκόλακα;

Τώρα ἔσένα τηρίο τὰ ντίεω...
Καὶ ἱναῖκα μου ἱκαράφα νερό περιχυμένο ἐ-
μένα ἔκανε.

—Μὰ μπέ, νευριασμένο εἶσαι, εἶπε ἱστὲ, ψυχρολουσία καὶ ὁ
πρῶμμα ἐνεταί.

Βαί-βαί... πετερά μου εἶντα, καλὸ τὰ βγῇ ὄνειρος;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο κ. Λεπίκ στο «Τμήμα τῶν ὀνείρων» τοῦ Μαξίμ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο κ. Λεπίκ
Ο Διευθυντής
Μία πελάτισ

(Ἡ σκηνή παριστάνει τὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ τῶν μεγάλων καταστημάτων «Απ' ὅλα καὶ τίποτε». Ἐνας νεαρός κύριος, πολὺ καθῶς πρέπει, ὁ κ. Λεπίκ, στέκει ἀπέναντι στὸν Διευθυντὴ πού εἶναι θρονιασμένος πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εἴστε ὁ νέος ὑπάλληλος πού ζητήσαμε διὰ τῶν ἐφημερίδων;

κ. ΛΕΠΙΚ: Μάλιστα, κ. Διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χαίρω πολὺ. Καθίστε.

κ. ΛΕΠΙΚ: Μά...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Καθίστε, σὰς εἶπα...

κ. ΛΕΠΙΚ: Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ (κάθεται).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ὁραῖα. Λοιπὸν πρόκειται γιὰ κατὰ τὸ ἐντελὸς νέο, πού ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς στὴν προσωπικὴ μου ἐμπνευση καὶ πρωτοβουλία.

κ. ΛΕΠΙΚ: Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς συγχαρῶ, κ. Διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μὰ δὲν σὰς εἶπα ἀκόμη τίποτε...

κ. ΛΕΠΙΚ: Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εἴστε πολὺ εὐγενής.

κ. ΛΕΠΙΚ: Παρακαλῶ... Μὲ κολακεύετε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εἰλικρινῶς! Πάντως, ἂς ἔλθωμε στὸ προκείμενο. Προηγούμενως ὅμως, πείτε μου κάτι: τί κάνετε τὴν νύχτα;

κ. ΛΕΠΙΚ: Μά... κοιμᾶμαι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναί, βέβαια, κοιμάσθε, ἀλλὰ τί ἄλλο κάνετε;

κ. ΛΕΠΙΚ (γελώντας διακριτικά): Χί... χί... ἡ γυναίκα μου λέγει ὅτι ροχαλίζω λικάκι!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται): Μὰ δὲν ἔνοῦν αὐτό...

κ. ΛΕΠΙΚ: "Αἱ κατάλαβα! Κατάλαβα! Θὰ ἐννοεῖται τί κάνω τὴν νύχτα ὅταν μὲ πιάνει ἐκεῖνος ὁ διαβολέμενος ὁ κοινόπονος!...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ξεσπώντας): Θὰ μὲ σκάσετε στὸ τέλος Δὲν ἔνοῦν οὐτε αὐτό. Ἀκούτε ἐδῶ, ὄνειρα δὲν βλέπετε ἐσεῖς;

ΛΕΠΙΚ: Ὁνειρα; Πῶς!...

κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αὐτὸ ἔνοῦν! Ξέρετε, λοιπὸν, τί θὰ πῇ ὄνειρο; δὲν εἶναι ἔτσι;

κ. ΛΕΠΙΚ: Μὰ ἀφοῦ βλέπω... Σταθῆτε νὰ σὰς διηγηθῶ τὸ τελευταῖο πού εἶδα χθὲς βράδυ, κ. διευθυντά. Εἶναι νὰ σκάνῃ κανεὶς στὰ γέλια!...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: "Ἀλλή φορά, ἄλλη φορά. Τώρα ἂς ἔλθωμε στὸ προκείμενο. Εἰπότε ὅτι ὀνειρεύεσθε.

κ. ΛΕΠΙΚ: Μάλιστα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μὴ μὲ διακόπτετε, παρακαλῶ.

κ. ΛΕΠΙΚ: Πολὺ καλὰ, κ. διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πάλι τὰ ἴδια. Λοιπὸν, ἐφόσον ὀνειρεύεσθε, θὰ πῇ

ὅτι εἴχατε καμμιά φορά καὶ τὴν περιέργεια νὰ μάθετε τί σημαίνει καποιο ὄνειρο πού εἶδατε;

κ. ΛΕΠΙΚ: Πῶς! Μιά φορά μάλιστα πῆγα μαζί μὲ τὴν γυναίκα μου σὲ μιὰ γυναίκα πού ἐξηγοῦσε τὰ ὄνειρα καί...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (τὸν διακόπτει): Ὁραῖα! Ὁραῖα! Δὲν πρόκειται, ὅμως, τώρα γιὰ σὰς, ἀλλὰ γιὰ τὴν πελατεία μας. Λοιπὸν. Εἶχα τὴν ἐμπνευση, γιὰ νὰ προσελκύσωμε περισσότερη πελατεία, νὰ ἰδρύσω στὸ κατάστημα καὶ ἓνα «Τμήμα ὀνείρων».

κ. ΛΕΠΙΚ: Τμήμα ὀνείρων;
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναί. Θὰ εἶναι τὸ

— Θὰ τὰ καταφέρω περίφημα κ. Διευθυντά!

μόνο τμήμα ὅπου θὰ πωλοῦμε ἐντελῶς δωρεάν!...

κ. ΛΕΠΙΚ: Δηλαδή ἐπὶ πιστώσει;...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ἐκνευρισμένος): "Οχι, κύριε! Δὲν ἔνοῦν αὐτό!... Θὰ παρέχωμε στὸ τμήμα αὐτὸ τίς ὑπηρεσίας μας πρὸς τὴν πελατεία ἐντελῶς δωρεάν!

κ. ΛΕΠΙΚ: "Αἱ κατάλαβα... Καὶ τί θὰ κάνω;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ἴδου: Βλέπετε αὐτὸ ἐδῶ τὸ βιβλίο; Εἶναι ἓνας ὀνειροκρίτης τελευταίας ἐκδόσεως. Θὰ τὸν πάρετε μαζί σας, θὰ τὸν μελετήσετε καὶ σὲ τρεῖς μέρες θὰ ξανάρθετε, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ τὸν ἔχετε ἀποστηθίσει!...

κ. ΛΕΠΙΚ: Δηλαδή θὰ τὸν μάθω ἀπ' ἔξω;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Νομίζω ὅτι αὐτὸ σὰς εἶπα πρὸ ὀλίγου...

κ. ΛΕΠΙΚ: Πολὺ ὀραῖα. Καὶ ἄμα τὸν μάθω ἀπ' ἔξω, τί θὰ γίνῃ;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ἴδου: Ἀπὸ αὐτοῦ θὰ ἀρχίσωμε νὰ ρεκλαμάρωμε τὸ νέο μας τμήμα. Θὰ λέγῃ π. χ. ἡ ἀγγελία μας: "Ὅσες ἀπὸ τίς κυρίες

πελάτισσές μας θέλουν νὰ ἐξηγηθοῦν τὰ ὄνειρά τους μὲ ἀκρίβειαν καὶ λεπτομέρειες, ἂς ἀποταθοῦν εἰς τὸ «Τμήμα ὀνείρων» τῶν μεγάλων καταστημάτων «Απ' ὅλα καὶ τίποτε». Ἐνας ἐπὶ τούτῳ ὑπάλληλός μας, εἰδικῶς σπουδᾶσας τὴν ἀστρολογία εἰς τὰ Πανεπιστήμια...

κ. ΛΕΠΙΚ (τὸν διακόπτει). Μὰ ἡ ἀστρολογία δὲν διδάσκεται στὰ Πανε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μὴ μὲ διακόπτετε, παρακαλῶ. Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιά σημασία...

κ. ΛΕΠΙΚ: Μὰ τότε, γιατί δὲν μ' ἀφίνετε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Νὰ κάνετε τί;

κ. ΛΕΠΙΚ: Νὰ σὰς διακόψω...

κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (μόνος): Τὸν ἀνόητο! (φωνηχτά): Δὲν ἔνοῦν αὐτό, ἀλλὰ τὸ ἄλλο: δὲν ἔχει καμμιά σημασία τὸ ὅτι δὲν διδάσκεται ἡ ἀστρολογία στὰ Πανεπιστήμια. Ἐσεῖς τὴν ἔχετε σπουδᾶσει ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια. Μὲ καταλάβετε: Καὶ τώρα ἐπανέρχεσθε καὶ τίθεσθε στὴ διάθεση τῶν καταστημάτων μας καὶ δι' αὐτῶν στὴν πελατεία μας, ἀντὶ ἀδροτάτης ἀμοιβῆς ἐκ μέρους μας. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀμοιβὴ αὕτη θὰ εἶναι ἐκονική. Ἐσεῖς θὰ παίρνετε πρὸς τὸ παρὸν 1.000 φρ. Κατόπι θὰ ἰδοῦμε. Σύμφωνα;

κ. ΛΕΠΙΚ: Μολονότι δὲν κατάλαβα τίποτε, ἐν τούτοις δὲν μπορῶ παρά νὰ συμφωνήσω μαζί σας, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εἴστε πάντοτε πολὺ εὐγενής. Πάρτε τώρα τὸ βιβλίο καὶ μετὰ τρεῖς μέρες ξαναγυρίστε.

κ. ΛΕΠΙΚ: Μάλιστα. Χαίρετε κύριε.

ΜΕΤΑ ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ

(Ἡ σκηνή παριστάνει τὸ τρίτο πάτωμα τῶν ἰδίων μεγάλων καταστημάτων. Σὲ μιὰ γωνία μιὰ μεγάλη ἐπιγραφή. ΤΜΗΜΑ ΟΝΕΙΡΩΝ. Προσὶς τοῦ βηματίζει ὁ κ. Λεπίκ. Φοράει τὰ καλὰ του κα εἶναι φρεσκοκουρασμένος. Σὲ λίγο φαίνεται ὁ κ. διευθυντὴς καὶ πολὺ ἀνότερα μιὰ πελάτισ. Εἶναι μιὰ νέα καὶ ἀρχετὰ νόστιμη κυρία).

κ. ΛΕΠΙΚ (μόνος): Τὰ ἔμαθα ὅλα ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακατωτά. "Αἱ νὰ καὶ ὁ κ. διευθυντής.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: "Αἱ ἤρθατε; Εἴσθε βλέπω ἀκριβῶς. Λοιπὸν;

κ. ΛΕΠΙΚ: Μείνετε ἡσυχοί. Θὰ τὰ καταφέρω περίφημα. κ. διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: "Αἱ νὰ κιόλας μιὰ πελάτισ πού ἐρχεται. Ἀπόσύρωμαι ἐγώ. Θάρρος καὶ καλὴ ἐπιτυχία.

ΠΕΛΑΤΙΣ (πλησιάζοντας): Ἐδῶ εἶναι τὸ τμήμα πού ἐξηγοῦν τὰ ὄνειρα;

κ. ΛΕΠΙΚ: Μάλιστα.

ΠΕΛΑΤΙΣ: Καὶ εἴσεῖς εἴσα; Βέβαια ὁ μέγας ἐπιστήμων κ. Ναβουχοδονόσω...

κ. ΛΕΠΙΚ (κατάπληκτος): Πῶς εἴπατε!;

ΠΕΛΑΤΙΣ: Ὁ μάγος καλὲ πού

ρεκλαμάραν οἱ ἐφημερίδες, κ. ΛΕΠΙΚ (συνερχόμενος): "Αἱ ναί, βέβαια... Ἐγὼ εἶμαι... ΠΕΛΑΤΙΣ: Ὁραῖα! Λοιπὸν νὰ σὰς πῶ τώρα τὸ ὄνειρό μου. κ. ΛΕΠΙΚ: Περιττόν. Θὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ: Εἴδατε ὅτι φάγατε ἀγγουροσαλάτα.

ΠΕΛΑΤΙΣ (κατάπληκτος): Πῶς τὸ καταλάβατε!...

κ. ΛΕΠΙΚ (γελώντας): Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς τώρα. Κι' ἐπειτα... τί μάγος θὰ ἦμουν;

ΠΕΛΑΤΙΣ: "Ω! μὰ εἴσθε ἐξοχος!

κ. ΛΕΠΙΚ (ἀκίχόμενος): Ἀλήθεια τὸ λέτε;

ΠΕΛΑΤΙΣ: Σὰς βεβαιῶ...

κ. ΛΕΠΙΚ: Τότε, ἐπιστρέψτε μου νὰ σὰς πῶ ὅτι κι' ἐσεῖς εἴσθε περίφημη...

ΠΕΛΑΤΙΣ (κατακόκκινη καὶ μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο): Βρίσκετε;

κ. ΛΕΠΙΚ: Σὰς βεβαιῶ!...

ΠΕΛΑΤΙΣ: Κόλαξ...

κ. ΛΕΠΙΚ: Ἡ καθαρά ἀλήθεια κυρία μου (τῆς παίρνει τὸ χέρι). Ξέρετε ὅτι ἔχετε ἓνα πολὺ ὀραῖο χεράκι;

ΠΕΛΑΤΙΣ: Ἀλήθεια;

κ. ΛΕΠΙΚ: Ναί, κι' ἓνα πολὺ γλυκὸ στοματάκι!

ΠΕΛΑΤΙΣ: Πῶς τὸ ξέρετε;

κ. ΛΕΠΙΚ: Φαίνεται!

ΠΕΛΑΤΙΣ: Σωπάτε!...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (πού τοὺς παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία ἀπὸ μιὰ ἄκρη): Μὰ τί κάνει αὐτὸς ἐκεῖ! Ὁνειρα ἐξηγεῖ ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι κά-

νει;

κ. ΛΕΠΙΚ (στὸν ἴδιο τόνο): Σὰς ὀρκίζομαι!

ΠΕΛΑΤΙΣ: Μὲ κολακεύετε.

κ. ΛΕΠΙΚ (τολμηρά): Εἶναι αὐτὸ πού αἰσθάνομαι, κυρία μου...

ΠΕΛΑΤΙΣ: Πού σκέπτεσθε, θέλετε νὰ πῆτε...

κ. ΛΕΠΙΚ: "Οχι πού αἰσθάνομαι, γιατί ἀπὸ τὴν στιγμή πού σὰς εἶδα...

ΠΕΛΑΤΙΣ (ξανακοκκινίζοντας): "Ω!...

κ. ΛΕΠΙΚ: Τί πάθατε;

ΠΕΛΑΤΙΣ: Τίποτε... Ξεχάσαμε ὁ μὴς τὸ ὄνειρο...

κ. ΛΕΠΙΚ: Δὲν τ' ἀφήνετε τώρα αὐτό; Ὁνειρος εἴσθε ἐσεῖς...

ΠΕΛΑΤΙΣ (ἀρχίζει νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν συγκίνηση): Μά...

κ. ΛΕΠΙΚ (ψιθυριστά): Κυρία μου...

ΠΕΛΑΤΙΣ: Ἀλλά...

κ. ΛΕΠΙΚ (τῆς παίρνει τὸ χέρι): Εἴσα; ἢ ὄχι;

ΠΕΛΑΤΙΣ: "Αἱ...

κ. ΛΕΠΙΚ: Μιὰ νεράϊδα!...

ΠΕΛΑΤΙΣ: "Αἱ...

κ. ΛΕΠΙΚ: Τί ἐπάθατε;

ΠΕΛΑΤΙΣ: "Ασάχ!...

κ. ΛΕΠΙΚ: Κυρία μου!...

ΠΕΛΑΤΙΣ: Δὲν αἰσθάνομαι καλὰ... Κάνει πολὺ ῥέστη ἐδῶ μέσα...

κ. ΛΕΠΙΚ: Κι' ἐνὶ τῷ ἴδιῳ. Τί λέτε. Πάμε νὰ πάσωμε λίγὸ ἀέρο ἐξω;

ΠΕΛΑΤΙΣ (χαμογελώντας πονηρά): Καὶ τὸ ὄνειρο;

κ. ΛΕΠΙΚ (πονηρότερος): Θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἐξω! (Παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ δίνει τὸ μπράτσο του στὴν κυρία. Σὲ λίγο ἀπομακρύνονται).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (βγαίνοντας ἀπὸ τὴν γωνία του): κ. Λεπίκ... κ. Λεπίκ!...

(Τὸ ξεῦρος, ὅμως, δὲν τὸν ἀκούει ἀπομακρύνεται... καὶ Αὐλαία).

ΜΑΞΙΜ

Γιὰ νὰ γνωρίσεις τὸν ἑαυτό σας

Εἶσθε καλὸς παιδαγωγός

Ἡ ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ, ὅταν εἴμεθα πατέρες, εἶναι κάτι πού πρωτίστως ἐνδιαφέρει τὴν ιδιοσυγκρασία μας. τὸν χαρακτήρα μας, τίς προσωπικὲς μας ἰκανότητες. Ἐνας πατέρας πρέπει νὰ σκεφθῇ ὅτι περισσότερο ἀπ' αὐτό, εἶναι ἓνας παιδαγωγὸς γιὰ τὸ παιδί του, πρὸ πάντων ὅταν αὐτὸ εἶναι ἀγύρι. Ἀπὸ τὴν ἀνατροφή πού θὰ τοῦ δώσῃ ἐξαρτᾶται ὁ χαρακτήρ του, τὸ μέλλον του, ἡ εὐτυχία του. Εἴσθε καὶ εἴσεῖς ἓνας καλὸς παιδαγωγός; Θὰ σὰς βοηθήσουμε νὰ τὸ θεῖτε μὲ τὸν παρακάτω πίνακα. Ἀπαντήστε μὲ προσοχὴ στὰ ερωτήματά του. γράφοντας στὴν διπλὴν τοὺς στήλη ἓνα 0 ἂν ἡ ἀπάντησίς εἴναι ὅχι κατηγορηματικὸν ἓνα 1 ἂν εἶναι «ἴσως» ἓνα 2, ἂν εἶναι «ναί» ὅχι κατηγορηματικὸν καὶ ἓνα 3 ἂν εἶναι «ναί» ἀνεπιφύλακτον. Κατόπι ἀθροῖστε τοὺς ἀριθμούς. Ἐάν τὸ σύνολό σας εἶναι παραπάνω ἀπὸ 45 εἴσθε ἐξοχος παιδαγωγός. Ἐάν εἶναι 34—44 εἴσθε ἔτσι κι' ἔτσι. Ἐάν εἶναι 20—34 πρέπει νὰ κυττάξετε νὰ τελειοποιηθῆτε. Ἐάν εἶναι κάτω ἀπὸ 20 τότε δὲν εἴσθε διόλου γι' αὐτὴ τὴ δουλειά!

Παρακολουθεῖτε προσεκτικὰ τὴν ὑγεία του ;
"Αν φαίνεται ταμπέλιχο ἢ κακὸ τροπο, προσέχετε πρῶτα πρῶτα μὴν εἶναι ἀδιάθετο ;
Προσπαθεῖτε νὰ μὴ θυμώνετε μαζί του ;
Δείχνεσθε ὑπομονητικὸς ἂν σὰς ζητᾷ γιὰ εἰκοστὴ φορά νὰ τοῦ διηγηθῆτε τὴν ἴδια ἱστορία ἢ νὰ τοῦ δώσετε μιὰν ἐξήγησιν ;
Ἀποφεύγετε τὴν σωματικὴ τιμωρία ;
"Αν σὰς ἐμπιστεύεται προσπαθεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε καὶ ἀποφεύγετε νὰ τὸ ψυχράνετε μ' ἓνα «μὴ λές βλακείες» ;
"Αν κάμῃ μιὰ μεγάλη προσπάθεια νὰ ἐπιτύχῃ κάτι τὸ συγγράφετε καὶ τὸ ἐνθαρρύνετε καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὸ πού ἐπέτυχε δὲν εἶναι σπουδαῖο ;
Προσπαθεῖτε νὰ τοῦ δείχνετε ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο τὴν κυριαρχία σας ;
"Οταν ὅμως, ἀπαξ φανῇτε αὐστηρὸς, ἐπιμένετε χωρὶς νὰ ὑποχωρήσετε στὰ δάκρυα ;
Συνηθίζετε τὸ παιδί νὰ ἐνεργῇ μόνο του, εἰς τρόπον ὅστε νὰ σχηματίζῃ ἀντίληψιν τῶν εὐθυνῶν του ;
Εἴσθε δίκαιος μαζί του ;
Εἴσθε ἐπιεικὴς στίς ζημιές πού κάνει ἐξ ἀπροσεξίας ;
Εἴσθε ὑποχωρητικὸς στὰ γούστα του ὅταν αὐτὰ τὸ δικάζουν ;
Προσέχετε ὥστε νὰ μὴν τοῦ ζητᾷτε περισσότερα τῶν ὅσων μπορεῖ νὰ κάνῃ ;

Σύνολον.....

Δέν τήν δέλουν πουδενά!

Η παράξενη περιπέγεια μιάς καταπληκτικής κολυμβητρίας

ΤΙΣ τελευταίες αυτές μέρες στην Κοπεγχάγη δεν γίνεται άλλη συζήτηση παρά γύρω από μια αδι-κία που για δεύτερα τώρα φορά τα τελευταία χρόνια σημειώθηκε στη Δανία.

Πρόκειται για την υπόθεση Χδέγκερ. Σε όλα τα καφενεία, τα σαλόνια, τις λέσχες, αυτήν σχολιάζουν και γι' αυτήν συζητούν.

Μά αλήθεια, τί νάναι αυτή η υπόθεση Χδέγκερ;

Απλούστατα.

Από καιρό τώρα τα τέσσερα σκανδιναβικά κράτη βρίσκονταν σε συνεννόησης για την διοργάνωση κολυμβητικών αγώνων. Τα γενικής φύσεως ζητήματα έχουν ρυθμισθεί. Αποφασίστηκε δε μεταξύ των άλλων, ότι οι κολυμβητικές αυτές ολυμπιάδες που θα διοργανώνονταν κάθε χρόνο, θα ελάμβαναν χώραν εκ περιτροπής στις πρωτεύουσες των συμμετεχόντων κρατών: την πρώτη χρονιά στην Στοκχόλμη, τη δεύτερη στο Χέλσινγκφορς, την τρίτη στο Όσλο, την τετάρτη στην Κοπεγχάγη.

Την ώρα όμως, που είχαν ρυθμισθεί όλα, μέχρι και των παραμικροτέρων λεπτομερειών ο Σύνδεσμος έλαβε ένα γράμμα απ' την Στοκχόλμη το οποίο τον έλεγε ότι η Σουηδία δεν θα έστελνε κολυμβητική ομάδα για να την αντιπροσωπεύσει στους αγώνες, παρά μόνο υπό τον όρο να μη μετέσχη της Δανικής ομάδας η δνις Ράγγνιλντ Χδέγκερ. Μετά μιά ώρα ήρθε νέο μήνυμα απ' την Νορβηγία διατυπώνοντας την ίδια απαίτηση, και ύστερα ένα τρίτο από την Φιλανδία στο οποίο επίσης ε-τονίζετο ότι έπρεπε απαραιτήτως να μη συμμετάσχη των αγώνων η δνις Χδέγκερ για να λάβουν μέρος τα άλλα κράτη στην σκανδιναβική Ολυμπιάδα.

Δεν πόδωσας καλά-καλά να κοπάζει η αγανάκτηση του δανέζικου φιλάθλου κοινού, όταν ήλθε νέο τηλεγράφημα και από ένα μέρος που ποτέ δεν θα μπορούσε να το περιμένη κανείς: Απ' την Αγγλία.

Αυτή τη φορά, η αναστάτωση επεξετάθη και έξω των δανικών αθλητικών κύκλων και η υπόθεση Χδέγκερ έγινε δημόσιο σκάνδαλο.

Πραγματικά, η Αγγλία, με την οποία η Δανία διασκόπαν σε συνεννόησης για την διοργάνωση αγγλο-δανικών αγώνων κολυμβήσεως, ανήγγειλε στον δανικό κολυμβητικό σύνδεσμο ότι θάναι καλύτερα να μη λάβει μέρος η δνις Χδέγκερ στους αγώνες, δεδομένου ότι...

τών αρνούνται να την δεχθούν γι' ανταγωνίστρια;

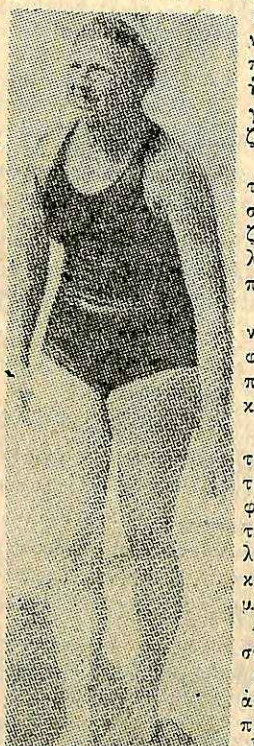
Τί εγκλημα έχει διαπράξει αυτό το κορίτσι που δεν είναι παρά μόλις δεκαεπτά ετών.

Αί λοιπόν, για τον απλούστερο λόγο — αν είναι τόσο απλό ένα τέτοιο πράγμα!... — ότι το κορίτσι αυτό είναι η πιο καταπληκτική κολυμβήτρια που έχουν να αναφέρουν τα αθλητικά χρονικά.

Δεν έχουν περάσει παρά μόλις τρία χρόνια από τότε που άρχισε να λαβαίνει μέρος σε κολυμβητικούς αγώνες η δνις Χδέγκερ και — γεγονός άνω προηγουμένου — κατώρθωσε να καταρρίψει στο ελάχιστο αυτό χρονικό διάστημα είκοσι οκτώ παγκόσμια ρεκόρ!

Απ' τα διακόσια μέτρα, ως τα χίλια πεντακόσια όλα τα ρεκόρ τα έχει αυτή. Και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που τα άλλα κράτη την θεωρούν... ανεπιθύμητον και αρνούνται να συναγωνισθούν τη Δανία αν θα πρόκειται να είναι και αυτή.

Γιατί είναι γεγονός, αν η δνις Χδέγκερ λάβει μέρος στους αγώνες θάναι ολότελα περιττό να γίνουν μιά και έχει εξασφαλίσει εκ των προτέρων τη νίκη.

Η δνις Χδέγκερ

Είναι δύσκολο κάπως να καθίσει κανείς να προσδιορίσει τις επιδόσεις της ξανθής Δανίδος. Οι Δανοί έσυνήθισαν να την βλέπουν να νικά πάντα, πεοισσότερα δεν ζητούν, ή αναγγέλλει της νίκης της πνίγεται μέσα στα «ούρά» και στις ζητωκραυγές.

Γνωστόν μόνο είναι ότι το τελευταίο της ρεκόρ το είκοσι στο όνδο, το κατέρριψε διαγγίζοντας διακόσια μέτρα σε δύο λεπτά και δεκαεπτά δευτερόλεπτα.

Για να έκτιμηση όμως κανείς τας επιδόσεις που σέονει πάντα η δνις Χδέγκερ πρέπει να τα συγκρίνει με ρεκόρ ανδρική.

Επί παραδείγματι, το τελευταίο ρεκόρ των διακοσίων μέτρων σε δύο λεπτά και δεκαεπτά δευτερόλεπτα, το ρεκόρ των τετρακοσίων μέτρων σε πέντε λεπτά και 06,1 δευτερολέπτου καθώς των χιλίων πεντακοσίων μέτρων σε είκοσι ένα λεπτά και 45,7 δευτερά, κατερρίφθησαν σπανιότατα ως τώρα σε χρονικά διαστήματα τόσο σύντομα από άνδρες πρωταθλητές. Έπειτα απ' αυτό θαρρούμε πως είναι περιττό να πούμε ότι στη Δανία δεν υπάρχει ούτε ένας άνδρας που να κολυμβά σαν τη ξανθή μικρούλα με τα δεκαεπτά χρόνια.

Δεν υπάρχουν παρά δύο ρεκόρ γυναικείας κολυμβήσεως που να τάζει άλλη απ' αυτήν: είναι η περίφημη 'Ολλανδέζα κολυμβήτρια δνις Ντέν Ούντεν που κρατά το ρεκόρ των εκατό μέτρων και των εκατό γυράδων.

Αν προσέξω κανείς αυτά τα εκπληκτικά αποτελέσματα, θα δικαιολογήσει απο-

λύτως τους Αμερικάνους οι οποίοι έχουν όλη τους τη προσοχή στραμμένη σ' αυτό το κορίτσι-θαύμα. Πάνε λίγες δεκαμάδες τώρα, έφθασε η πρώτη από το άλλο μέρος του Ατλαντικού προσφορά στο ταπεινό σπιτάκι της οικογενείας Χδέγκερ.

Επρότειναν στη νέα να κάνει μιά τουρνέ στην Αμερική, για την οποία και ήσαν διατεθειμένοι να πληρώσουν ένα ποσόν εις κωρώνες δανικές ίσαμε επτά εκατομμύρια φράγκα περίπου.

Ο μπαμπάς Χδέγκερ ο οποίος είναι απλός μηχανοδηγός στους δανικούς σιδηροδρόμους, δηλ. όχι τόσο εύπορος ώστε νάναι σε θέση να περιφρονήσει αυτή τη βασιλική προσφορά, αρνήθηκε εν τούτοις.

Πιστεύω ότι η έρασιτεχνική καριέρα της κόρης μου δεν τελείωσε ακόμα, έτσι είπε. Αν δεχόταν αυτή τη προσφορά θα γινόταν επαγγελματική κολυμβήτρια και δεν θα μπορούσε να λάβει μέρος στην 'Ολυμπιάδα του 'Ελσινγκφορς, στα 1940. Εγώ όμως επιθυμώ να κερδίσει η κόρη μου, χάριν της Δανίας φυσικά όλα τα γυναικεία ρεκόρ.

— — —

Ο τελευταίος διεθνής αγών στον οποίο έλαβε μέρος έγινε στη Ρώμη. Η Ράγγνιλντ Χδέγκερ κατέρριψε — όπως ήταν φυσικό — αλλά δυο νέα ρεκόρ και έκανε την ομάδα της της οποίας αποτελούσε μέλος νάρθη πρώτη στους κολυμβητικούς αγώνες.

Όταν η δανική ομάδα, που είχε διακοι-βη τόσο περίεργα στο Λονδίνο, επέστρεψε στη πρωτεύουσα της Δανίας, οι κάτοικοι όλης της Κοπεγχάγης έσπευσαν να δε-χθούν όπως της άξιζε, την θαυμαστή μικρή.

Την θριαμβεύτρια ομάδα την μετέφερε μιά ανθοστέφανη αμαξοστοιχία, και την ώρα που πάτησε το πόδι της στη γη η Χδέγκερ, είδε να την περιμένει για να την συγκαρφή μιά πολυάριθμη επιτροπή με τον δήμαρχο επί κεφαλής.

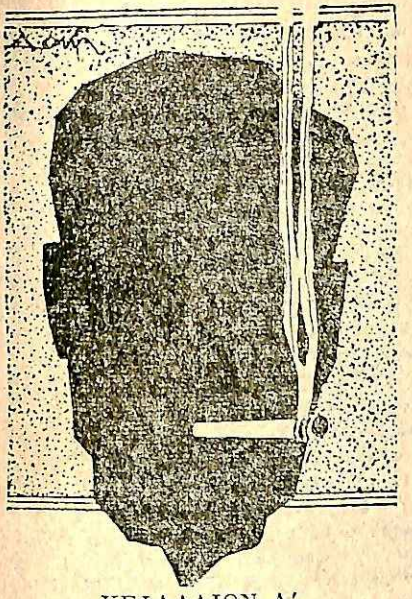
Η νέα, αδιαφορώντας για όλα αυτά άρχισε να τρέχει προς τη μηχανή της αμαξοστοιχίας όπου ρίχτηκε στην άγκα-λιά ενός ταπεινού μηχανοδηγού, που δεν ήταν άλλος απ' τον πατέρα της.

Τόχε ζητήσει για χάρη βλέπετε ο μπαμπάς — Χδέγκερ να του επιτρέψουν να οδηγήσει την αμαξοστοιχία που θα έφερνε την κόρη του νικήτρια ξανά στην πρωτεύουσα της πατρίδος της.

— — —

Οι Δανέζοι λοιπόν φιλάθλοι είναι άνε-στατοι και περιμένουν να ιδούν ποιά θα καταλήξει τελικώς η υπόθεση Χδέγκερ και αν θα ικανοποιηθούν οι αντιαθλητικές απαιτήσεις των ζητούντων τον αποκλει-σμόν της μικρούλας πρωταθλήτριας.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΣΑΝΤΩ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Η ΩΡΑ θα ήταν μόλις 7 το πρωί, όταν ο άριστοκράτης Μάρτεν Νταλ ξύπνησε ξαφνιασμένος, από κάτι φωνές πουρχονταν από τον αντι-θάλαμο. Αναγνωρίζοντας την φωνή του πιστού του Μπίλκιγκ και την αγγισφω-νάρα του ινσπέκτωρ Σούμερ, ανασήκωθη κε χαμογελώντας, πήρε κάτω από το μα-ξιλάρι του ένα αντικείμενο που άστρα-φτε, το έβγαλε από το παπούτσι του και, αφού τοποθέτησε τα δυο του πα-πούτσια μαζί με αρκετά άλλα ξυγάρια, ξανάπεσε στο κρεβάτι του και φώναξε:

— Σκαμμός Μπίλκιγκ!

Δεν είμαι εγώ που φωνάζω μί-στερ! ακούσθηκε μιά φωνή. Ο ινσπέκτωρ Σούμερ... Ζητάει... να σας ξυπνήσω!

— Τότε... σκαμμός Σούμερ! διέκοψεν ο άριστοκράτης και, γυρίζοντας από το άλλο πλευρό, κουκουλώθηκε ως τα αυ-τιά.

Η πόρτα όμως, άνοιξε διάπλατη και μπήκε στο δωμάτιο ο Σούμερ κλείνοντάς την ξοπίσω του.

— Μάρτεν!

— Όχι διάολο! Μωρέ τρόπος να ξυπνούν τον κόσμο πρωί-πρωί! Δεν σταματάς καμιά ώρα στο μαγειρείο;

— Άφησε τα άστεια και σήκω!

— Όχι δά! Είναι πολύ πρωί ακόμη. Νυστάζω!

— Πράγμα το οποίο σημαίνει πως πα-ρακουράστηκες χτες βράδυ.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά.

— Και λιγάκι δική μου. Πώς πέρσας τη νύχτα σου;

— Και αυτό είναι δική μου δουλειά.

— Έτσι σου φαίνεται; Χμ! Αυτό θα το δούμε! Σήκω τώρα.

— Όχι ακόμη. Νυστάζω. Κάνε μιά βόλτα από το μαγειρείο... Πές στον Μπίλκιγκ...

— Σήκω που σου λέω βρε διάολε! Πρόκειται για τον «Λωποδύτη-Φάντα-σμα»!

Ο άριστοκράτης στράφηκε ξεσκεπά-ζοντας τη μύτη του:

— Πάλι; Τί σου ξανασχάρωσε;

— Σήκω και άρχισε να ντύνεσαι και μάλιστα διαστικά, γιατί πρέπει να βγού-με. Στο αναμεταξύ, θα σου πω άκρες-μέ-σες περί τίνος πρόκειται.

— Είσαι τύραννος Σούμερ. Καταλα-βαίνω πως μιά και βάλθηκες να με ση-κώσης όπωσδήποτε, ούτε η μαγειρική του

Τα κατορθώματα του Λ. Φάντασμα

7.15... 9... 50 =

Σπόρτιγκ Κλάμπ

Του Χέρμον Λαν ον

Μπίλκιγκ θα σταθί ικανή να σε κάνει ν' αλλάξεις γνώμη.

Και πηδώντας από το κρεβάτι του, προχώρησε προς τον νιπτήρα λέγοντας:

— Λέγε λοιπόν, ξεροκέφαλε φίλε! Τί σου ξανασχάρωσε ο Λωποδύτης-Φάντα-σμα;

— Χθες βράδυ, δεν ξέρω ακριβώς τί ώρα ήταν, ο σατανάς διέρρηξε την βίλ-λα και το χρηματοκιβώτιο του Ρώσου πρίγκηπος Σέρζ Πλεϊάνωφ!

— Συνηθισμένα πράγματα Σούμερ! Δεν άξιζε ο κόπος να με ξυπνήσεις για να μου δώσεις μιά τέτοια είδηση. Θα την διάβαζα στις εφημερίδες και θα γελού-σα... εις βάρος σου!

— Εγώ δεν γελώ όταν υπάρχει και ένα πτώμα σε υπάδρευση.

Ο άριστοκράτης στράφηκε και τον κούταζε ακίνητος χωρίς όμως να τραθή-ξη τί χέρια του από την λεκάνη:

— Πτώμα είπες;

— Ναι! Το πτώμα του πρίγκηπος Σέρζ Πλεϊάνωφ!

Ηδουκτόνησε ο ευγενής πρόσφυς;

— Μάλλον δολοφονήθηκε...

Ο άριστοκράτης χτύπησε δυνατά με τα χέρια του τα σαπούνια της λεκάνης και άρχισε να θρέχει διαστικά-διαστικά το πρόσωπό του.

— Σιγά θεοπάλαβε! Με γέμισες σα-πούνιαδες! Δεν ήρθα άπλυτος στο σπίτι σου...

— Λέγε έφοσον ντύνομαι. Τί ξέρεις α-πό την υπόθεση αυτή;

— Όχι πολλά πράγματα. Στις 6 το πρωί, μās τηλεφώνησε η μαγειρίσσα της βίλλας ότι ο πρίγκηψ κοι-τόταν σκοτωμένος μέσα στην κρεβατοκάμαρά του. Τρέξαμε και τον βρήκαμε μπρούνα επά-νω στο κρεβάτι. Μιά λί-μνη αίματος έχει σχημα-τισθεί κάτω από το σώ-μα του. Έτσι φαίνεται σάμπως να πλέη μέσα στο αίμα του. Τραύμα στο πρόσωπο ή στο στή-θος δεν φέρει, γιατί το πουκάμισό του δεν είναι ματωμένο. Ένα από τα τζάκια του δωματίου εί-ναι τρωπιο. Έπάνω στο τραπέζι του βρήκαμε μιά κάρτα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» με την στε-ρεότυπη σημείωση: Θά-επιστρέψω το κλοπιμαίο όταν κατατεθί το δέκα-το της αξίας του στην Έταιρεία προς προστασί-αν των ζώων.

— Τί λέγει η γυναίκα του;

— Δεν την βρήκαμε στην βίλλα.

— Το προσωπικό;

— Το προσωπικό αποτελείται από μια μαγειρίσσα που εκτελεί και χρέη καμα-ριέρας της πρίγκηπισσας και από ένα θαλαμηπόλο του πρίγκηπος, ο οποίος δεν κοιμάται στην βίλλα. Πηγαίνει στις έ-πα το πρωί και φεύγει μιά ώρα πριν α-πό το μεσημέρι. Είναι Ρώσος και αυ-τός και εργάζεται ως μάιτρ-νι-ότελ σε ένα αριστοκρατικό ρεστωράν, στο οποίο εργάζεται και η γυναίκα του ως σερβι-τόρισσα. Ο πρίγκηψ τον είχε στην υπη-ρεσία του, για λίγες ώρες την ημέρα, μάλλον για να τον βοηθή γιατί ο μισθός του στο ρεστωράν δεν είναι ικανοποιητι-κός. Αυτόν δεν τον είδαμε ακόμη. Εγώ πετάχτηκα να σε πάρω μαζί μου για τις πρώτες παρατηρήσεις. Έτοιμος;

— Πάμε...

Σε λίγο η κομψή κόουσα του άριστοκρά-του, ξεκινούσε για το μεγάλο του πρί-γκηπος στον παραποτάμιο δρόμο.

— Και τί υποθέτουν αυτοί οι κύριοι της «Σκώτλαντ-Γουόρντ» ρώτησε ο άρι-στοκράτης. «Ότι ο «Λωποδύτης-Φάντα-σμα» δολοφόνησε τον πρίγκηπα;

— Όχι πως τον δολοφόνησε... αλλά πως αναγκάσθηκε να τον σκοτώσει.

— Μά είναι γνωστό ότι ο «Λωποδύ-της-Φάντασμα» μόνο πιστόλι εξακοντίσε-ως ναρκωτικού αερίου χρησιμοποιεί στις κρίσιμες περιπτώσεις.

— Τους το λέω... αλλά τα πράγματα μιλούν μόνα τους! Θά δης σε λίγο. Μπο-ρεί σε μιά στιγμή σαστισμάρας, ο «Λωπο-δύτης-Φάντασμα» να άρπασε το πιστόλι

«Τον βρήκαμε μπρού-να επάνω στο κρεβάτι...»

του πρίγκηπος και να πυροβολήσει μ' αυτό.

— 'Αλλά είναι και γνωστό ότι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν σαστίζει.

— Κι' αυτό τους το είπα... αλλά τα πράγματα μιλούν μόνα τους!

— Την πριγκήπισσα δεν την είδατε, είπατε;

— Όχι.

— Πέρασε τη νύχτα της έξω από το μέγαρό της;

— Ούτε. Μόλις η καμαριέρα της την πληροφόρησε πώς ο πρίγκηψ κοιτάει σκοτωμένος στην βιβλιοθήκη του, την έστειλε για γιατρό. Όταν η καμαριέρα επέστρεψε από τον γιατρό, δεν βρήκε την πριγκήπισσα στο μέγαρο.

— Περίεργο αυτό. Πώς ζούσε το ανδρόγυνο; Δεν μάθατε;

— Από την καμαριέρα μάθαμε πώς ο καθένας ζούσε ελεύθερα την δική του ζωή. Ο πρίγκηψ είχε το διαμέρισμά του στο πρώτο πάτωμα, όπου και η βιβλιοθήκη και τα παράθυρά του βλέπανε προς τους άγρους. Η πριγκήπισσα είχε το διαμέρισμά της στο δεύτερο πάτωμα, τα δε παράθυρά της βλέπουν προς τον Τάμεση. Ο καθένας είχε το δικό του αυτοκίνητο, που το οδηγούσε μόνος του. Σπάνιας έτρωγαν στο μέγαρο και σπανιότερα μαζί. Ο καθένας γύριζε όποια ώρα του κάνιζε και ταξιδεύει γραμμή, για το διαμέρισμά του. Μολονότι τα σαλόνια τους είναι φανταχτερά επιπλωμένα όπως άλλως τε και όλο το μέγαρο, μολονότι ο πρίγκηψ είχε θαυράσματα και σπάνιες συλλογές στην βιβλιοθήκη του, δεν δέχονταν κανένα. Δύο χρόνια δεν πάτησε το πόδι ξένου στο μέγαρο. Ο ξένος ωστόσο, μιλούσε με την μεγαλειότητα ευγένεια προς τον άλλο και, μιά ή δύο φορές την εβδομάδα, κλείνονταν ωρεό ολόκληρες στο μικρό φουμουάρ του πρίγκηπος και συνομιλούσαν με σιγανή φωνή.

— Πολύ περίεργο ανδρόγυνο, μ'α την αλήθεια! Και τί νομίζεις πώς ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ζητούσε εκεί μέσα;

— Για την ώρα δεν έχουμε ιδέα. Η πριγκήπισσα θ'α μάς πη.

Η κόουσα ανέπτυξε για λίγες στιγμές μεγαλειότητα ταχύτητα και ξαφνικά σταμάτησε μπρός στην καγκελλένια πόρτα ενός μεγάρου.

— Διάβολε! Έκαμε χαμογελώντας ο Σούμερ. Ήξερες βλέπω που έπρεπε να σταματήσεις.

— Κάθε μέρα κάνω αυτόν τον περίπατο. Ήταν δυνατό να μην είχα προσέξει αυτό το ύμνο παλατάκι και να μη ρωτούσα να μάθω σε ποιόν ανήκει;

— 'Η περίεργη δεν είναι έγκλημα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ή ώρα θ'α ήταν δ'αυτοί παρὰ τέταρτο όταν οι δύο φίλοι φθάσανε στο τραγικό παλατάκι. Η προανάκριση είχε κιόλας αρχίσει. Πρώτη ανακρίθηκε η καμαριέρα που κατέθεσε όσα γνωρίζουμε ήδη, δεύτερος ο θαλαμηπόλος του πρίγκηπος, ο οποίος είχε φθάσει στην συνηθισμένη του ώρα και, την στιγμή εκείνη ανακρινόταν η πριγκήπισσα.

Ο Μάρτεν Ντάλ εκάρφωσε το βλέμμα του επάνω της. Ήταν μιά πραγματικά όμορφη γυναίκα, τριάντα το πολύ χρόνων. Μιά από τις γλαυκές εκείνες καλλονές

7, 15... 9... 50= Σπόρτιγκ - Κλάμπ

που προκαλούν εντύπωση με το ρεμωδές τους ύφος και με την λεπτότητα των χαρακτηριστικών των. Ένα εθραυστο ζωντανό αγαλματάκι στα γαλανά μάτια του οποίου μπορούσε κανείς να διαβάσει τη λύπη.

— Προσέξατε καλά στις απαντήσεις σας λαίδη, της έλεγεν εκείνη τη στιγμή ο ανακριτής. Η αυτοκτονία αποκλείεται. Σεις ή ίδια μάς βεβαιώνετε ότι ο σύζυγός σας δεν είχε λόγους να αυτοκτονήσει. Έξ' άλλου το τραύμα, τραύμα ανήλικος, αποκλείει την αυτοκτονία. Ο πρίγκηψ, ή από σας την ίδια σκοτώθηκε, ή από τον «Λωποδύτη-Φάντασμα». Μέχρι σήμερα, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν σήμειωσε. Αυτό βέβαια δεν μάς πείθει πώς γ'έες βράδυ δεν βρέθηκε στην ανάγκη να σκοτώσει. Υπάρχει όμως και κάτι άλλο που ελαφρώνει τη θέση του, μολονότι κρατούμε το γνωστό επισκεπτήριο του, με το οποίο αυτός όμολογεί, πώς έκαμε διάρρηξη εδώ, γ'έες το βράδυ. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» είναι δεινός σκοπευτής! Ερρίφθησαν τρεις σφαίρες έναντιον του πρίγκηπος! Η μιά τρύπησε το έρμαρι, ή δεύτερη το τζάμι του παραθύρου και ή τρίτη βρήκε τον πρίγκηπα στον αύχνα! Το τραύμα προδίνει ότι οι δύο άνδρες δεν ήρθαν στα γέλια! Ο σύζυγός σας χτυπήθηκε εκ μικρός αποστάσεως, από πίσω και από γέρι που έτρεμε! Το χέρι του «Λωποδύτη-Φάντασμα» δεν τρέμει.

— Είθετε βλέπω και σεις από τους θαυμαστάς του. Διότι. Λέω απλώς τη σκέψη μου. Γιατί χαθήκατε μόλις ή καμαριέρα σας πληροφόρησε ότι ο πρίγκηψ κοιτάει χτυπημένος;

— Δεν γάθηκα. Την έστειλα για γιατρό και έτρεξε σάν τρελλή στο δωμάτιό του. Όταν είδα ότι ο σύζυγός μου ήταν παγωμένος πιά, βγήκα να ειδοποιήσω το αστυνομικό ταμείο. Περιπλανήθηκα στους άγρους άρκετ ή ώρα ώπου να βρω κάποιον να μου το δείξει. Όταν έφθασα, το ταμείο είχε κιόλας ειδοποιηθ ή από την καμαριέρα μου.

— Είχατε τηλεφώνω στο μέγαρό σας. Γιατί δεν τηλεφωνήσατε στο γιατρό και στο ταμείο;

— Δεν το σκέφθηκα, Σάτισσα.

— Τί, κατά την γνώμη σας, ζητούσε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» στο μέγαρο;

— Όλα είναι στη θέση τους εκτός από μιά θαυμάσια ιστορική ταμπακοθήκη με το οριστικό στέμμα από διαμάντια και ρουμπίνια. Ο πρίγκηψ έλεγε ότι μόνον αυτή άξιζε όλος του τις θαυμάσιες συλλογές. Ήταν ή ταμπακοθήκη του Μεγάλου Πέτρου της Ρωσίας.

— Αυτή μόνο λείπει.

— Μόνον αυτή. Αυτή δεν βρισκόταν σε διεύρεση, αλλά μέσα στο χρηματοκιβώτιο.

— Δεν φαίνεται και τόσο απελπισμένη για τον τραγικό θάνατο του πρίγκηπος. Ζούσατε σε γοηιστά, διαμερίσματα. Ή άκουσα είχα κάνει φτερά από τη στέγη σας;

— Όμολογώ ότι ούσιαστικά είχα παύσει να είμαι σύζυγός του. Είχαμε αντίθετους χαρακτήρες. Σάν άριστοκράτες, συμφωνήσαμε να αποφύγουμε το σκάνδαλο ενός διαζυγίου και ζούσαμε ξένοι: ο ένας του άλλου, κάτω από την ίδια στέγη. Ποτέ μας δεν άλλαξαμε ψυχρό λόγο. Μείναμε δυο καλοί φίλοι. Είχε την περιουσία του και είχα την δική μου, μοιρώσε την ελευθερία μου και τούδωσα την δική του. Ουδέποτε πρόσβαλα την συζυγική του αξιοπρέπεια, την τιμή του όνματός του, το αναγνωρίζου και δεν μου ήρνετο τις συμβουλές του. Τόν εκτιμούσα και με εκτιμούσε. Παύσαμε νάμιασε ούσιαστικά σύζυγοι και μείναμε απλώς καλοί φίλοι. Σήμερα κλαίω την απώλεια ενός καλού φίλου και όχι την απώλεια ενός συζύγου.

Ο Μάρτεν Ντάλ δεν ήθελε να ακούσει περισσότερα για να σχηματίσει γνώμη. Δεν είχε σκοτώσει ή πριγκήπισσα, γιατί, αν είχε σκοτώσει αυτή, δεν θ'α περίμενε την ανακάλυψη του πτώματος από την καμαριέρα της για να χαθ ή από το μέγαρο. Πληροφορήθηκε πραγματικά το δράμα από την καμαριέρα της!

Δεν μπορούσε όμως παρά να γνωρίσει και τον δολοφόνο και τους λόγους του εγκλήματος! Μόλις πληροφορήθηκε το δράμα, έστειλε την καμαριέρα για γιατρό! Δηλαδή, την απεμάκρυνε από το σπίτι! Γιατί; Για να εξαφανιστεί κάτι! Τι λοιπόν ήταν το κάτι αυτό; Χάθηκε και ή ίδια για μιά περίπου ώρα! Μετέφερε λοιπόν κάτι από το μέγαρο σε άλλο μέρος. Είχε τηλεφώνω και δεν το χρησιμοποίησε! Ίσχυρίσθηκε ότι περιπλανήθηκε στους άγρους επί μιά ώρα ζητώντας τον αστυνομικό σταθμό. Τα γοβάκια της όμως ούτε ακονισμένα ήσαν ούτε και λασπωμένα! Η σύμπτωση της διαδρομής του «Λωποδύτη-Φάντασμα» και της κλοπής της ιστορικής ταμπακοθήκης, την ενίσχυε διά να παραπλανήση την δικαιοσύνη! Έπρεπε λοιπόν απαραιτήτως να ανακαλύψη τί ή πριγκήπισσα έβγαλε από το παλάτι μετά την ανακάλυψη του εγκλήματος και που το πήγε!

Εκφονικά, ο Μάρτεν Ντάλ καθώς προεφέρε δ'αυτοί του το ερευνητικό του βλέμμα, το σταμάτησε σε μιά μικρή πόρτα του χώλλ. Πλησίασε και είδε ότι ήταν κλεισμένος θάλαμος. Το τηλέφωνο βρισκόταν μέσα σε μιά καμπίνα «καπιτονέ» που άκούσθηκε αυτό! Καμπίνα «καπιτονέ» για το τηλέφωνο ενός σπιτιού! Αυτό σήμαινε πώς ο πρίγκηψ έδινε μεγάλη προσοχή για να μην άκουσθ ή λέξη από όσα τηλεφωνούσε! Άνοιξε την πορτούλα της καμπίνας, μπήκε σ' αυτήν και έκλεισε ξοπίσω του. Επάνω στο τηλέφωνο βρισκόταν ένα «καονέ» νιά σημειώσεις και ένα μολύβι δεμένο με άλυσσίδιτσα. Εκτύπησε το «καονέ» πάνω στο όποιο υπήρχε γραμμένη με το μολύβι, ή λακωνική σημείωση:

«7, 15... 9... 50= Σπόρτιγκ - Κλάμπ».

Τί σήμαινε ή σημείωση εκείνη; Μηχανικά την έβγαλε στην τσέπη του και εγείνοντας από την καμπίνα μπήκε άπαρηγόρητος στο τραγικό δωμάτιο. Το πτώμα κοιτόταν στην ίδια θέση, επάνω σε μιά λίκνη παγωμένου αίματος. Δεν το πολυπόσεςε γιατί αυτό όλνίον τον ενδιέσσεσ εκείνη τη στιγμή. Το χρηματοκιβώτιο ήταν άνοιχτό... όπως το είχαν αφήσει ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». Ούτε αυτό τον ενδιέφερε. Στάθηκε προς το ταμπέλι του πρίγκηπος. Ένα μονάχα από τα συστήματα του βρισκόταν δοθάνοντο αλλά όλα μέσα σ' αυτό, χαρτιά, βιβλία

και διάφορα κουτιά, έδειχναν πώς δεν είχαν καν μετακινηθ ή. Ο δολοφόνος ή κάποιος άλλος, ή πριγκήπισσα ίσως, δεν διέερθε όλα τα συστήματα γιατί γνώριζε ότι στο συρτάρι εκείνο θάβρισκε το αντικείμενο που ζητούσε.

Με την βεβαιότητα αυτή έγκατέλειψε άπαρηγόρητος το μέγαρο και πήγε σε ένα γειτονικό γκαράζ όπου το ζεύγος Πλείς-πριγκήπισσα δεν είχε πάρει το αυτοκίνητο της εκείνο το πρωί, ζήτησε να το δειξουν. Το εξέτασε με εξαιρετική προσοχή και, μπρός στον κατάπληκτο πάλληλο άρχισε να άνοιξη τις διάφορες τσέπες και κασσετίνας του αυτοκινήτου. Σε μιά κασσετίνα παρατήρησε ίχνη γυαλιστερής άσπρης πούδρας.

— Τί πούδρα είν' αυτή;

— Είναι τάλκ, για το πουδράρισμα των άεροθαλάμων.

— Δεν βλέπω το σακκίδιο εργαλείων και ανταλλακτικών.

— Συνήθως το παίρνει μαζί της φεύγοντας γιατί κάποτε της έκλεψε ένας μικρός του γκαράζ ένα εργαλείο. Το πρωί, όταν έρχεται να πάρη το αυτοκίνητό της, φέρνει μαζί της το σακκίδιο.

Με ένα επισκεπτήριο μάζεψε όσημύο-ρεσε από την σκόνη εκείνη και, άφου διέταξε να μην επιτραπή σε κανένα να πλησιάση στο αυτοκίνητο, προηγούμενως είχα δηλώσει... πώς είναι ο ινσπéκτωρ Σούμερ, βγήκε από το γκαράζ. Στο δρόμο έφερε την σκόνη εκείνη στη ύπτη του, κατόπιν με το δάκτυλό του έφερε λίγο από αυτήν στη γλώσσα του έπτωσε υοροφάζοντας και, γελαστός, έπείστοσε στο μέγαρο και κλεισέθηκε άμέσως στην τηλεφωνική καμπίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Ή ώρα ήταν τρεις μετά το μεσημέρι και ή δικαιοσύνη εξακολουθούσε να χαρκινωβαθ ή, όταν μιά μοτοσυκλέτα σταμάτησε μπρός στο μέγαρο και κατέβηκε από αυτήν ένας αστυνομικός με πολιτικά. Ο αστυνομικός ανέβηκε δυο δυο τα σκαλοπάτια, μπήκε στο χώλλ, χαιρέτησε στρατιωτικά και στάθηκε εις προσοχήν μπρός στον ινσπéκτωρ Σούμερ: — 'Ινσπéκτωρ, οι διαταγές σας έξετε-λέσθησαν...

— Οι διαταγές μου;... Ποιές διαταγές; ρώτησε ο Σούμερ καταπληκτος.

— Μά... οι διαταγές σας... Μόλις λάβαμε το τηλεφώνημά σας την πιάσαμε και όχι χωρίς δυσκολία της άποσάσαμε την όμολογία.

— Την πιάσατε; Όμολογία; Τί είναι αυτό το τροπάρι;

— Τη γυναίκα... Όμολόγησε.. Μπορείτε να συλλάβετε τόν...

Άλλά ο αστυνομικός δεν πρόφτασε να άποτελειώση την φράση του. Με μιά άστραπιαία κίνηση, ο Μάρτεν Ντάλ έσχυρ, άρπαξε τόν Ρώσο θαλαμηπόλο από τα πόδια, κοντά στα σφυρά, και τόν άναποδούριζε φωνάζοντας:

— Τις χειροπέδες σου Σούμερ!

Χωρίς να χάση καιρό, ο ινσπéκτωρ Σούμερ έτρεξε και τού πέρασε τις χειροπέδες. Ο Μάρτεν Ντάλ τόν κάθισε τότε σε ένα φωτείν και στοάφηκε προς τόν νεοαφριχθέντα αστυνομικό:

— Όμολόγησε λοιπόν;

— Όλα! Είπαμε και πάθαμε να της άποσάσουμε την όμολογία.

— Η πριγκήπισσα; — Ποιά πριγκήπισσα; Δεν υπάρχει ούτε πριγκήψ ούτε και πριγκήπισσα. Είναι δυο Ρώσοι, αλλά... διεθνείς άπατε-ώνες και λαθρέμποροι ναρκωτικών. Ο πωσθήποτε, ή δ'θεν πριγκήπισσα είναι τελείως άθωα. Δεν είχαν ιδέα του εγκλήματος. Φαίνεται πως βρέθηκε πρό τελεσμένου γεγονότος και πώς θέλοντας και μή, αναγκάσθηκε να προσπαθήση να σώση τόν πραγματικό δολοφόνο. Έξ' άλλου, με την σύλληψή του θ'ά άποκαλυπτόταν και αυτή και θ'ά συλλαμβανόταν ως λαθρέμπορος ναρκωτικών.

Ανάδοντας ένα τσιγάρο, ο Μάρτεν Ντάλ στάθηκε στη μέση ένψ ή δ'θεν πριγκήπισσα έπεσε άποκαμμένη σε ένα φωτείν και στράφηκε προς όλους που τόν κυτούσαν κατάπληκτοι:

— Ζητώ συγγνώμη από τόν ινσπéκτωρ Σούμερ αν μεταχειρίσθηκε το όνομά μου, για να δώσω διαταγές στα όργανα της «Σκότλαντ-Γουάρντ». Ζητώ συγγνώμη και από τούς παρόντας δικαστι-γνώμη και από τούς παρόντας δικαστι-γνώμη και άστυνομικούς αν ένήργησα χω-ρίς να έχω κανένα δικαίωμα. Η ύποθε-σις, όμως αυτή έπρεπε όπωσδήποτε να ειξησθ ή σήμερα, γιατί αύριο ίσως θ'α ήσαν άργά και γιατί έθιγεται... ή ύπό-ληψις του «Λωποδύτη-Φάντασμα» τόν όποϊον έγώ, έχω λόγους να θαυμάζω. Και τώρα, θ'α σας εξηγήσω κύριοι πώς τ'α κατέφερα.

Από την πρώτη στιγμή, είχα σχηματίσει τη γνώμη πως ή γυναίκα αυτή εί-ται αθώα άλλ' ότι γνωρίζει τόν δολοφό-νο και έχει λόγους να προσπαθήση να τόν σώση. Έξαιρετική εντύπωση μου έκανε ή καμπίνα του τηλεφώνου. Πρώτη φορά στη ζωή μου, βλέπω τηλεφωνική καμπί-να μέσα σε σπίτι. Υποψιάσθηκε λοιπόν ότι ο πρίγκηψ λάμβανε εξαιρετικά μέ-τρα, για να μη άκουσθ ή από κανένα όταν τηλεφωνούσε. Μπαίνω μέσα στην καμπί-να όπου βόηκα αυτή τη τηλεφωνική ση-μείωση. Κυτάξατε! Δεν λείε τίποτα... και όμως είναι πολύ φθόνη!

«7, 15... 9... 50= Σπόρτιγκ Κλάμπ». — Από την καμπίνα, πήγα στο τραγικό δωμάτιο. Ένα συρτάρι μόνο του τραπε-ζιού βρήκα άνοιχτό. Ο δολοφόνος γνώ-ριζε ότι στο συρτάρι εκείνο θάβρισκε το αντικείμενο για το όποιο είχε δολοφονή-σει. Τί ήταν το αντικείμενο αυτό; Θα δούμε σε λίγο. Έρευνώντας το ένα δωμά-τιο μετά το άλλο, έφθασα σε ένα σκοτει-νό δωματιάκι του πάνω πατώματος, γε-μάτο μικρές και μεγάλες βαλίτσες και μπαούλα. Παχύ στρώμα σκόνης εκάλυ-πτε τις βαλίτσες, τα μπαούλα και το πάτωμα. Πατώντας στο δωμάτιο εκείνο, άφησα τα άποτυπώματα τών ύποδημάτων μου. Εάφνου, παρατήρησα άποτυπώματα πρόσφατα γυναικείων ύποδημάτων. Ή καμαριέρα φοράει παντούφλες. Άρα, τ'α

άποτυπώματα εκείνα ήσαν της πριγκή-πισσης! Τί μπήκε να πάρη εκεί μέσα; Το παχύ στρώμα της σκόνης μίλησε! Ήνα σημείο, το πάτωμα δεν ήταν σκονι-σμένο! Σχηματιζόταν ένα τετράγωνο χω-ρίς σκόνη! Υπήρχε βαλίτσακι και εκεί που είχε δεχθ ή επάνω του όλη τη σκόνη και έτσι το πάτωμα διατηρήθηκε καθάρ-ο. Αυτό το βαλίτσακι σκέφθηκα, πήρε ή πριγκήπισσα! Για να μεταφέρη τί; Έξε-τάζοντας τις τσέπες και τις κασσετίνας του αυτοκινήτου της, άνακάλυψα ίχνη κοκαίνης! Ο γκαράζιστας νόμισε πως ή-ταν τάλκ και με πληροφόρησε, ότι ή πρι-γκήπισσα, έπειδή κάποτε της έκλεψαν ένα εργαλείο, μετέφερε κάθε βράδυ το σακκίδιο ανταλλακτικών και εργαλείων! Άρα, με το σακκίδιο έβγαζε από το σπίτι της την κοκαίνη που της παρέδιδε ο πρίγκηψ! Κοκαίνη βγήκε να εξαφανισθ ή μόλις πληροφόρήθηκε τόν όνο του πρι-γκηπος! Σημειώστε ότι κατέθεσε πως είχε περιπλανηθ ή στους άγρους και τ'α γοβάκια της ούτε λασπωμένα είναι, ούτε και σκονισμένα. Άλλά άς έλλουμε στο λακωνικό αυτό σημείωμα. Τί λέει; «7, 15... 9... 50 Σπόρτιγκ - Κλάμπ!» Συνδυάζοντας τ'α πράγματα, κατέληξα στο συμπέρασμα: Το 7, 15 σημαίνει ώρα έπτά και τέταρτο! Σήμερα έχουμε 9 Φεβρουαρίου! Είναι το 9 του σημερινώ-τος! Έχουμε και ένα πενήνταί στο ση-μείωμα! Αυτό σημαίνει πενήντα κιλά, 50 λίβρες, 50 ταμάρια! «Σπόρτιγκ-Κλάμπ» είναι ένας από τούς σταθμούς του μη-τροπολιτικού σιδηροδρόμου! Άρα, ο πρι-γκηψ έλαβε γ'έες ή προχθές τηλεφωνικώς την παραγγελία να παραδώση σήμερα, 9 Φεβρουαρίου, ώρα 7, 15, στον σταθμό «Σπόρτιγκ-Κλάμπ» 50 λίβρες ή πενήντα δεματάκια κοκαίνης! Πού μπορούσε να εξασκή το εμπόριο του λιανικού και χονδρικού; Στο ρεστοράν όπου εργαζό-ταν ως μάιτρο-ντ-ότέλ ο συμπρωτάρης του, δ'θεν θαλαμηπόλος του! Αύτος κάθε μέρα μετέφερε από το μέγαρο τις ποσό-τητες, στον τόπο της κατανάλώσεως! Αύτος μόνος γνώριζε δει γ'έες βράδυ, ή πριγκήψ είχαν έδώ μέσα μιά ποσότητα κοκαίνης, με την πώληση της όποιας έ-νας άνθρωπος έλυνε το πρόβλημα της ζωής! Αύτος γνώριζε και σε ποιό συρτάρι βρισκόταν ή κοκαίνη! Σκότωσε λοιπόν, πήρε την κοκαίνη και έφυγε...για να έο-θη σήμερα να παίζ ή την κομωδία του καταπληκτου! Τηλεφώνησε να συλληφθ ή γυναίκα του, σερβιτόρισσα του ρεστο-ράν και συνένογός του στο λαθρεμπόριο και να προσπαθήσουν να την πείσουν πως ο σύζυγός της όμολόγησε ήδη! Και να το άποτελεσμα! Τώρα, τί μετέφερε αυτή ή γυναίκα με το βαλίτσακι; Άλλη ποσό-τητα κοκαίνης ίσως. Ίσως και άλληλο-γοαφία πού, για τόν ένα λόγο ή για τόν άλλο, δεν θέλησε να την ρίξη στη φωτιά.

Και στορεφόμενος προς τόν Σούμερ:

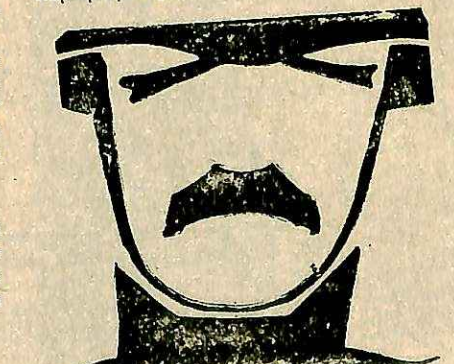
— Άθώος λοιπόν ο «Λωποδύτης-Φάν-τασμα»! Και το κομικό είναι πώς...δεν θ'α έσορ τώρα σε ποιόν πέπει να έπι-στρέψ ή την ιστορική ταμπακοθήκη!

— Ναί... αυτό είναι πολύ κομικό...

Έτσι βόσκω κι' εγώ!

— Άλλά ή ώρα κοντεύει τέσσερις...και πεθαίνω από την πείνα. Έμένα θ'α μού επιτρέψετε κύριοι...

— Περίμενε! Έκαμεν ο Σούμερ. Σε δέκα λεπτά τελειώνουμε...

HERMAN LANTON

Άπόδοση:

ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Εν τῷ μεταξύ όμως, ἡ Ζάν—τὴν ὁποία ἀγαπᾷ καὶ ζήτησε σὲ γάμο ὁ τραπεζίτης Καϊύρολ—τρελλὰ ἐρωτευμένη καὶ αὐτὴ μὲ τὸν πρίγκηπα τοῦ κάνει ὀλόκληρη σκηνή, γιατί ἔδωσε τὸν λόγο τοῦ στήν Μισελίν. Ὁ πρίγκηψ ἐν τούτοις ἐπιμένει καὶ ἡ Ζάν, ἀπελπισμένη δέχεται νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Καϊύρολ.

Πὸ τὴν ἐσπευσμένη ἐπάνοδο στὸ Παρίσι τοῦ Πιέρ, πού ἔλειπε στὴν Ἀφρική καὶ στὸν ὁποῖο ἐπίσης ἡ Μισελίν ὑπλῶνει ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παντρευτοῦν.

Ἕνα νέο μὲ εὐρύτατο μέλλον, τὸν ὁποῖον συμπαθοῦσε πολύ, καὶ τὸν ὁποῖο ἀρραβωνίασε μὲ τὴν Μισελίν, αὐτὴ όμως, δὲν τὸν ἤθελε τὸν γάμο αὐτό, τοσοῦτω μάλλον ὅσο ἔχει σχετισθῇ μὲ τὸν νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τὸν ὁποῖο εἶχε γιο. Ἡ κατάσταση δὲν σώζεται οὔτε ἀγνωρίζει ἡ ἀδελφὴ τῆς Ζάν στὸ Λονδίνο καὶ μὲ τὸν ὁποῖο συνεδεῖται αἰσθηματικῶς. Κατόπιν τούτου, ἡ Μισελίν δηλώνει τῆς μητέρας τῆς ὅτι δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῇ τὸν Πιέρ γιατί ἀγαπᾷ τὸν Σέργιο.

Ἡ χήρα Κ. Ντεβαρέν μὲ πλουσιονομίαν ἐπιχειρηματίας καὶ διουήχωνος τοῦ Παρισιῦ, ἔχει δύο κόρες, τὴν Μισελίν καὶ τὴν Ζάν. Τὴν τελευταία αὐτὴ τὴν εἶχε υἱοθετήσῃ προτοῦ καὶ τὴν Μισελίν. Ἡ Κ. Ντεβαρέν, εἶχε στὰς ἐπιχειρήσεις τῆς καὶ ἕνα μηχανικό, τὸν Πιέρ.

Οἱ γάμοι τῶν δύο ἀδελφῶν γίνονται τὴν ἴδια μέρα μαζί, στὸν πύργο τοῦ Σερναί. Ὅλοι εἶναι χαρούμενοι καὶ μόνον ἡ Ζάν εἶναι μελαγχολική. Αὐτὴ δὲν παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα, οὔτε καν καὶ ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα πείσμα, ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀπελπισία τῆς. Ποῶς τὸ βράδυ ὁ Καϊύρολ, πρόκειται νὰ φύγῃ μὲ τὴν γυναίκα του γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Μισελίν ἀποχαιρετᾷ τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ ἡ Ζάν μὲ τὸν θάνατο στὴν ψυχὴ τὴν βλέπει νὰ ἀπομακρύνεται στὸ ὑπέρταστο τοῦ ἀγαπημένου τῆς πού τῆς ψιθυρίζει λόγια τρυφερά.

Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ τὴν βοῦναι ὁ σύζυγός τῆς. Ἡ Ζάν παρακαλεῖ τὸν Καϊύρολ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ μείνουν κοντὰ στὴν μητέρα τῆς. Ὁ Καϊύρολ ἀπορεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν μεταπείσῃ. Ἀλλὰ μπορεῖ στὴν ἐπιμονὴ τῆς γυναίκας του καταλαβαίνει. Κάποιον ἄλλον ἀγαπᾷ ἡ γυναίκα του. Ἐπακούσθῃ μὴ φοβερὴ σκηνὴ ἀλλὰ ἐπηρεάζεται ἐπ' αὐτὴν ὅσα ἡ Κ. Ντεβαρέν καὶ σίχῃ τὴν κατάσταση. Πείθει τὴν Ζάν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ. Αὐτὴ τῆς τὸ ὑπόσχεται.

Ὁ Καϊύρολ παίρνει τὴν γυναίκα του

καὶ φεύγει.

Δυὸ μῆνες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε. Κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ὁ Σέργιος Πανίν κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ζήσει τὸ δυνατόν μεγαλοπρεπέστερα. Δεξιότητες, χοροί, γκάρντεν Πάρτυ, κούρσες, ὅλα. Ὁ πρίγκηψ ἐξοδεύει ἀλύπητᾷ καὶ ἡ γυναίκα του, συμπεριφέρεται σὰν ἀληθινή, μεγάλη κυρία. Ἡ Κ. Ντεβαρέν τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ μὲ πολὺ κακὸ ὤφελος, τί μποροῦσε όμως νὰ κάνῃ, ἀπὸ ἀναποῦσε τόσο πολὺ τὴν κόρη τῆς. Μία μέρα όμως ἔσπευσε, Ὁ πρίγκηψ, πού εἶχε γραφῇ μὲ ἑσπᾶ, Ὁ πρίγκηψ, πού εἶχε ὁράσει πολλὰ ὅλα σὲ μὴν ἑσπᾶ ἔχει ὁράσει πολλὰ ὅλα σὲ μὴν ἑσπᾶ ἔχει ὁράσει πολλὰ ὅλα σὲ μὴν ἑσπᾶ.

Τὸ χαρτί πού ὑπέγραψε πέφτει στὰ χεῖρα τῆς Κ. Ντεβαρέν, ἡ ὁποία πληρώνει ἀλλὰ κάνει καὶ μὴν μεγάλη σκηνὴ τοῦ γαμβροῦ τῆς. Αὐτὸς όμως τῆς ἐπιστρέφει τίς 100.000 καὶ σκεδὸν τὴν δίδωκε. Ἡ Κ. Ντεβαρέν εἶναι συντετριμμένη. Τὴν ἐπομένῃ τὸ ζεύγος φεύγει γιὰ τὴν Νίκαια. Σὲ λίγο πηγαίνει ἐκεῖ καὶ τὸ ζεύγος Καϊύρολ. Ἀνησυχεῖ ἡ Κ. Ντεβαρέν καὶ φεύγει καὶ κείνη συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Μαρετάλ. Ἐκεῖ βοήσκει τὸν ἀνεψιὸ τῆς Σαβινιέν καὶ τοὺς Χέρτζοκ.

Ἕνα βράδυ, ἡ Κ. Ντεβαρέν παίρνει κατὰ μέρος τὴν Μισελίν καὶ τῆς λέγει ὅτι ποῖται νὰ προσένη τὸν ἄνδρα τῆς.

Ἡ Μισελίν όμως τῆς ἀπαντᾷ ὅτι ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν Σέργιο καὶ τῆς δίνει νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸν ἀγαπᾷ πολὺ ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ σὲ κανέναν νὰ τὸν προσβάλῃ. Ἡ Κ. Ντεβαρέν ἀπευθύνεται κατόπιν τούτου στὴν Ζάν καὶ τὴν ρωτᾷ τί ἤθελε νὰ κάνῃ στὴ Νίκαια. Ὁ πρίγκηψ ἐν τῷ μεταξύ εἶναι χαμένος κάπου ἐκεῖ καὶ κουραζοῦται. Ἡ Ζάν ἀπαντᾷ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἔλθῃ ἀσὺς τὸ ἤθελε ὁ ἄνδρας τῆς. Ἡ Κ. Ντεβαρέν, όμως, ἀνελκτική τῆς λέγει ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος πού τὴν ἔφερε κοντὰ στὸν πρίγκηπα. Ἡ Ζάν τὸ ἀρνεῖται. Ἡ Κ. Ντεβαρέν αἰσθάνεται μὴ ἀπέραντη ἐκπλαγνία.

17ον

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ, ψυθούρισε.

Ναί, δυστυχισμένη, εἶπε καὶ ἡ Ζάν. Δὲν ἔγω νὰ πιαστῶ ἀπὸ πονηρὸν. Δὲν ἔγω κανέναν γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Τὸ μυαλό μου εἶναι ἄνω κάτω ἀπὸ τίς πρὸ συνταρακτικῆς ἰδέας. Ἡ καρδιά μου εἶναι μακρυσμένη ἀπὸ τίς πρὸ σκληρὲς ἀπογοητεύσεις. Μόνον ἡ θέλησίν μου μὲ κρατᾷ ἀκόμη στὸν ἴσιο δρόμο.

μο. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἔρθῃ ἡ στιγμή πού θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ καὶ αὐτή.

Τὸν ἀγαπᾷ λοιπὸν ἀκόμη; ρώτησε ἡ κυρία Ντεβαρέν μὲ μὴν βαθεῖα φωνὴ πού ἔκανε τὸν Σέργιο νὰ τρομάξῃ μέσα στὴν κόρη τῆς.

Μήπως ξέρω κι' ἐγὼ ἡ ἴδια, εἶπε ἡ Ζάν. Ὁρῶνται στιγμὲς πού νομίζω ὅτι τὸν μισῶ. Τὸ τί ὑποφέρω ἀπὸ τὴν στιγμή πού βρίσκουμαι ἐδῶ εἶναι ἀπαραίτητο. Ὅλα μὲ στενοχωροῦν, ὅλα μὲ φέρνουν ἄνω-κάτω. Σκέπτομαι τὸν ἄνδρα μου πού εἶναι ἀνίδεος καὶ τυφλός. Σκέπτομαι τὴν Μισελίν πού εἶναι ἀθώα καὶ βλέπω ἔπειτα τὸν Σέργιο πού κρυογελᾷ, σὰν νὰ ἐτοιμάζῃ κάτι πού δὲν τὸ ξέρει κανεὶς καὶ μέσα μου παλεύουν ἡ ζήλεια, ὁ θυμὸς, ἡ περιφρόνησις. Τὸ καταλαβαίνω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ φύγω. Καί μ' ὅλα ταῦτα νοιώθω μὴν μὴ γὰρ εὐχαρίστηση μένοντας ἐδῶ.

Καὶ μὲν παιδί, εἶπε τότε ἡ κυρία Ντεβαρέν. Σὲ λυπᾷμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Συγχώρησέ με γιὰ τὰ ἄδικα λόγια πού σοῦ εἶπα. Ἐκνευσε ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ κάνῃς. Ἐχεις κι' ἐσὺ τὰ ἀσθενή σου σημεῖα ὅπως κάθε ἄλλος ἀνθρώπος. Χρειάζεσαι βοήθεια καὶ μπορεῖς νὰ ὑπολογίζῃς στὴν βοήθειά μου. Ὅλα μιλῶ σο αὐριο μὲ τὸν ἄνδρα σου. Ὅλα μιλῶ μακριὰ ἀπὸ δῶ. Ἀφοῦ σοῦ λείπει ἡ εὐτυχία πρέπει τουλάχιστον νὰ ἔχῃς τὴν ψυχική σου ἡρεμία. Εἶσαι μὴ καλὴ καρδιά καὶ ἂν ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος πρέπει νὰ σὲ ἀνταμείψῃ.

Ὁ Σέργιος ἀκούσε τὸν ἦχο ἐνὸς φιλιού, τοῦ φιλιού μὲ τὸ ὁποῖο ἤθελε ἡ Κ. Ντεβαρέν νὰ δώσῃ τὴν εὐχή τῆς, στὴν θετὴ τῆς κόρη. Ὑστερὰ τὴν εἶδε νὰ περὶν κοντὰ τοῦ, περπατώντας ἀργά-ἀργά. Μέσα στὴν σιγὴ δὲν ἀκούγοντοσαν τώρα παρὰ οἱ ἀναστεναγμοὶ τῆς Ζάν πού εἶχε μισοζαπλωθεῖ στὸ ντιβάνι.

Ὁ Σέργιος βγήκε ἀπὸ τὴν κόρη τῆς καὶ προχώρησε πρὸς τὴν Ζάν. Τὰ παλαιὰ χαλὰ πού στολίζανε τὸ πολυτελὲς διαμέρισμα, πνίγανε τὸν θόρυβο τῶν θυμάτων του. Ἡ Ζάν ἀνάσαινε μὲ ἀγωνία. Τὰ μάτια τῆς ἦταν καρωμένα στὸ ἄπειρο, στὸ ἀπέραντο ἄπειρο. Δὲν σκεφτόταν. Τὸ μυαλό τῆς εἶχε σταματήσει. Δὲν εἶδε τὸν πρίγκηπα πού τὴν πλησίαζε γωρὶς νὰ ποσέρη λῆξῃ. Ὁ Σέργιος ἤρθε κοντὰ τῆς, πολὺ κοντὰ τῆς, καὶ ἄρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ στὸ αὐτὸ ὡσεὶ, γλυκὰ λόγια πού ἔφεραν τὸ μυαλό τῆς νέας ἄνω κάτω.

Ζάν—ψυθούρισε ὁ γόης στὸ αὐτί τῆς, Ζάν! Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μὲ μισεῖς;

Ἡ Ζάν τρώμαξε. Φανταζόταν ὅτι βοισκόταν μόνη τῆς μέσα στὸ σαλόνι. Γύρισε τὸ πρὸσωπό τῆς τοσαυτάκι καὶ κύταξε πρὸς τὸ μένος ἀπὸ ὅπου ἀκούγόταν ἡ γλυκὴ ἡ χαϊδευτικὴ φωνή.

Σέργιε, φώναξε ἡ Ζάν κατάπληκτη. Ἐσὺ!..

Ναί. Ἐγώ. Ὁ Σέργιος. Ὁ ἄνθρωπος

ΠΑΝΙΝ

πος πού δὲν ἔπαψε ποτὲ τοῦ νὰ σ' ἀγαπᾷ.

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας κατακοκκίνισε. Δὲν κοκκίνισε όμως ἀπὸ ντροπὴ. Κοκκίνισε τὴν φορὰ αὐτὴ ἀπὸ εὐτυχία. Ἀπὸ μὴν ἀμετρητὴ εὐτυχία. Ἡταν ἡ εὐτυχία πού νοιώθει μέσα τῆς κάθε κοπέλλα, κάθε νέα, ἀθώα καὶ τίμια κοπέλλα.

Ξαφνικὰ όμως, ἀνατινάχθηκε. Ἀφῆστε με, φώναξε ἔξω φρενῶν. Ἀφῆστε με. Δὲν μπορῶ πιά νὰ σᾶς ἀκούω. Ἡ φωνὴ σας μὲ πληγώνει. Ἀφῆστε με Σέργιε. Σᾶς παρακαλῶ. Ἀφῆστε με!..

Ἡ Ζάν ἔκανε μερικὰ γρήγορα βήματα πρὸς τὴν βαράντα γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τίς περισσότερες ἐξηγήσεις μὲ τὸν πρίγκηπα. Ἐκεῖνος, όμως, πρὸ γρήγορος ἀπὸ αὐτὴν, προχώρησε καὶ τῆς ἔκοψε τὸν δρόμο.

Ὅχι, δὲν σ' ἀφήνω, φώναξε γεμάτος πάθος. Δὲν σᾶς ἀφήνω. Καί ἂν δὲν θέλῃς νὰ μείνῃς μὲ τὸ καλὸ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μείνῃς. Δὲν θὰ μὴν ξεφύγῃς, Ζάν. Πίσταψέ με. Δὲν θὰ μὴν ξεφύγῃς!..

Μὲ αὐτὸ εἶναι σωστὸς ἐκδηλωθεῖς, φώναξε ἡ Ζάν ἐκτὸς ἐαυτῆς. Ἐσχινάτε ποὶ βοισκόμενοι.

Ἐκνευσε δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὰ μάτια τοῦ πρίγκηπος τὴν κυττούσαν γεμάτα πόθο.

Ζάν, εἶπε ὁ πρίγκηψ μὲ φωνὴ πού ἔτρεψε ἀπὸ συγκίνηση. Ἐσχινάτε ὅσα εἶπες πρὸ ὀλίγου στὴν κυρία Ντεβαρέν; Ζάν, πρὸ ἄκουσα ὅλα. Μὲ μισεῖς. Δὲν σοῦ εἶμαι ἀπλῶς ἀδιάφορος. Μὲ μισεῖς.

Ἄν τὰ ἀκούσατε ὅλα, εἶπε ἡ Ζάν, τότε θὰ καταλάβετε πόσο μεγάλη εἶναι τὰ ἐμπόδια πού μᾶς χωρίζουν. Τὸ καθήκον μου, τὸ καθήκον σας καὶ πρὸ πάντων ἡ θέλησίς μου.

Δὲν εἶναι ἡ θέλησίς σας. Εἶναι μὴν θέλησίς πού σᾶς τὴν ἐπιβάλλουν ἄλλοι καὶ ἐναντίον τῆς ὁποίας ἐπαναστατεῖτε. Ἐγὼ όμως δὲν θὰ πεταχθῶ σ' αὐτὴν τὴν θέλησιν!

Ὁ Σέργιος ἔπλωσε τὰ χεῖρα του γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ.

Προσέειπε, εἶπε ἡ Ζάν. Ἡ Μισελίν καὶ ὁ ἄνδρας μου βρίσκονται ἐδῶ, πολὺ κοντὰ μας. Πρέπει νὰ εἰσαίτε τρελλὰς γιὰ νὰ τὸ ξεγνῶτε αὐτὸ. Ἄν κάνετε ἕνα βήμα ἀκόμη, θὰ φωνάξω.

Φώναξε λοιπὸν, εἶπε ὁ Σέργιος καὶ τὴν ἔπασσε μὲ τὰ δύο του χεῖρα.

Ἡ Ζάν προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Σέργιε, ψιθύρισε γλωσσίζοντας ἀπὸ τὸν φόβο ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἡδονὴ πού ἐνοιώθε μέσα στὴν ἀγκάλιά τοῦ ἄνθρωπου πού ἐλάτρευε. Σέργιε, αὐτὸ πού κάνεις εἶναι φοβερό!..

Ἐννὰ δυνατό φίλ! ἔπνιξε τὴν φωνὴ τῆς μέσα στὸ στόμα τῆς. Ἡ Ζάν κατάλαβε

ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀντισταθῇ περισσότερο. Ἐκνευσε όμως, μὴν τελευταία προσπάθεια ψιθυρίζοντας:

Δὲν θέλω Σέργιε. Φύγε, ἄφησέ με. Ἀχρῶτα ντροπῆς ἔδρεχαν τὸ πρόσωπό τῆς.

Ὅχι. Εἶσαι δική μου, εἶπε ὁ πρίγκηψ. Ὁ ἄλλος, ὁ ἄνδρας σου, σὲ ἔκλεψε ἀπὸ... ἐμένα. Ὅτι σὲ ξαναπάρω, όμως, γιατί σὲ ἀγαπᾶ!

Μία ἀχαλίνωτη ἐπιθυμία κατάλαβε τότε τὴν Ζάν. Δὲν ἔκανε πιά καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ ἄνδρα πού τὴν ἐσφίγγαν. Πιάσθηκε ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ ἀφῆθηκε στὴν ἄννηλάν του. Ἕνα δεύτερο φίλ!

νωση καὶ πάλι τὰ χεῖλη τους. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἕνας θόρυβος ἀκούσθηκε πίσω τους.

Κάποιος εἶχε παραμερίσει τὴν κουρτίνα πού τοὺς χωρίζε ἀπὸ τὸ διπλάνο σαλόνι. Γύρισαν καὶ οἱ δύο, ἀγκυλισμένοι ὅπως ἦσαν καὶ κύταξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μία σιὰ διαγράφθηκε στὸ ἀνοιγμα τῆς κουρτίνας. «Θεέ μου» ἀκούσθηκε μὴν πνιγμένη φωνὴ καὶ ἀκολούθησαν λυγμοὶ ἀγωνίας. Καὶ ἡ κουρτίνα ξανάπασσε κρούσας τὴν τὸν ἀγνωστο μάρτυρα αὐτῆς τῆς φοβερῆς σκηνῆς.

Ἡ Ζάν προσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις τῆς. Ἀναλογίσθηκε μὲ μίαν ὅλη τὴν ἔκτασή τοῦ ἐγκλήματός τῆς καὶ ἐγάζοντας μὴν φωνὴ τρώου ἐφυγε τρεχάτη ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν Σέργιο.

Τότε ἀνασηκώθηκε πάλι ἡ βαρεῖα κουρτίνα καὶ τρέμοντας, τρικλίζοντας, κατάγλωμη, σκεδὸν σὰν πεθαμμένη, μπήκε μέσα ἡ Μισελίν. Τὴν ἀκολουθοῦσε ὁ Πιέρ, σιωπηλός, παγωμένος. Μία ἀπλὴ σύμπτωσης τὸ θέλησε νὰ γίνῃ ἡ Μισελίν μάρτυρας τῆς δυστυχίας τῆς καὶ τῆς προσδοκίας τοῦ ἄνδρός τῆς. Κτυποῦσε τὸν Πιέρ στὰ μάτια. Ἦταν καὶ οἱ δύο τους ἀμίλητοι. Τὸ μυαλό τους προσπαθοῦσε νὰ συλλάβῃ αὐτὰ πού εἶχαν συμβῇ. Ἀναλογίσθηκαν καὶ οἱ δύο τὴν θέση τους. Ἡ Μισελίν, πού ὁ Πιέρ τὴν εἶχε ὀνειρευθῇ ὀλόκληρη νυφούλα στὸ πλευρό του, δεχόταν τώρα τὴν τιμωρία γι' αὐτὸ πού εἶχε κάνει περιφρονώντας τον γιὰ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκάλιά ἐνὸς ἄλλου. Τώρα ἔβλεπε πόσο μεγάλη διαφορὰ ὑπῆρχε μεταξύ αὐτῶν τῶν δύο ἀνθρώπων. Ὁ ἕνας καλός, τίμιος, ἠθικός. Ὁ ἄλλος ἐγωιστής, αὐθάδης, πρόστυχος. Βλέποντας πόσο τιποτένιος ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαποῦσε δίπλα σὲ ἐκείνον πού εἶχε ἐγκαταλείψει, ἔσπευσε, σὲ δυνατόν κλάμματα.

Ὁ Πιέρ ἔτρεξε τρέμοντας κοντὰ τῆς. Ἡ Μισελίν ἔκανε μὴν χειρονομία γιὰ νὰ τὸν διώξῃ. Καθὼς, όμως, εἶδε τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀνανάκτηση ζωγραφισμένη καὶ στὸ δικό του πρόσωπο κατάλαβε ὅτι ὁ παιδικὸς τῆς φίλος ἦταν γι' αὐτὴν περισσότερο κι' ἀπὸ ἀδελφός. Ἐγείρε τὸ κεφάλι τῆς ἐπάνω στὸν ὦμο του καὶ ἀφῆσε τὰ δάκρυά τῆς νὰ τρέξουν.

Ἕνας θόρυβος βηματῶν πού ἀκούσθηκε ἔκανε τὴν Μισελίν νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν περπατῆμα τοῦ συζύγου τῆς. Ἐπιασε σφιχτὰ τὸ χεῖρ τοῦ Πιέρ καὶ τοῦ εἶπε:

Ὅστε μιλιὰ. Ποτέ. Ἐσχάσε ὅσα εἶδες.

Ἦντερα πρόσθεσε μὲ πικρία:

Ἕνα δεύτερο φίλ, ἔνωσε καὶ πάλι τὰ χεῖλη τους..

— Άν ήξερε ο Σέργιος ότι τον είδα δεν θα με το συγχωρούσε ποτέ.

Σκοπούσε τα δακρύα της και άπομακρύνθηκε με άσπαστες βήμα. Ο Πιέρ έμεινε μόνος. Το κεφάλι του γύριζε. Δυπόταν, αλλά και κατηγορούσε αυτήν την δυστυχισμένη γυναίκα που είχε ακόμη το άρρος και την δύναμη να σωπαίνει για την πληγωμένη αγάπη της.

Ο Σέργιος πλησίαζε. Ο Πιέρ ένοιωσε τώρα να τον κυριεύει ένας απέραντος θυμός.

Υστερα από την παραζάλη της πρώτης στιγμής, ο πρίγκιψ θέλησε να εξακριβώσει ποιος ήταν αυτός που τον είχε ιδεί άγκαλιασμένο με την Ζάν. Να ήταν η κυρία Ντεβαρέν ή Μισελίν ή ο Καίυρολ; Τρόμαζε αναλογιζόμενος τις φοβερές συνέπειες που θα μπορούσε να έχει η ελαφρομυαλιά του. Αποφάσισε, όπως σή-ποτε, να αντιμετωπίσει τα πάντα. Άν ο απρόσκλητος μάρτυς ήταν κανένας από τους ενδιαφερομένους ο Σέργιος θα ήταν αναγκασμένος να αγωνισθεί. Άν, όμως, ήταν κανένας τρίτος, θα προσπαθούσε να του επιβάλει σιωπή. Προχώρησε μέσα στο σαλόνι. Βρέθηκε αντιμετώπος με τον Πιέρ.

Οι δυο άνδρες άναμετρήθηκαν για λίγο με τα μάτια τους. Ο Πιέρ κατάλαβε την άγωνία του πρίγκιψ αλλά και ο Σέργιος διάβασε στο πρόσωπο του Πιέρ όλη του την εχθρότητα.

— Σείς, μπήκατε πρό όλίγου εδώ μέσα; ρώτησε άποραστικά.

— Ναι, είπε ο Πιέρ άπότομα.

Ο πρίγκιψ φάνηκε για μία στιγμή διατακτικός. Ζητούσε φαίνεται έναν ευγενικό τρόπο για να πείσει τον Πιέρ ότι έπρεπε να σωπάσει. Δεν τον βρήκε, όμως, γιατί έσπασε σχεδόν άμέσως λέγοντας:

— Πρέπει να σωπάσετε, Διαφορετικά.

— Διαφορετικά; είπε και ο Πιέρ σε τόνο άγριο.

— Τι χρειάζονται οι άπειλές, συνέχισε τότε ο πρίγκιψ που είχε ήσυχάσει κιόλας. Με συγχωρείτε. Το ξέρω ότι δεν θα ήπτε τίποτα, άν όχι προς χάριν μου τουλάχιστον προς χάριν κάποιων άλλων...

— Βέβαια. Για χάρι των άλλων, είπε έξω φρενών ο Πιέρ. Για χάρι εκείνων που τους θυσιάζετε με τόσο ελαφρή συνείδηση και που είναι έν τούτοις άξιοι δλου σας του σεβασμού και που έχουν δικαιώματα σ' όλη σας την τρυφερότητα. Για χάρι της «Ντεβαρέν, που δεν μπορούσατε να καταλάβετε άκούη πόσο έξυπνη γυναίκα είναι και για χάρι της Μισελίν που δεν κατωρθώσατε να εκτιμήσετε την άνεκτίμητη καρδιά της. Βέβαια. Θά σωπάσω προς χάριν τους. Δεν θα σωπάσω όμως προς χάριν σας διότι δεν ξίζετε να κάνη κανείς την παραμικρή θυσία για σας. Δεν άξίζετε την παραμικρή εκτίμηση.

Ο πρίγκιψ προχώρησε ένα βήμα και έσπασε σε μία φωνή:

— Πιέρ!

Ο Πιέρ δεν υπεχώρησε καθόλου. Κύτταζε τον Σέργιο κατάματα και του είπε: — Σας πειράζει όταν άκούτε την αλήθεια. Έποεπε όμως, να το είχατε ύπ' όφιν σας ότι κάποτε θα την άκούγατε. Έχετε την έντύπωση ότι είσαστε ελεύθερος σύμφωνα με την φαντασία σας και σύμφωνα με τα κέφια σας. Οι ήθικες άογές που ισχύουν για όλον τον άλλο κόσμο είναι για σας κενές λέξεις. Έπεράνω όλων είναι ή προσωπική σας ευχαρίστησις. Αυτός είναι ο κανών της ζωής σας. Δεν είναι έτσι; Τί σας νοιάζει άν άλλοι δυστυγούν ή καταστρέφονται χωρίς στα δικά σας κέφια; Έχετε να κάνετε με

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

δυο γυναίκες και αυτό σας διευκολύνει πολύ στα σχέδιά σας. Σας προειδοποιώ έν τούτοις ότι δεν μου άρέσει καθόλου ή κατάσταση αυτή. Σας πληροφορώ ότι δεν έννοώ να συνεχισθούν τα πράγματα όπως γίνονται ως σήμερα. Άν νοιάζετε ότι θα μπορούσατε να εξαμεταλλεύσετε επ' άπειρον δυο άνυπεράσπιστες γυναίκες μάθετε το ότι θα τις υπερασπισθώ εγώ.

Ο Σέργιος άκουσε αυτήν την ζαφνική έκρηξη του Πιέρ γεμάτος περιφρονητική άδιαφορία. Όταν τελείωσε, χαμογέλασε και του είπε:

— Άγαπήτ' μου, επιτρέψτε μου να σας πώ ότι σας βρίσκω εξαιρετικά διασκεδαστικό. Έρχόσαστε, χωρίς να σας δίνη κανένας το δικαίωμα, να ανακατευθήτε στις προσωπικές μου υποθέσεις. Ηού άκούσθηκε αυτό; Είσαστε μέλος της οικογενείας; Άπό πού κι' ως πού νομίζετε ότι είμαι υποχρεωμένος να δεχθώ τις παρατηρήσεις σας;

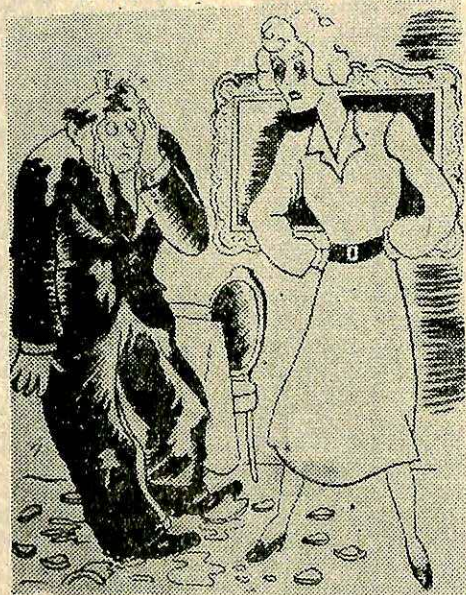
Κάθισε σε μία πολυθρόνα και άρχισε να γελάει δυνατά.

Ο Πιέρ όμως δεν τρόμαξε άπό το ύφος αυτό. Άπεναντίας, συνέχισε με ύφος άυστηρότερο.

— Ήμουν ο άρραβωνιαστικός της Μισελίν τον καιρό που σας άγάπησε. Να τί μου δίνη το δικαίωμα να ανακατεύωμαι. Μπορούσα να έπιμείνω για να την παντρευθώ. Θυσίασα όμως, την αγάπη μου στην δική της αγάπη. Έν όνόματι της χαμένης μου εύτυχίας, έν όνόματι ενός ωραίου όνείρου που μου το καταστρέψατε σας ζητώ εύθύνες για την εύτυχία εκείνης.

Ο Σέργιος πετάχθηκε άπότομα πάνω.

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ

Ο σύζυγος: Είμαι πρόθυμος να σε συγχωρήσω που μου έσπασες την σουπιέρα επάνω στο κεφάλι, άν μου έκφρασης την λύπη σου γι' αυτό.

Η σύζυγος: Ναι, λυπήθηκα πάρα πολύ. Χάλασε έτσι το σερόβι- τιο μου...

Μεσολάβησε μία στιγμή σιωπής. Ήταν φανερό ότι ο πρίγκιψ αγωνιζόταν να βρή τις κατάλληλες λέξεις για ν' άπαντήσει στον Πιέρ που τον κυτούσε τρέμοντας άπό θυμό και προσπαθώντας να συγκρατηθή για να μη χυμήξει επάνω του.

— Μου φαίνεται ότι είσαστε πολύ έννευρισμένος, είπε τέλος ο Πανίν, με ένα προσποιημένο γέλιο. Οι αξιώσεις σας προδίνουν ότι δεν μιλάτε έτσι μόνον επειδή χάσατε κάποια εύτυχία αλλά επειδή άγαπάτε την Μισελίν.

— Και άν εξακολουθώ να την αγαπώ; Αυτό δίνει ακόμη μεγαλύτερη αξία στην θυσία που έκανα. Ναι. Την αγαπάω, φώναξε ο Πιέρ με πάθος. Κρύβω μέσα στα βάθη της καρδιάς μου μίαν εύλαβή αγάπη γι' αυτήν και δεν μπορώ να άνεχθώ περισσότερο να την βλέπω να υποφέρει.

Ο πρίγκιψ τ' άχασε. Έκανε μια κίνηση άνυπομονησίας και ύστερα είπε:

— Ό! Άς αφήσουμε τις λυρικές εξάρσεις. Άς είμαστε σύντομοι και σαφείς. Τί θέλετε άπό μένα τέλος πάντων; Έξηγηθήτε. Δεν πιστεύω ότι μου άπαγγέλλετε όλον αυτό τον φιλικό μόνο και μόνο για να με πληροφορήσετε ότι είσαστε έρωτευμένος με την γυναίκα μου.

— Άφού επιμένετε να μάθετε τί θέλω, άκούστε το. Θέλω να ξεχάσετε το ότι συνέβη μέσα σε μία στιγμή άδυναμίας και παραφροσύνης, και να μου υποσχεθήτε με τον λόγο της τιμής σας ότι δεν θα έκανα συναντηθήτε ποτέ με την κυρία Καίυρολ.

Ο πρίγκιψ ένοιωσε τον έαυτό του ταπεινωμένο μπροστά στην άγέρωχη ττάση εκείνου που δεν σκεπτόταν τίποτα άλλο παρ' όλην εύτυχία της γυναίκας που αγαπούσε.

— Και άν άρνθώ να συμμορφωθώ; έκανε με κάποια υπερηφάνεια.

— Τότε, άπήντησε άποφασιστικά ο Πιέρ, θα έναυθυθώ ότι την ήμερα που πήρα την άπόφαση να χάσω την Μισελίν, της υποσχεθήκα ότι θα ήμουν γι' αυτήν πάντοτε ένας μεγαλύτερος άδελφός και ότι άν τύχαινε να την ιδώ ποτέ να υποφέρη θα την υπερασπιζόμουν.

— Με άπειλείτε λοιπόν; φώναξε έξω φρενών ο Σέργιος.

— Όχι. Άπλως σας προειδοποιώ, τ' άπήντησε ήρεμα ο Πιέρ.

— Φθάνει, πιά, φώναξε πάλι ο πρίγκιψ που δεν μπορούσε πιά να συγκρατηθή. Όμολογώ ότι κάποτε μου προσέφερα μία μεγάλη έκδούλευση. Άπό σήμερα όμως, οι λογαριασμοί μας έχουν εξοφλήσει πιά. Σας συμβουλεύω όμως να αφήσετε τις ξεροκεφαλίες και να μην έπιμείνετε στην άπόφασι που πήρατε. Δεν είμαι εγώ άπό εκείνους που φοβούνται τις άπειλές και υποχωρούν πρό της βίας. Άφήστε μου ελεύθερο τον δρόμο μου. Είναι το καλύτερο που έχετε να κάνετε.

— Κι' εγώ σας λέω ότι δεν είμαι άπό εκείνους που λιποτακτούν πρό του καθήκοντος, τ' άπήντησε με άποφασιστικό τόνο ο Πιέρ. Όποιοδήποτε κίνδυνο και άν πρόκειται να αντιμετωπίσω θα κάνω εκείνο που νομίζω ότι μου επιβάλλεται να κάνω σαν τίμιος άνθρωπος. Ξέρετε πολύ καλά το τί σημαίνει για μένα ή εύτυχία της Μισελίν και πόσο μεγάλη θυσία έκανα κάποτε για να μπορέσω να την ιδώ εύτυχισμένη. Σας καθιστώ λοιπόν υπεύθυνο για την εύτυχία της και σας πληροφορώ για μία τελευταία φορά ότι, άν δεν κάνετε μόνος σας εκείνο που πρέπει να κάνετε θα σας άναγκάσω εγώ να το κάνετε.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Ένας νέος πολύ καλόβολος

Ευδυμο δίγημα

του Γαστόν Ντερύ

— ΕΙΜΑΙ καλεσμένος στους Τριμπού, στην βίλλα τους στο Ντινάρ, μου είπε ο φίλος μου Ζάν Ριζόν, άν ήσουν στη θέση μου. Πιόν, άν ήσουν στη θέση μου, τί θα έκανες; Θά πήγαίνες; Νομίζεις ότι θα διασκεδάσω εκεί; Έσύ που συνδέσαι πολύ με τους Τριμπού, πές μου τί να κάμω;

— Να σου πώ φίλε μου, τ' άπήντησα πέρυσι έμεινα στη βίλλα τους δεκαέντε μέρες και πέρασα θαυμάσια. Οι Τριμπού έχουν τρεις κόρες της παντρείας με σημαντική προίκα, ή καθεμιά. Επί πλέον είναι όμορφες, έξυπνες ίσως πολύ μοντέρνες, σαν Άμερικανίδες. Άς αφήσουμε όμως τις λεπτομέρειες αυτές. Άν θέλεις να μ' άκούσης, πήγαίνε στο Ντινάρ. Έχεις καλό παρουσιαστικό, είσαι άρκετά γνωστός ως ζωγράφος και έπιθυμείς να παντρευθής. Πιθανόν να βρής την εύτυχία εκεί. Σου συνιστώ ιδιαίτε- ρως την μεγαλύτερη, ή Όδέττη είναι ή πιο χαριτωμένη άπό τις τρεις...

Μία μέρα, μετά τις διακοπές, είδα πάλι τον Ζάν Ριζόν στο μπάρ που βρίσκε- ται κοντά στη Μαντελέν κι' όπου ή πα- ρέα μας συναντάται κάθε βράδυ μπροστά σ' ένα κοκταίλ ή σ' ένα ποτήρι πορτό.

Ο χαίρετισμός του μου φάνηκε άτο- νος, και ή ύποδοχη που μου έκαμε ήταν μάλλον ψυχρά.

— Τί μούτρα είναι αυτά; τ' άπα. Ούτε μία κάρτα δεν μου έστειλες άπό το Ντινάρ! Δεν έγεις το αίσθημα της εύ- γνωμοσύνης... Έκτός άν έμπλεξες με χαμμιά άκαρδη και είσαι τρελλά έρωτευ- μένος...

— Δεν είμαι έρωτευμένος, είπε ο Ζάν, είμαι φορτισμένος και ο θυμός μου δεν περνά.

— Όποτε ή διαμονή σου έχει; — Ά! ακόμη με ρωτάς; Όταν σκέ- πτωμαι ότι έσύ ένας παλιός φίλος μου, μ' έστειλες σ' αυτή τή σοηχοφωλή... Μπ! Ωραίες διακοπές πέρασα, με την αλήθεια! Με υποχρέωσαν οι Τριμπού σου!

— Περίεργο... και οι μικρές;... — Ό διάβολος να τις πάρη κι' αυτές! — Ζάν το παρακάνεις νομίζω.

— Ο θυμός με κάνει ίσως άδικο, αλλά άν ήξερες τί μου συνέβη! — Μη μου πής ότι ή γωνιά εκείνη της Βρετάννης δεν είναι άπολαυστική. Οι όλγες τού Ράνς έχουν μία άγρία και γλυκειά ποιήση.

— Άν ήξερες όμως, πόσο τ' άίσησα τ' αυτό, αυτό! Κι' όλα αυτά εξ αίτίας των Τριμπού σου.

— Διηγήσου μου, λοιπόν, τί σου συνέ- βη και με έσχασες!

— Άκουσε λοιπόν... Φθάνω εκεί. Μου γίνεται θεομή ύποδοχή... Συναντώ με παρ' όλην χαοτική νέες, ή κ. Τρι- μπού άπό χαοτικές νέες, ή κ. Τριμπού εύγενεστάτη, ή κατέρας Τριμπού

υποχρεωτικώτατος, οι τρεις μικρές Τρι- μπού, ή Μαρία, ή Λουκία και ή Όδέτ- τη μου κάνουν χίλιες περιποιήσεις... Με πηγαίνουν περίπατο με τ' αυτοκίνητό τους. Εγώ, με άφέλεια τους λέω ότι ξέρω να οδηγώ καλά. Αυτή ήταν φίλε μου ή πρώτη γκάφα! Τί καλά, μου λέει ο πατέρας Τριμπού, ο σωφός μου πρόκει- ται να παντρευθ' και μου ζή- τησε άδεια δεκαέντε ημερών, άν λοιπόν ή κυρίες θελήσουν να κάμουν ένα μικρό περίπατο, είμαι βέβαιος ότι θ' αναλάβετε ευχαρίστως να διευθύνετε εσείς τ' άμάξι. Οι κυρίες όμως ήθε- λαν να βγαίνουν περίπατο κά- θε μέρα. Θά σωφάρισα άσφαλώς πάντε ή εξή χιλιάδες χιλιόμε- τρα...

— Βλέπω ότι οι διακοπές σου δεν υπήρξαν πολύ ξεκουραστι- κές.

— Και πού να δ' ής ακόμη! Τά βράδια γόρευαν... Όπως ξέ- ρεις δεν χορεύω άσχημα.

— Τ' άναγνωρίζω. Χορεύ- εις πολύ καλά, μάλιστα.

— Λοιπόν έγινε ο χοροδιδά- σκαλος όλων αυτών των κυρι- ών και δεσποινίδων. Έπήρξε μάλιστα, μία κάποια κ. ντε Πονταρλιέ στρογγυλή σαν πύ- ρος, που έννοούσε να μάθ' να χορεύη ταγκό. Ά! μούσκεψα πολλά πουκάμισα άπό τον ιδρώτα! Και δεν ήταν μόνον αυτό... Όταν άντελήφθηκαν ότι έξω άρκετό καλό κολυμβήμα, άναγκάστηκα να γίνω καθηγητής της κολυμβητικής!

— Δεν είναι δυσάρεστο, ξέρεις, τ' ε- πάγγελμα αυτό!

— Νομίζεις ότι διασκεδάζα όταν μά- θαινα τους διαφόρους τρόπους κολυμβή- ματος στην μαμά Τριμπού ή στην Κα ντε Πονταρλιέ; Άκου όμως, να δ' ής ακόμη. Έγινε και καθηγητής τ' όυ τένις. Κάθε μέρα επί μία-δυο ώρες οι κυρίες μάθαιναν τένις. Έπί πλέον προσπαθούσα να μάθω σ' εκείνη την γονδροκολούθα την κ. ντε Πονταρλιέ, ν' άνεβή στο πο- δήλατο... Εύτυχώς που τ' όδιο τ' όποδή- λατο άηδίασε και αυτοκτόνησε... Και μία μέρα ξόπηξε στα δύο!

— Σε λυπούμαι κατάκαρδα φτωχέ μου φίλε. Άν τ' άξεί...

— Τους έκανα ακόμα τον ταχυδακτυ- λουργό, τον καθηγητή τ' όυ μπριτζ, τ' όυ πόκερ, και τ' όυ άκουαρέλλας...

— Άλήθεια, μπόρεσες να ζωγραφίσης λιγάκι;

— Έκανα δώδεκα έλαιογραφίες, άρ- κετά καλές, επτά πορτραίτα, δεκαέντε άκουαρέλλες, μερικά παστέλ, σκίτσα...

— Ό! μ' αυτό είναι υπέροχο!

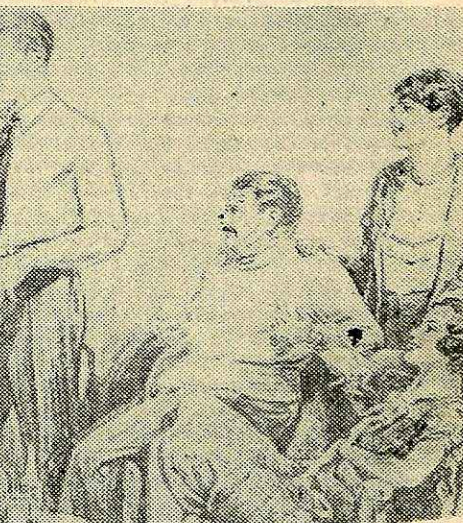
— Ά! Τ' ό βρίσκεις λοιπόν, υπέροχο, ήλπίδες!

— Φυσικά. Έγεις τώρα άπειρα θέματα να έπεξεργασθής. Άλλά και μόνον τ' έρ- γα που έχεις φτιάσει άρκούν για να δι- οργανώσης μία ωραία έκθεση! Έτσι θα άποζημιωθείς για όλες τις άλλες στενο- χώριες που σου έδωκαν.

— Μά, άφού όλη ή έργασία μου έμεινε εκεί!

— Πουλήθηκαν λοιπόν όλα τ' έργα σου;

— Έδόθηκαν, κλέφτηκαν, άρπάχτη- καν! Τ' ό δεύτερη μέρα, ξεκίνησα στις επτά τ' ό πρωί στην έξοχη. Έπέστρεψα στις ένδεκα με μία καλή σπουδή κυμάτων και βράχων. Όλοι θαύμασαν την έργα- σία μου: «Τί γρήγορα που ζωγραφίζετε, μου είπε ο πατέρας Τριμπού. Άφού κο- πιάζετε τόσο λίγο, θά σας παρακάλεσω να μου κατασκευάσετε τρεις-τέσσερις μι- κρές εικόνες σαν αυτή για να στολίω τ' ό σαλόνι μου που είναι κάπως γυμνό». Έποχρώθηκα να κάμω τ' ό πορτραίτο της γυναίκας του, των κοριτσιών του, των καλεσμένων, της υπηρετρίας, να μοι- ράσω άκουαρέλλες και παστέλ σ' όλους

—Τους έκανα ακόμη τον ταχυδακτυλουργό!

τους επισκέπτες της βίλλας.

— Άν παντρευόσουν με την μικρή Ό- δέττη θά είχες άποζημιωθεί για όλους τους κόπους σου.

— Άξιολάτρευτη, αυτή ή μικρή Ό- δέττη. Θά την παντρευόμουν και δίχως προίκα. Φλεοτάραμε άρκετά και την πα- ραμονή της άναχωρήσεώς μου της όμο- λόγησα τ' ό αίσθημά μου. «Μ' άρέσετε πολ- λυ ως φίλος, μου είπε. Σας εκτιμώ και σας συμπαθώ, θαυμάζω τ' ό ταλέντο σας, αλλά δεν θά γίνω ποτέ γυναίκα σας. Εί- στε ένας νέος πολύ καλόβολος: έδώ γε- νήκατε σωφός, διδάσκαλος κολυμβητικής, χοροδύ και άλλων πολλών και επί πλέον, άνέχεστε να σας παίρνουν τ' ό έργα σας, τ' ό δίνετε σε ανθρώπους που είναι άνί- κανοι να τ' ό εκτιμήσουν! Είστε ένα άκα- λο άρνί. Άφήνετε να σας πάρουν τ' ό καλό- λ' ό επάνω άπό την πλάτη σας... Εγώ θέ- λω ένα σύζυγο που να είναι λιγάκι αυ- θέντης που να μπορεί να με προστατεύει να με υπερασπισθ'... Είναι λυπηρό, αλλά βρίσκω ότι είστε υπερβολικά καλόβολος! Αυτό δεν λέγεται πιά καλοσύνη!... Έλ- πίζω να μη με παρεξηγήσετε για την εί- λικρινειά μου, δεν είναι έτσι;

—Δεν τ' ό παρεξηγήσα διόλου τ' ό κορίτσι, μονάχα, έσπευσα να δώσω τις βαθύστες μου, και την άλλη μέρα πρωί-πρωί, έφρυ- να άπό τ' ό περίφημο αυτό μέρος στο ό- ποίο με είχες στείλει για άναψυχή!

ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΡΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο πλουσιώτατος Άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ λόγω της κακής και εκ φύλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνεπεία των οποίων είναι να θούβει όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μία στιγμή μία φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά άκουσε πίσω του μία φωνή: «Σύμφωνο, δέχομαι!». Γυρνά, και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο ονόματι Ρουκέν, ο οποίος νύτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό τον όρον να δεχθεί να παντρευτεί μία ωραιότατη κόρη που πωχρήν αλλά μελλοντική κληρονόμος 300 εκατομμυρίων από τα όποια θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου βρίσκεται η ανύποπτος κληρονόμος. Προσπαθεί να την κάμει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έγει δασμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεντάλ τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Ευφρανίζεται ως φτωγός και αυτός με το ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Και μία νύχτα άπαιτεί τη νέα και την φυλακίζει. Η Γαβριέλλα κατορθώνει να δραπέτευση και ως εκ τύχης βρίσκεται στο διπλανό σπίτι όπου μένει ένας πλουσιώτατος ανατολίτης μεγιστάν, ο Μουράτ. Αυτός ερωτεύεται την Γαβριέλλα. Εκείνη τον αποκορύβει και φεύγει από το σπίτι του. Σε λιγάκι ξαναπέφτει στα χέρια του Νορβέρτου ο οποίος με την απειλή ότι θα σκοτώσει τον πατέρα της, την αναγκάζει να τον νυμφευθεί. Ο Βαλεντίνο κάνει μία απόπειρα μαζί με τον Μουράτ, τον Άνοιχτομάτη, τον Αύγουστο και τον Σουλποίκα αλλά παραδόξως, η Γαβριέλλα αρνείται να τους ακολουθήσει. Περνά ο καιρός όπως ο Ρουκέν ανακαλύπτει μία μέρα ξαφνικά, ότι η ωραιότατη σύζυγός του Λυδία τον άπειλά μ' ένα νεαρό, τον Άντρέ. Ο Ρουκέν παρακολουθεί το ζεύγος και πληροφορείται πράγματα καταπληκτικά, τα όποια πρόκειται να εξυπηρετήσουν άφάνταστα τα σχέδια του. Έβλεπε π.χ. ότι η Γωάννα Μπερταρά πέθανε, άλλ' ότι άφηκε σύζυγο και παιδιά. Ο Άντρέ άφηγείται κατόπι στην Λυδία την ζωή του άδελφού του Ζωρζ άρχίζοντας με την έρωτική του περιπέτεια με την άδελφή του Μουράτ, Φερντιέ. Ο Μουράτ είχε ανακαλύψει τις σχέσεις των δυο νέων και έπιτάλει στον Ζωρζ να μην ξαναφανεί μπροστά του αν δεν γίνη καθ' όλα άξιος της άδελφής του. Ο Ζωρζ του δίδει ομνυτεύου μετά έν έτος στις 40 Ιουλίου. Ο

Ρουκέν περιχαρής σπεύδει να ανακοινώσει όσα ήξερε στον Νορβέρτο. Το σημείωμα όμως, του Ρουκέν, πέφτει εκ τύχης στα χέρια της Γαβριέλλας, ή όποια πρό του κινδύνου, πηγαίνει και βρίσκει τον Βαλεντίνο και του τά λέγει όλα. Αυτός της υπόσχεται να την βοηθήσει. Έν τώ μεταξύ ο Νορβέρτος πηγαίνει και είδοποιεί, ως φίλος τάχα τον Άντρέ περί του κινδύνου που διατρέχει. Δεν είχε καλά καλά προφθάσει να απομακρυνθή ο Νορβέρτος όπότε ακούστηκαν ή ήματα στις σκάλες. Και συγχρόνως ένα εύθυμο τραγούδι. Ήταν ο Ρουκέν. Σε λίγο βρισκόταν αντιμετώπιος με τους δυο έραστές. Δεν τους έκανε καμιά σκηνή αλλά κάθεται και διηγείται στον Άντρέ ποιά ήταν η Λυδία. Ο Άντρέ παθαίνει ύστερα απ' τις αποκαλύψεις αυτές μία κρίση και πέφτει κάτω άναίσθητος.

Τραγλή απ' τον πόνο και την αγωνία η Λυδία τρέχει να πάη να βοηθήσει γιατρό, όταν έξω απ' την πόρτα του διαμερίσματος της άκριβώς συναντά τον Βαλεντίνο. Ο νέος στην αρχή προσπαθεί να την έμποδίστ' να φύγη νομίζοντας ότι είναι και αυτή άνακατωμένη στο έγκλημα. Γιατί δεν μπορεί. Πρέπει να γίνη έγκλημα εκεί μέσα άφου πέρασαν ο Μαρκήσιος Ντ' Αρζεντάλ και ο Ρουκέν. Άλλα βλέποντας τον Βαλεντίνο να κινείται θάροντας την άπειλισμένη έκφραση της Λυδίας, την άφησε να φύγη για να πάη να φέρη βοήθεια. Πραγματικά η Λυδία γυρίζει σε λίγο με το γιατρό που εξετάζει προσεκτικά τον άρρωστο και άποφασίζει ότι μόνον μία μετάγγιση αίματος θα μπορούσε να τον σώσει. Ο Βαλεντίνο προσφέρει άμέσως το αίμα του, ή μετάγγιση γίνεται και ο Άντρέ άνακουφίζεται. Έπτερο, απ' αυτό, ένα βράδυ μεταφέρουν τον άρρωστο σπίτι του. Την ίδια μέρα όμως έξαφνίζεται και ο πατέρας του Άντρέ, Σενεσάλ. Τον είχε παρσύσει σε παχίδα ένας άνθρωπος του Ρουκέν, ο Μποντάν και το βράδυ βρίσκουν το πτώμα του και το πηγαίνουν στο νεκροτομείο. Έν τώ μεταξύ η οικογένειά του άγνοεί τα πάντα. Την ίδια μέρα ο Νορβέρτος, μετανοημένος προκαλεί σε μονομαχία τον Ρουκέν και τον πληγώνει βαρύν. Την ίδια αυτή μέρα, έπιστρέφει από την αυτοκτομία του ο Ζωρζ και βρίσκει τον άδελφό του Άντρέ σε κακή κατάσταση κοντά του είναι η Λυδία. Ο Ζωρζ ρωτά τί συνέβη. Και η Λυδία άπαντά:

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Α σάς το πώ εγώ. Έτοιμασθήτε ν' άκούσετε μία τρομερή ιστορία. Από αυτήν θα καταλάβετε ποιά είμαι και γιατί ης βρήκατε κοντά στο κρεβάτι της αγωνίας του άδελφού σας. Θα μάθετε άμέσως ποιάς έγκληματικής άποπειρας είναι θύμα και επί-

σης ποιός κίνδυνος άπειλεί έσας τον ίδιον...

— Έμένα; ποιός κίνδυνος είναι δυνατόν να με άπειλή;

— Εκείνος ο κίνδυνος που έδημιούργησε το θύμα αυτό που βλέπετε, ο ίδιος στον όποιο ύπέκυψε ο πατέρας σας.

Ο Ζωρζ φαινόταν βαθεία συγκινημένος.

— Μιλήστε, κυρία, μιλήστε, σάς έξορκίζω.

— Ναι, θα σάς τά πώ όλα, γιατί τά ξέρω όλα τώρα. Άλλα σάς ίκετεύω, κύριε, ό,τι κι' αν άκούσετε, όσο παράδοξα, τρομακτικά και έγκληματικά σάς φανούν αυτά που θα σάς πώ... ύποχέθητε μου ότι δεν θα με διακόψετε, όρκισθήτε ότι δεν θα με μισήσετε... πρέπει... να με βεβαιώσετε ως το τέλος, γιατί διαφορετικά δεν θα έχω τη δύναμη ν' άποτελειώσω όσα είναι άνάγκη να σάς διηγηθώ.

Ο Ζωρζ δίστασε για μία στιγμή. Έπειτα το βλέμμα του έπεσε στο κρεβάτι, όπου πάλευε με τον θάνατο ο άδελφός του.

Δεν δίστασε πιά.

— Σάς το ύπόσχομαι... σάς το όρκίζομαι, κυρία. Μιλήστε! μιλήστε γρήγορα, γιατί κάθε λεπτό που περνά, μου άφαιρεί μία έλπίδα για τη ζωή του Άντρέ...

Η Λυδία κόησε σ' ένα φωτέϊν, γιατί ένοιωσε τά γόνατά της να παραλύουν, κι' άρχισε να διηγείται τά έγκλήματα του Ρουκέν.

Ο Βαλεντίνος της τά είχε άποκαλύψει όλα... Κι' εκείνη δεν έκρυψε τίποτα στον Ζωρζ, ούτε την άπαγωγή της Γαβριέλλας, ούτε την κληρομία, που ένα μέρος από αυτήν άνήκε σ' εκείνον, τον Ζωρζ, και για την άπόκτηση της όποίας τά έγκλήματα αυτά είχαν γίνει... ούτε το έγκλημα που έκαμε ή ίδια, ύπό την πίεσι του Ρουκέν, ούτε τά τελευταία νεγνοήττα, δηλαδή την άνάπη της με τον Άντρέ, άνάπη άγνή, σάν μητέρα και άδελφή, όχι έρωμένης... την άπόπειρα του συζύγου της έναντίον του Άντρέ, όσα είχαν γίνει ύστερα απ' αυτήν... την έξαφάνιση του Σενεσάλ... την βεβαιότητα σχεδόν ότι ο θάνατος του Σενεσάλ άφαιέτο στο έγκληματικό χέρι του Ρουκέν.

Δεν παρέλειψε καμιά από τις λεπτομέρειες αυτής της ιστορίας και το όνομα του Μοιούτ έξανήθε πολλές φορές στα χείλη της.

Ο Ζωρζ την άκούγε, άμίλητος, άφου είχε ύποσχεθί να μη την διακόψει, με ζωήρη ταραγή.

Η Λυδία άποτελειώσε:

— Αυτά είναι... κύριε, όσα έπρεπε να μάθετε όσα είναι καθήκον ν' άσας πώ... Ας ένοήσαστε... Τά βλέπετε... τι δεν σάς έλεγα ψέμματα προηγήτερα, που σάς είδηποιούσα ότι σάς άπειλεί ο σάς ένας τρομερός κίνδυνος.

μιάς ΨΥΧΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο Ζωρζ δεν άπήντησε. Κυττούσε τον άδελφό του.

Η Λυδία σηκώθηκε με κόπο, πλησίασε και γονάτισε μπροστά στον Ζωρζ.

Κύριε, είπε, τώρα που ξέρετε πιά όλα όσα έγιναν, που ξέρετε επίσης ποιά είμαι και γιατί είμαι εδώ, σάς παρακαλώ... μη με διώξετε... Άφήστε με κοντά στον Άντρέ... Η περιποίησης μιάς γυναίκας θα του κάμει καλό... Οι γυναίκες είναι πιο γλυκιές, πιο ύπομονητικές, πιο προσεκτικές... Θα λυώσω απ' την κούραση, κύριε, αν χρειαστή, αλλά θα μείνω κοντά στο προσκέφαλό του νύχτα και μέρα, χωρίς να πλαγιάσω, χωρίς να κοιμηθώ, ώσπου να γι�ατρευτή...

— Νά γιατρευτή! μουρμούρισε ο Ζωρζ... κουνώντας θλιβερά το κεφάλι.

— Ω, αν πεθάνη, έκαμε η Λυδία, θα χρειαστούν δυο φέρετρα... Δεν θάλω να ζήσω ούτε στιγμή ύστερα από τον Άντρέ.

— Τότε, μένεται! είπε ο Ζωρζ. Τον άναπάτε, το βλέπω... Σάς συγχωρώ, όπως είμαι βέβαιος ότι και ο άδελφός μου θα σάς συγχωρούσε, αν μπορούσε να μιλήσει.

Η Λυδία δεν βρήκε τη δύναμη να τον ευχαριστήσει. Ήταν ακόμη γονατισμένη. Το ένα χέρι του Άντρέ κρεμόταν έξω από το κρεβάτι. Το πήρε το χέρι αυτό το άδυνατισμένο και ώχρo σαν κέρινο, το ένωσε με το χέρι του Ζωρζ και στα δυο μαζί, άκούμπησε τά φλογισμένα από τον πυρετό της αγωνίας χείλη της, σ' ένα φύλημα γεμάτο εύγνωμοσύνη.

Ο Ζωρζ σκεπτόταν ότι ή δύναμις που ώδήγησε κοντά του την γυναίκα του Ρουκέν, δεν μπορούσε να ήταν ή τυφλή τύχη, άλλ' ότι ή Θεία Πρόνοια, ποιός ξέρει για ποιόν άγνωστο και μυστηριώδη λόγο την είχε φέρει στο δρόμο της ζωής του Άντρέ.

Ο νεαρός γιατρός άσκολήθηκε άμέσως, και πριν από κάθε άλλη πράγμα, να περιποιηθή τον άδελφό του. Άλλά, τυφλωμένος από την άδελφική στοργή, και με το πνεύμα ταρκαγμένο από τις τόσες συγκινήσεις, ένοιώσε να κλονίζεται ή άυτοπεποίθισι του.

Αυτός που ήξερε να δείχνη απόλυτη ήρεμία και διαύγεια σ' έμεως όταν έπρόκειτο για άλλους, όσο βαρείες κι' αν ήσαν οι άρρώστειες που είχε να πολεμήσει, άισθανόταν τό μυστικό του να θολώνη τώρα που έπρόκειτο για τον άδελφό του.

— Θέε μου! έλεγε. Ως τώρα άρπαξα τόσους άπελισμένους από το δρεπάνι του θανάτου, έκαμα τόσους δυστυχείς γύρω μου να νοιώσουν τις καρδιές τους γεμάτες έλπίδες, να γεμαγελούν στη ζωή, που κινδύνευαν να την χάσουν για πάντα... Δεν θα μπορέσω λοιπόν να σώσω τον άδελφό μου;

Χωρίς να χρονοτριβήση διόλου, κάλεσε δυο συναδέλφους του, που

τους έγνώριζε από πολύν καιρό, δυο διακεκριμένους έπιστήμονας, φημισμένους για την καρτερικότητα και την πείρα τους.

Οι δυο γιατροί εξέτασαν τον άρρωστο κι' έπειτα μίλησαν με τον Ζωρζ. Τον δήλωσαν ότι δεν είχαν καμιά έλπίδα, ότι ο νέος θα ξαναρχόταν, ίσως, στις αίσθήσεις του κατά το διάστημα της νύχτας, αλλά την άλλη μέρα δεν ήταν δυνατόν παρά να ύποκύψη στο μοιραϊόν.

Δεν μπορούσαν να κάμουν τίποτα. Ο Άντρέ ύπέκυψε σε καθολική έξάντληση του όργανισμού. Η τρομερή σκηνή με τον Ρουκέν είχε έπιταχύνει τό κακό.

Δηλαδή, ο Άντρέ ήταν καταδικασμένος. Και ο Ζωρζ ήταν σύμφωνος με την γνώμη των δυο σοφών συναδέλφων του. Εκείνος, μάλιστα, χωρίς να τό όμολογήσει, τον είχε καταδικάσει από την πρώτη στιγμή που τον εξέτασε.

Μόλις οι δυο γιατροί έφυγαν, η Λυδία πήγε κοντά του. Δεν τόλμησε να ρωτήσει, αλλά τά μάτια της ρωτούσαν με άγωνία.

Ο Ζωρζ κούνησε το κεφάλι. Ένοιωθε ένα κόμπο να του σφίγγη το λάρυγγα.

— Δεν έλπίζετε τίποτα; ρώτησε με φωνή που έτρεμε η Λυδία.

— Έρχομαι πολύ άργά, μόρεσε να άπαντήση με πνιγμένη φωνή ο Ζωρζ.

Σώπασαν. Ύστερα από λίγο, ο Ζωρζ ξαναείπε, σάν να μονολογούσε:

— Πολύ άργά! Και όμως!... και όμως, θα έπρεπε να δοκιμάσω, έστω και χωρίς έλπίδα...

— Νά δοκιμάσετε; έπανελάσε η Λυδία, ενώ τά μάτια της έπαιρναν μία έξαιμική λάμψη. Και γιατί όχι, άφου δεν περιμένετε τίποτα;

— Γιατί, στην κατάσταση που βρίσκεται ο άδελφός μου, αυτό που σκέπτομαι είναι πιθανώτερο να έπισπείση τό τέλος. Κι' έπειτα δεν έχω καιρό...

— Καιρό;... Και τί πράγμα;... Τι σάς χρειάζεται;

— Θα μου χρειαζόταν, για να με βοηθήσει ένα άφωσιωμένο πλάσμα, ύγιες, νεαρό, με καθαρό αίμα...

— Α!... σε τί θα σάς βοηθούσε ένα τέτοιο πρόσωπο;

— Αν μπορούσα να βρώ, πολύ σύντομα, ένα άφωσιωμένο πλάσμα, θα

του έλεγα: «Βλέπεις την δύστυχη αυτή ύπαρξη που πεθαίνει, γιατί τό αίμα του έγινε πολύ φτωχό και δεν μπορεί πιά να τροφοδοτήσει τη ζωή... Σ' είσαι ύγιης, και ή ζωή ξεχειλίζει στις άρτηρίες σου... Άφήσε με να πάρω ένα μέρος από τό αίμα σου για να τό δώσω στην καρδιά του άδελφού μου που πεθαίνει... Και θά έλθης τη ζωή να ξαναγεννιέται, την άδυναμία να έξαφανίζεται, τις δυνάμεις του να άναζωγογονούνται... Θα έλθης, τότε, σώσει μία ζωή, ένα πλάσμα που σχεδόν θά σου άνήκει, γιατί στις άρτηρίες του θα κυλά τό δικό σου αίμα, δηλαδή κάτι από την ύπαρξή σου, κάτι από έσένα τον ίδιον». Νά τί θα έλεγα στο πλάσμα αυτό, αν είχε έμπιστοσύνη σε μένα, και κάποια αότοθυσία... γιατί θα χρειασθί πολύ αίμα του για να ξαναδώσει στον Άντρέ τη ζωή, αν ή Θεία Πρόνοια θέλη να σωθί.

— Μετάγγισις αίματος, μά αυτό έγινε ήδη, έπενεθε η Λυδία και άνέφερε την επέμβαση του γιατρού που είχε καλέσει ή ίδια έπειγόντως.

Ο Ζωρζ βυθίστηκε σε σκέψεις για

Η Λυδία ήταν ακόμη γονατισμένη.

λίγα λεπτά.

—Καί αν ξαναδοκιμάζαμε; είπε επί τέλους. Ποιος ξέρει... Ίσως...
—Ο Αντρέ είναι τόσο εξαντλημένος που δεν αποκλείεται η νέα αυτή μεταγίγισ να του παραλύσει γρηγορώτερα την καρδιά. Αλλά, πάντως, θα επιχειρούσα αν είχα καιρό, να ψάξω να βρω το κατάλληλο πρόσωπο.

—Τι θα λέγατε αν παραγγέλναμε του Βαλεντίνου; Ερώτησε η Λυδία.

—Α... «Οχι... Αυτό οχι... Δεν πρέπει να καταχωρώμεθα της καλωσύνης του...» Άρκουν όσα έκανε.

Ξαφνου η Λυδία κάτι σκέφθηκε. Το πρόσωπό της φωτίστηκε δόκκληρο, όσο η σκέψις αυτή ώριμαζε μέσ' στο μυαλό της.

Δευλά-δευλά έπιθύρισε:

—Αλλά... ο άνθρωπος που σάς χρειάζεται, πρέπει να είναι άνδρας, της ίδιας ηλικίας;...

—Οχι, διέκοψε ο Ζώρζ. Το φύλο δεν έχει σημασία... Το αίμα που μεταγίγισται σ' έναν άρρωστο δεν γίνεται πικρό του, γιατί κάθε οργανισμός πρέπει να παρασκευάζει το αίμα του. Αλλά βοηθεί τον οργανισμό, με ώριμο τρόπο, για να ξαναγίνει ικανός να σχηματίσει το δικό του αίμα. Το μόνο που έχει σημασία, είναι να μεσολαβήσει όσο το δυνατόν λιγώτερο χρονικό διάστημα από τη στιγμή που θα βγει από τη μία κυκλοφορία ως τη στιγμή που θα μπει στην άλλη. Καί γι' αυτό, η μεταγίγισ γίνεται απ' ευθείας, από φλέβα σε φλέβα.

—Τότε... μπορεί το αίμα μιας γυναίκας να σώσει τον Αντρέ... αν δεν είναι πολύ άρνα;

—Ναί, αν πρόκειται για γυναίκα νέα και εύρωστη.

Η Λυδία, τόν κυττούσε, μερικές στιγμές, σωπαίνοντας. Τα μεγάλα της μάτια πετούσαν άστραπές, και τα μάγουλά της ήσαν κόκκινα σαν από πυρετό. Ένα χαμόγελο άνιζε στα χείλη της και σ' όλη της τη φυσιογνωμία ακτινοβολούσε, ξεχείλιζε μια χαρά μυστηριώδης... σχεδόν θεία... Έξαφνα, έπιασε το χέρι του Ζώρζ.

—Ε, λοιπόν, κύριε! Είπε. Το πρόσωπο αυτό που χρειαζόσασ, νομίζω ότι το έχετε ήδη στη διάθεσή σας. Εγώ δεν είμαι εδώ... Έλπίζω ότι είμαι αρκετά νέα και αρκετά εύρωστη. Πάρτε το αίμα μου... όλο μου το αίμα αν σάς χρειάζεται... τη ζωή μου, αν την θέλετε, δόκκληρη τη ζωή μου. Ω, αν ξέρατε πόσες φορές, έλεποντας τον Αντρέ τόσο αδύνατον, ώστε να λιποθυμή στα χέρια μου, ντρεπόμουν να είμαι εγώ τόσο γερή, τόσο γεμάτη ζωή, πλάι στο ντελικάτο αυτό και αδυνατισμένο σώμα. Πόσες φορές συλλογίσθηκα ότι ο Θεός, μοιράζοντας τόσο ανισία τις δυνάμεις της ζωής, δίνοντας σφρίγος και άντοχη σε πρόσωπα που δεν αξίζουν τίποτα και στερώντας την υγεία από άλλους που θα ήσαν αξίοι κάθε ευτυχίας... ο Θεός δεν είναι δίκαιος!...

—Ω, κύριε, μη μου άρνηθήτε τη χάρι που σάς ζητώ!... Πάρτε το αίμα μου! Μη μου άρνηθήτε την άπειρη χαρά να έλπίζω ότι θα σωθί ο Αντρέ μου... άφοδ, όπως το ξέρετε πιά, εξ αίτιας μου πεθαίνει! Μη μου άρνηθήτε την υπέρτατη ευτυχία να σκέπτομαι, όταν ο Αντρέ ξαναβρίσκοντας τις αισθήσεις του, με δώξη από κοντά του, ότι το αίμα μου του έδωσε τη ζωή και ότι θα μπορού στο μέλλον, πιά δίκαια από άλλοτε, να τον άγαπώ σαν αδελφή, σαν μη-

τέρα, άφοδ το αίμα μου θα κυλά στις φλέβες του!

—Οχι, σταθήτε! Αυτό είναι μια ευτυχία μεγαλύτερη απ' ότι μπορώ να έλπισω. Θα άρνηθήτε, δεν είν' έτσι; Θα άρνηθήτε, γιατί εγώ είμαι ένα άθλιο έγκληματικό πλάσμα και το αίμα μου θα νοθεύει το αίμα του αδελφού σας. Ναί, θα άρνηθήτε το καταλαβαίνω... το βλέπω στα μάτια σας. Αυτό που σάς ζητήσα είναι πολύ το ξέρω... Ήθελα να δοκιμάσω ευτυχίες που δεν τίς αξίζω. Δεν έχω το δικαίωμα, έσέ μου, δεν μπορώ να σάς ζητήσω τέτοια ευεργεσία, εγώ, που εξ αίτιας μου χάνετε τον αδελφό σας.

—Κάντε λάθος! Είπε ήρεμα ο Ζώρζ. Δέχομαι την προσφορά σας.

—Δέχασθε; φώναξε η Λυδία με έκπληξη, σαν να μη τολμούσε να πιστέψει τα αυτία της.

—Μου έδειξατε άπόλυτη έμπιστοσύνη και μου εξωμολογήθηκα τα πάντα... Το γεγονός ότι ένα μεγάλο έγκλημα βαρύνει το παρελθόν σας, δεν μου δίνει το δικαίωμα να σάς άρνηθώ κάτι που θα έκανε να λησμονηθούν όλα, όπως είναι η ευγενική και γενναία θυσία, για την οποία προσφέρεσθε...

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

της μεταγίγισως για να σώσει τον Αντρέ με την άφοσίωση της Λυδίας. Ο Βαλεντίνος για μια στιγμή σκέφτηκε να προσφέρει τον έαυτο ξανά γι' αυτή τη νέα άπόπειρα.

—Αλλά ύστερα κατάλαβε. Έπρεπε η Λυδία να δώσει το αίμα της για τον Αντρέ.

Στην αυτοθυσία της ύπήρχε ένα είδος μετανοίας, ένα είδος έπανορθώσεως του παρελθόντος. Καί κάτι άλλο ακόμα: έκείνος που έφερε στο σημείο αυτό τον Αντρέ, ήταν ο Ρουκέν. Λοιπόν, αυτή, η γυναίκα του Ρουκέν, είχε το δικαίωμα να δώσει κάτι από την ύπαρξή της για να σώσει το θύμα του συζύγου της.

Ο Αντρέ έσκόλουθουσε να είναι βυθισμένος σ' ένα είδος ληθαργικού ύπνου. Δεν είχε άκουσει τίποτε από όσα είχαν λεχθή γύρω του.

Τα μάτια του, άνοιγμένα διάπλανά, με χωρίς έκφραση, στρέφονταν πότε προς τον Βαλεντίνο, πότε προς τον Ζώρζ, πότε προς την Λυδία, αλλά δεν άνεγνώριζε κανένα.

Ο Ζώρζ έτοιμάσε τη συσκευή του. Η Λυδία εξαπλώθηκε στο κρεβάτι, κοντά στον Αντρέ. Καί γύνωσε το δεξί της μπράτσο. Ο γιατρός το ένωσε με το άριστερό μπράτσο του άρρώστου και με το νυστέρι του άνοιξε μια φλέβα της νέας και μιά του Αντρέ. Τώρα οι δύο φλέβες συγκοινωνούσαν με ένα σωλήνα, μέσα απ' τον οποίο το πλούσιο αίμα της Λυδίας άρχισε να σταλάζεται στον εξητλημένο οργανισμό του έτοιμο θανάτου.

Η Λυδία χαμογελούσε. Το πρόσωπό της φανέρωνε άπερίγραπτη ευτυχία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

—Τένεξε η Λυδία.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως:

1) Τοπικόν έπίρρημα.

2) Είναι και ή τοῦ Θεοῦ άλλα και τοῦ ανθρώπου (γεν.).

3) Αιγυπτιακή θεότης — Ιστορική πόλις τοῦ Βελγίου. Ἡ αρχή τοῦ ρυθμοῦ.

4) Άνευ τελικοῦ. — Φωτιστικόν μέσον (άρχαιον).

5) Ὑπέστη άφαίρεσιν τῆς πλευρᾶς — Βραδείον — Ὑποχοριστικόν γυναικείου ονόματος.

6) Ἀρχιστράτηγος τοῦ Δαβίδ — Μάρκα Γραμμοφώνων και δισκων — Δεν είναι ζυγά.

7) Μέρος τῆς Σάμου — Ἀριθμητικόν Ἡ κεφαλὴ τῆς πασάλου.

8) Ἀρχαία θεά — Χρώμα — Ξενικός τίτλος ευγενείας — Ναυτικόν παράγγελμα.

9) Προστατεύει τοὺς μικροτέρους — Πόλις τοῦ Καναδά.

10) Ἀύλος χωρίς μέση και τέλος — Θέλεις (δημ.) — Νότα — Ὅρος τῆς πυγμαχίας.

11) Σύμφωνον εἰς τριπλοῦν — Ὑποθετικόν — Ἀριθμητικόν (δημοτ.).

12) Γῆ — Τεμπέλης (Τὸ θηλυκὸν αἶσ. πληθ.) Ὅρος τῆς Ἀσίας χωρίς Θ.

13) Μέρος τοῦ σώματος — Πόλις τῆς Γερμανίας — Μισὸ άκόντιον.

14) Ἀρχικά ἑλληνικῆς Τηλεφωνικῆς Ἑταιρίας — Συγγραφεὺς αστυνομικῶν διηγημάτων (χωρίς άρχικόν).

15) Σύνδεσμος ἀντιθετικῶς — Τελικὸς σύνδεσμος — Κοινὸν μεταξύ νέου και νέας.

16) Δικέρ.

17) Ἡ λέξις «αἶε» ἀναγραμματισμένη. Καθ' ὅπως:

1) Ἀρχαία θεά.

2) Πόλις τῆς Ἀγγλίας.

3) Ἀρχὴ και τέλος — Παρατατικὸς βοηθητικοῦ ρήματος — Δίφθογγος.

4) Κτητικὴ ἀντωνυμία — Αἰσθητήριον ὄργανον.

5) Νῆσος τῶν Κυκλάδων — Μεγάλοι κρηνοί — Ἐκεῖ εὐρίσκειτο ὁ Παράδεισος.

6) Γάλλος ζωγράφος περασμένου αἰῶνος — Αυτό τὸ ἔργον τὰ αεροπλάνα και τὰ αὐτοκίνητα — Ἐπώνυμον Μεγάλης Ἡθοποιού.

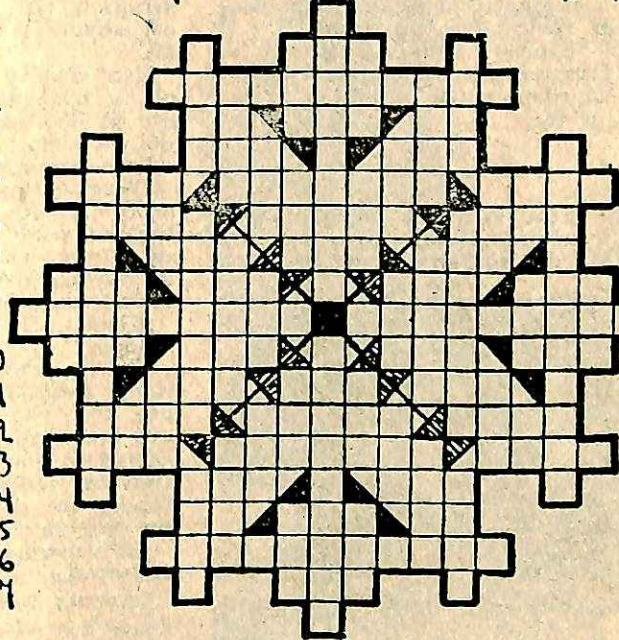
7) Ἀρχικὰ ἀθλητικῆς ομάδος — Ὑπάρχεις — Χρονικὸς σύνδεσμος.

8) Ἀρχικὰ ὁρεβατικῶν Συλλόγου — Νά τραγουδᾷς — Ἑλληνικὴ Κινηματογραφικὴ Ἑνωσις — Παραπομπή.

9) Παρακινεῖ συχνὰ στὴν ἁμαρτίαν — Ἀναία πόλις τῆς Πελοποννήσου.

10) Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις — Ἀντζελες — Τὸ ὄνομα Ἀμερικανοῦ αστυνομικοῦ διασκόμου — Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀκαταβλήτου.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

λυκατοικίας μας. Πρέπει χωρίς άλλο να άποδείξει την άθωότητά της δυστυχισμένης αυτής κοπέλλας.

Ο Ντέντεκτιβ Χ δεν συμπαθεῖ καθόλου την Ροζαλία την βρίσκει λίγο υποπτη. Έξ άλλου, δεν κάνει ποτέ ένα φαγητό της προκοπῆς: όλα τὰ καίει ή τὰ αφήνει άψητα. Ὡστόσο, προκειμένου να ευχαριστήσει την Παπιγιότ, δέχεται πρόθυμος. Πηγαίνει λοιπόν, στην κουζίνα και βρίσκει την Ροζαλία, που μοιάζει σαν να κατάπιε την άμπρέλλα της.

— Λοιπόν, Ροζαλία, που βρίσκουσιν την ώρα που ο κλέφτης μπήκε στο πλανό διαμέρισμα κι' έκλεψε το κολλέ της κυρας;

— Ήμουνα... ήμουνα στο δωμάτιο της δεσποινίδος Παπιγιότ, και διόρθωνα το κρεβάτι της. Έπειτα κούρδισα, όπως κάθε μέρα, το ρολόι της και ξεσκόνισα τὰ φορέματά της. Όταν τελείωσα πήγα και ήρα την θυρωρό, μαζί με την όποια ήπια καφέ. Θα πλησίαζαν τότε οι ένδεκα...

Ο Ντέντεκτιβ Χ σμίγει τὰ φρύδια τὰ ρουθούνια του φυσούν σαν λαγωνικοῦ σκυλλιοῦ:

— Ροζαλία μου φαίνεται πως δεν είσαι εν τάξει! Ὡστόσο, θα προσπαθήσω να σε σώσω χάριν της κυρίας σου...

—

Μπορείτε τώρα σεις να μάς πῆτε γιατί ο Ντέντεκτιβ έπέσθη περί της ένοχής της Ροζαλίας;

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Με ένένα εὐθεῖς πὺν να μη τέμνωνται μπορείτε να κατασκευάσετε έπτά ὀρθογώνια τρίγωνα;

—

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Γράψτε σ' ένα χαρτάκι τὸν επόμενον αριθμό:

12345679

—

ΕΓΩΘΕ ΚΑΛΟΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ;

Ο Ντέντεκτιβ Χ παίρνει τὸ τηλέφωνο και ζητεί την φίλη του:

— Εμπρός! Ἀγαπημένη μου Παπιγιότ! Με συγχωρεῖς που σε ένόηλησα, μά χάλασε τὸ ρολόι μου και θὰ ήθελα να μου πῆς την ώρα.

— Είναι ακριβῶς δέκα στο ήλεκτρικὸ ρολόι τοῦ δωματίου μου. Κι' ἴσα-ἴσα που σε ήθελα. Έχω ανάγκη της βοηθείας σου.

Ο Ντέντεκτιβ Χ πετὰ από την γαρά του στη σκέψη ότι ἡ αγαπημένη του Παπιγιότ τον ζητεί. Έπειτα από δέκα λεπτά, βρίσκει στο σπίτι της:

— Τι σοῦ συμβαίνει, αγαπητή μου;

— Ἄ, κάτι φοιγτό! Ἡ πιστή μου ήπρετοία, ή Ροζαλία, κατηγορεῖται ότι έκλεψε τὸ κολλέ της γειτόνισσας που καθεται στο πλανό διαμέρισμα της πο-

—

—

—

—

—

—

—

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ένα τρυφερότατο δήγημα της Νίνα Νόρι

ΕΙΧΕ να απαντήσει σε δυο γράμματα. Το πρώτο ήταν για το γυιό της. Πήρε ένα φύλλο χαρτί και νευρικά άρχισε να γράφει:

«Φέρεσαι απέναντί μου σαν ξένος, σαν ξένος. Έφυγα για εφημέριες για να ξεσκάσω, να συνελθώ. Δεν μπορούσες στο διαστημά αυτό να με λυπηθείς εσύ που ξέρεις τη μαύρη μου ζωή, τις δυστυχίες μου, τους πόνους μου και επί του ελέους την πρώτη και τόσο πρόσφατη ετυχία μου; Δεν κάνεις άλλο, παρά να με βασανίζεις.»

«Τι ζωή ζεις τώρα που λείπω; Όμολογείς και δεν ντρέπεσαι, μάλιστα γι' αυτό, ότι πήγες για εξετάσεις, χωρίς να έχεις προετοιμασθεί; Είναι ντροπή. Την ημέρα που έφυγα, μου υποσχέθηκες ότι θ' αλλάξεις. Μου ορκίστηκες να μελετάς μέρα-νύχτα στο διάστημα της απουσίας μου. Τι ώραία λόγια! Τι ώραίες υποσχέσεις! Και έσπευσα να σε πιστέψω, να πιστέψω σε σένα, να ξεχάσω τα ψέματά σου... Απαιτείς να γυρίσω άμέσως. Λες ότι είσαι έκτεθειμένος, γιατί είσαι γεμάτος χρέη.»

«Πόσο δέ μ' έχεις λυπήσει στα τελευταία αυτά χρόνια!

«Μου κάνει κόπο και να το σκέφτομαι έστω.»

«Έφτασα στο σημείο να ντρέπομαι για σένα.»

«Όχι, όχι, και πάλι όχι, δεν θα γυρίσω.»

«Είσαι ένας εγωϊστής και τίποτ' άλλο. Δεν έχεις διόλου καρδιά. Κουράστηκα να σε παρακαλώ, κουράστηκα να σε συγχωρώ. Έσκότωσες την απέραντη αγάπη που σου είχα. Δεν ξέρεις ούτε μια από τις ώρες που σου άφιέρωσα, ούτε ένα απ' τα δάκρυά μου. Ούτε τους πόνους μου, ούτε τις ατελείωτες μαρτυρικές νύχτες που πέρασα κοντά σε σένα, για σένα.»

«Θα μείνω εδώ. Θέλω να ζήσω για τον εαυτό μου, και για τον εαυτό μου μονάχα.»

«Απ'ότι με. Ξέχασε ότι υπάρχω. Πάει τόσος καιρός τώρα που δεν έχω πιά παιδί...»

«Η πέννα γρατούνιζε το χαρτί, έτσι καθώς εχάραζε νευρικά τα γράμματα, τις λέξεις, τις φράσεις, τις ψυχρές και άπονες φράσεις που της υπαινόσταν ο πόνος, ο δικός της ο πόνος πιά.»

«Έγραψε τη διεύθυνση, έσφράγισε τον φάκελλο, ύστερα έκλεισε τα μάτια και έμεινε έτσι κάμποσα λεπτά, χωρίς να κινηθεί καθόλου.»

Κατόπιν πήρε ένα άλλο φύλλο

χαρτί και ξάφνου, οι έγνοιες της, οι θλίψεις της, το παιδί της, όλα ξεχάστηκαν, πέταξαν, εξαφανίστηκαν.

«Σε τρεις μέρες θα είναι εδώ... σε τρεις μέρες!» σκέφτηκε.

«Ενοίωσε ένα κύμα ζέστης να ξεφεύγει απ' την καρδιά της και να πλημμυρίζει ολόκληρο το σώμα της.»

«Εύτυχία μου, μοναδική μου, αγαπημένη μου, άρχισε να γράφει, απ' τον καιρό που φύγες δεν

Νευρικά άρχισε να γράφει.

ζω πιά. Τα ληπτά άργουν να περάσουν, και διαβαίνουν θλιβερά, βαρεια, ανυπόφορα. Πήγα για πρώτη φορά σήμερα να ξαναδώ τις αγαπημένες φωνές μας, τις έπεσκέφθηκα όλες, αλλά δεν τις άνεγνωρίσα. Κάθησα στην άκροποταμιά, στο παγκάκι μας. Το νερό πεύταν τόσο διάφανο και καθαρό, πάνε λίγες μέρες, κυλούσε τώρα γκριζό, μουντό και το φλοιδισμό του καθώς έφτανε στην άκρη ήταν τόσο θλιβερό.

«Ηλιο δεν είχε. Δεν τον έβλεπα μάλλον.»

«Και τα λιλά, σου το όρκίζομαι, αγαπημένη μου, δεν μύριζαν διόλου σήμερα.»

«Τα πουλιά στρίγγλιζαν παράφωνα, ένκνυριστικά, ξαναλέγοντας ολόενα: «Πού είναι; Πού είναι!»»

«Δεν μπόρεσα να κρατηθώ πιά και γύρισα στο ξενοδοχείο.»

«Εκεί βρήκα το γράμμα σου να με περιμένει και ο ήλιος έλαμψε πάλι για μένα.»

«Είσαι τόν πόν για μένα, έσύ μονάχα, μόνον έσύ υπάρχουνς.»

«Εκείνη την ώρα άκούστηκε το κουδούνι του τηλεφώνου.»

Πλησίασε και πήρε το ακουστικό.

Της μιλούσαν απ' το Παρίσι. Μια φωνη μακρινή, μόλις ευδιάκριτη, πνιγμένη και λαχανιαστή, έλεγε ότι κάποιο δυστύχημα είχε συμβεί.

Μέσ' από το θόρυβο των παρασείτων, άντήχησαν κάμποσες φορές τα ίδια λόγια: «Αυτόκινητο... σύγκρουσις... σκοτώθηκε...» Ύστερα τίποτα... Τίποτα πιά.

Της φαινόταν ότι μια παγωμένη βελόνα βυθιζόταν στην καρδιά της και χωρίς να νοιώθει και αυτή το πώς και το γιατί, άρχισε να φωνάζει άγρια, με τρέλλα, αυτά τα λόγια πάντα:

«Ποιός; Ποιός; Απαντήστε!... Ποιός;»

Και όταν το όνομα και το επώνυμο επανέληφθηκε πολλές φορές, τόσο που να το χωνέψει μέσ' στο μυαλό της, να το άκουση καλά, να το χορτάσει, ώρθώθηκε, άναπνευσε βαθεία και ψιθύρισε με θέρμη, με χείλη κατάσπρα απ' την ταραχή:

«Σ' εύχαριστώ. Θεέ μου, σ' εύχαριστώ!»

«Άρπαξε ένα φύλλο χαρτί και έκανε ένα τηλεγράφημα.

«Φεύγω άμέσως. Φιλιά. Μαμά.»

Στο ίδιο τραπέζακι ήταν άφισμένο το άτελειωτο γράμμα.

Μά πότε είχε γίνει λοιπόν; Σήμερα; Χθές; Πότε;

Πήρε τα χαρτιά που ήταν άχρηστα τώρα πιά, και άργά-άργά τα έσχισε σε χίλια κομμάτια.

Και τότε μονάχα άρχισε να κλαίει, γλυκά, ήρεμα, παραπονιάρικα, με λυγμούς και στεναγμούς, όπως κλαίνει τα παιδιά.

«Άρχισε να κλαίει για τον εαυτό της, γιατί τον είχε παραγνωρίσει.

Τόσο καιρό... μά να ήταν άλλη-θεια τάχα πώς είχε γίνει αυτό;— τάχε ξεχάσει όλα συνεπαρμένη απ' τη μέθη του έρωτά της, του πρώτου και μοναδικού έρωτά της;

Είχε ξεχάσει το παιδί της. Θάρροσε πώς δεν υπήρχε τίποτ' άλλο έξω από κείνον γι' αυτήν. Ζούσε σ' ένα όνειρο.

Και μόνο την τραγική στιγμή του τηλεφωνήματος το είναι της ολόκληρο άναστατώθηκε. Το παιδί της — σ' αυτό έτρεξε ο νοός της.

Και έκλαιγε, όλο έκλαιγε, γιατί το όνομα που της είχαν πηδέν ήταν το δικό του, γιατί τη πρόσμενε... γιατί ζούσε...

NINA NORI

-ΠΡΕΠΕΙ να περιορίσουμε πολύ τα έξοδά μας, μαμά, τώρα που ξέρουμε ότι ο καυμένος ο μπαμπάς άφησε τόση λίγη περιουσία...»

— Δεν το νομίζω απαραίτητο μικρό μου Λουίζα, άποκριθηκε η κ. Σιλμέρ. Σε λίγο, μόλις περάσει το βαρύ πένθος μας, θα γίνει ο γάμος σου με τον Ροβέρτο και τότε όλα θα διορθωθούν.

— Μήπως φανταζόσαι, μαμά, ότι θα κρύψω την αλήθεια από τον Ροβέρτο; Όταν έρθει θα του πω ότι είμαι φτωχή.

— Ο άρραβωνιαστικός σου είναι αφιλοκερδής.

— Η φιλοκερδία είναι σπάνιο πράγμα στην σημερινή εποχή... για να μη πω άνυπαρκτο. Πέρασε ο καιρός του ρομαντισμού, έγω άνήνω στον αιώνα μου είμαι πρακτική και βλέπω τα πράγματα όπως είναι. Αν ο Ροβέρτος δεν με θελήσει τώρα που δεν έχω προίκα, θα έχω τουλάχιστον την ικανοποίηση ότι φάνηκα ειλικρινής μαζί του... Μην ξεχνάς ότι είναι και η μητέρα σου...

— Αυτή την πανούκλα! Γι' αυτήν άκριβώς ήθελα να μη μαθευτεί η πτώχευσή μας. Τι ταπεινώσις για μένα! Φαντάζομαι το περιφρονητικό ύφος της.

Η συζήτηση εξακολούθησε επί πολύ, αλλά στο τέλος, η Λουίζα έπεισε την μητέρα της ότι έπρεπε ν' απολύσουν τους υπηρέτες και να κρατήσουν μόνον μια υπηρέτρια, και τον κηπουρό. Θα δοθηούσαν οι ίδιες στο νοικοκυριό. Έξ' άλλου, ο κ. Ραβιέ, ο συμβολαιογράφος, που τους είχε εκθέσει την ολιθερή οικονομική κατάσταση τους, θα φρόντιζε να βρήναν άγοραστή για το βαριά ύποθηκευμένο έργοστάσιο.

«Αν τουλάχιστον, οι γονείς μου δεν είχαν φιλονεικήσει με τον θείο Βαλεντίνο, θα είχαμε σήμερα έναν συγγενή να μας προστάτησει», διαλογιζόταν η Λουίζα, όταν σε λίγο βρήθηκε μόνη στο δωμάτιό της.

Ο Βαλεντίνος Σιλμέρ, νεώτερος άδελφός, του Άνρ, του πατέρα της Λουίζας, υπήρξε ένας νέος πολύ ζωηρός, άσωτος, και ο άδελφός του τον μάλλωνε συχνά, με σκληρά λόγια, ώστόσο μια μέρα τσακώθηκαν στα σωστή και ο Βαλεντίνος έφυγε από το σπίτι και δεν ξαναγύρισε από τότε. Το μόνο που έμαθαν, ήταν ότι μετά τον πόλεμο ο Βαλεντίνος δεν είχε επιστρέψει στη Γαλλία, αλλά εγκαταστάθηκε στη Ραγούσα, όπου άργότερα παντρεύτηκε.

Πέρασαν χρόνια και ο Άνρ υπέφερε κυρφα την στέρωση του άδελφού του. Όσες φορές όμως, τον άνάφερνε στη γυναίκα του, εκείνη τον διέκοπτε με άγανάκτηση: «Μη μου μιλάς, γι' αυτόν τον γελοίο!» και ο Άνρ δεν τολμούσε να επιμείνει. Ένοούτοις μια μέρα δεν κρατήθηκε, έγραψε ένα γράμμα, έβαλε στον φάκελλο μια φωτογραφία της Λουίζας που ήταν τότε έξη χρονών και την έστειλε στην τύχη, με μόνη διεύθυνση: Βαλεντίνον Σιλμέρ, Ραγούσα—Γιουγκοσλαβία.

Δέν έλαβε τότε καμιά άπάντηση, αλλά την Πρωτοχρονιά, έφθασε ταχυδρομικώς μια όραία κούκλα για την μικρή Λουίζα. Από τότε, τακτικά, κάθε Πρωτοτη του Έτους, ένα δέμα έρχόταν μ' ένα δώρο για την Λουίζα. Το τελευταίο που είχε λάβει ήταν ένα παράξενο περιδέραιο από χρυσά φλουριά και κοράλια.

Η Λουίζα σκεπτόταν συχνά τον ξενιτευμένο θείο της και μιλούσε γι' αυτόν με τον πατέρα της, κρυφά, για να μη

«Έκλεισε τα μάτια της και άπλήρωσε την άπεραντώση της εύτυχίας της.»

*Ημνησίονες
μιας Χίμμερ*

ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙ/ΡΩΜΑΝΤΙΟ
ΤΟΥ
ΖΑΝ ΜΙΡΟΥΑΡ

τους άκούση η κ. Σιλμέρ, που τον ώνόμαζε τυχοδιώκτη, άλητη και τιποτένιο. Μνησικακούσε και άναντίον του γυιού του δίχως να τον έχη ιδη ποτέ. Η κόρη της όμως, μέσα στη παιδική φαντασία της, είχε δημιουργήσει μια εικόνα εξιδανικευμένη για τον άγνωστο εξάδελφό της, που τον είχε ονοματίσει Έμμανουήλ. Τον φανταζόταν ώραίο, ψηλό και κομψό, με μαύρα μαλλιά και έκφραστικά μάτια. Είχε πάντοτε μια κρυφή έλπίδα ότι ο ξενιτευμένος θα παρουσιαζόταν μια μέρα, ξαφνικά, και τότε θα γνώριζε και τον εξάδελφό της.

Στη βίλλα τους υπήρχε πάντοτε έτοιμο ένα δωμάτιο για τους ξενιτευμένους. Η κ. Σιλμέρ είρωνευόταν την κόρη της και το δωμάτιο μάταια περίμενε από τον εξάδελφο από την Ραγούσα.

προγεύματος, μητέρα και κόρη συζητούσαν πάλι για τις οικονομίες που έπρεπε να γίνουν.

— Πρέπει να είδοποιήσουμε και τον κ. Βρένερ, να μη λάβει τον κόπο ναρθή άφου περιορίζουμε τόσο πολύ τα έξοδά

Την άλλη μέρα το πρωί, την ώρα του

Κυνηγώντας μια χίμαιρα

μας, νομίζω ότι είναι περιττό να παίρνω μαθήματα γερμανικών.

— Έχεις δίκιο μαμά, τον είχα ξεχάσει εντελώς αυτόν τον κ. Βρένερ. Τό 'θελε όμως ο μπαμπάς πολύ να μάθω τα γερμανικά!

— Είχε κάτι παράξενες ιδέες, ο συγχωρεμένος. Αφού ξέρεις αγγλικά, δεν ξέρω γιατί έννοους να μάθεις και άλλη γλώσσα!

— Ίσως να μην είχε άδικο, γιατί αν πρόκειται να εργασθώ...

— Να εργασθείς; διέκοψε η κ. Σιλμέρ με αγανάκτηση, εσύ που θα γίνης βαρύνουσα ντε Λυστράν...

— Έχεις μεγάλη πεποίθηση στον Ροβέρτο βλέπω, μαμά, αλλά εγώ φοβόμουν ότι ο γάμος αυτός δεν θα γίνει...

Η κ. Σιλμέρ δεν πρόλαβε ν' απαντήσει γιατί η υπηρέτρια μπήκε εκείνη την στιγμή στο δωμάτιο, και είπε ότι η κυρία που είχε έρθει από δύο ημερών, ξανά, πάλι και ζητούσε να ιδεί την δίδα Λουίζα.

— Έρχομαι άμεσα, είπε η νέα, και πήγε στο σαλόνι.

Η επισκέπτρια ήταν η κ. Φαβρέλι η άλλοτε γραμματέας του κ. Σιλμέρ. Σ' αυτήν, ο πατέρας της Λουίζας, είχε εμπιστευθεί ένα γράμμα για να της δώσει ι-διοχειρώς αν τύχον του συνέβαινε κανέ-να δυστύχημα.

Τον φάκελλο, αυτό, είπε η κ. Φαβρέλι, μου τ' είχε δώσει ο μακαρίτης κ. Σιλμέρ, από τσάσάρων ετών. Ξέρω ότι περιέχει ένα αρκετά σημαντικό χρηματικό ποσό. Μου είχε πη να το κρατήσω ως την ημέρα του γάμου σας, και τότε να του το επιστρέψω, γιατί ο ίδιος θα σ' ανακοίνωνε τότε το περιεχόμενό του και θα σ' έδινε τα χρήματα. Αν, όμως, δεν ζούσε ως τότε, έπρεπε να σ' το παραδώσω στα χέρια σας. Γι' αυτό, όταν ήρθα προχθές και δεν σ' αβήκα, δεν άφηκα το γράμμα.

Η Λουίζα πήρε με συγκίνηση τον φάκελλο και μόλις έφυγε η επισκέπτρια ά-νέβηκε στο δωμάτιό της και τον άνοιξε. Περιείχε ένα γράμμα και ένα σεβαστό ποσό σε μεγάλα χαρτονομίσματα. Το γράμμα έγραφε:

«Ίσως να μη διαβάσεις ποτέ το γράμμα αυτό που το έγραφα επάνω σε ένα θλιβερό προαίτημα... Το εύχομαι γιατί αυτό θα σημαίνει ότι ο Θεός επέτρεψε να παρευρεθώ στον γάμο σου.

» Τό μέλλον όμως είναι άγνωστο, ούτε και ξέρω αν η περιουσία μου θα διατηρηθή ως το τέλος, γι' αυτό εμπιστεύτηκα σε χέρι ασφαλή το εσώκλειστο χρηματικό ποσό, έτσι σε περίπτωση καταστροφής θα έλγης την συντήρησή σου εξασφαλισμένη. Θέλω, όμως, εσύ λατρευτή μου κόρη, να πραγματοποιήσεις ένα σκοπό που δεν κατορθώσα να εκτελέσω ο ίδιος.

» Θυμάσαι την χθεσινή συνομιλία για τον θείο σου Βαλεντίνο; Θυμάσαι ότι σου είπα, πως δεν έπαισα ποτέ να τον αγαπώ, μολονότι είχαμε διακόψει τις σχέσεις μας; Πολλές φορές αυτό τον τελευταίο καιρό, σκέφτηκα να πάω στη Ραχούσα και να τον συναντήσω για να συμφιλιωθούμε. Δυστυχώς, η μητέρα σου μνησικακούσε τομμερά έναντιον που κι ε-γώ ανέβαλα ολόενα το ταξίδι αυτό,

» Χθές, είδα ότι εσύ κατάλαβες τον μυστικό πόνο μου, μολονότι είσαι μόλις δεκάξι χρόνων, ότι επιθυμείς και σ' να συναντήσεις τους μόνους αυτούς συγγενείς σου.

» Σου αναθέτω, λοιπόν, Λουίζέττα μου, όταν άργότερα, παντρευτής, να π'ες με τον σύζυγό σου στη Δαλματία και ν' αναζητήσεις τους συγγενείς σου.

» Αν ως τότε δεν υπάρχω πιά, ή εσύ ή μου θα σ' ακολουθήσει και η ψυχή μου θα χαρή για την ποθητή αυτή συμφιλίωση που τόσα χρόνια έχει αναβληθή».

Η Λουίζα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της καθώς διάβασε το αποχαιρετιστήριο αυτό γράμμα του πατέρα της. Ήταν συνήλθε κάπως, αποφάσισε να συμμοσωνθή άμεσα με την τελευταία επιθυμία του καλού πατέρα της. Έτσι τ' όνειρό της, να γνωρίσει τον εξάδελφο «Εμμανουήλ», θα γινόταν πραγματικότητα. Βιαζόταν τώρα να φύγει άμεσα.

Σε λίγο, όταν ήρθε ο Ροβέρτος, η Λουίζα έσπευσε κοντά του και μαζί πήγαν και κάθισαν κάτω από μια σιαάδα του κήπου. Με ειλικρίνεια, η νέα του είπε όσα είχε μάθει από τον κ. Ραβιέ για την περιουσιακή κατάσταση τους. Κατόπιν τον ρώτησε αν η άγápη του ήταν τόση ώστε να παραβλέψει το οικονομικό ζήτημα.

Τό χρηματικό ζήτημα δεν μπορεί ν' αλλάξει τα αισθήματά μου, Λουίζα, είπε ο νέος, και είμαι έτοιμος ν' αγωνισθώ για να φανώ συνεπής στον λόγο μου...

Ν' αγωνισθής; επανέλαβε η Λουίζα με ύφος απορίας. Άλλά εσύ έχεις μια λαμπρή θέση ως τεχνικός διευθυντής του εργοστασίου αυτοκινήτων Σμιθσον. Θα ζήσουμε λιγάκι πιο συντηρητικά, θα γίνω λιγώτερο κοσμική, θ' άφωσιωθώ περισσότερο στο σπιτικό μου...

Δεν είναι τόσο απλά όσο τ' αβής Λουίζα. Έχω μια κοινωνική θέση, ένα όνομα... Οι δικοί μου δ' ανού το υπενθυμίσουν άσφαλώς. Άλλά σου επαναλαμβάνω ότι θ' αγωνισθώ.

Η καρδιά της νέας σφίχτηκε, ωστόσο του μίλησε για το γράμμα του πατέρα της και για το ζήτημα που την άπασχολούσε.

Δεν νομίζεις Ροβέρτε, συνεπέρανε, ότι θα είναι ένα θαυμάσιο ταξίδι;

Πραγματικώς, είπε ο νέος με άδιαφορία. Πότε σκέπτεσαι να φύγης Λουίζα;

Αυτό εξαρτάται από σένα, Ροβέρτε. Θα πάμε εκεί για το ταξίδι του γάμου μας.

Γιατί να περιμένεις ως τότε; Ο γάμος μας δεν μπορεί να γίνει πριν από το φθινόπωρο, ίσως μάλιστα μείνει και τον χειμώνα.

Ίσως δεν εξηγήθηκε καλά, είπε η Λουίζα με κάποια απογοήτευση. Ο μπαμπάς μου άφηκε ένα καλό χρηματικό ποσό ώστε να κάνουμε μαζί το ταξίδι αυτό. Επομένως...

Ο Ροβέρτος δεν άπήντησε και η Λουίζα απέσπρεψε το πρόσωπό της για να κρύψει την απογοήτευσή της.

Ο έρχομός της κ. Σιλμέρ διέκοψε την συνομιλία των δύο νέων, και ο Ροβέρτος σηκώθηκε να φύγει.

Μη ξεχνάς Ροβέρτε, είπε η οικοδέσποινα, ότι απόψε θα δειπνήσετε εδώ με την μητέρα σου.

Πώς μπορώ να τ' ξεχάσω, είπε ο νέος γελώντας. Έλπίζω να τελειώσω γρήγορα στο γραφείο μου ώστε να έλθω νωρίς.

Όταν η Λουίζα ξυμισε μόνη με την μητέρα της, της είπε για το γράμμα που της είχε φέρει η άλλοτε γραμματέας του πατέρα της, για τα χρήματα που παρείχε και για το ταξίδι που σχεδίαζε να κάνει.

Είσαι τρελή, Λουίζα! φώναξε η κ. Σιλμέρ. Δεν πιστεύω να σκέπτεσαι σοβαρά ένα τέτοιο ταξίδι!

Τό ταξίδι θα γίνει μαμά και τ' χρήματα αυτά είναι ισρά. Πρέπει να εκτελέσω την τελευταία επιθυμία του μπαμπά.

Ίσως να μη έχεις άδικο παιδί μου. Μπορείς να π'ες εκεί για το ταξίδι του γάμου σου.

Τότε, η Λουίζα επανέλαβε την συζήτησή της με τον μνηστήρα της και την αναβολή του γάμου. Με κόπο έπεισε την μητέρα της να την συνοδέψει, γιατί φυσικά δεν ήταν δυνατόν να πάη μόνη της στη Δαλματία.

Θα μπορούσε ίσως να έλθω ο Ροβέρτος μαζί μας, είπε η κ. Σιλμέρ. Αυτό ξέρει τα γερμανικά και θα μ'ας βοηθούσε πολύ.

Είναι λαμπρά η σκέψις σου, μαμά, αλλά τ'ο τ'ο προτείνω άρδής.

Β

Ο Ροβέρτος προφασίστηκε ότι είχε εργασία κι' έτσι δεν θα μπορούσε να συνοδέψει τις δύο κυρίες στο ταξίδι τους. Τότε η κ. Σιλμέρ σκέφτηκε να προτείνουν στον κ. Βρένερ να έλθω μαζί τους. Τού μήνυσαν νάρθη και τον ρώτησαν αν δεχόταν να τους χρησιμεύσει ως οδηγός και ως διερμηνεύς. Ο Γερμανός φάνηκε πρόθυμος. Γνώριζε άλλωστε καλά εκείνα τ' αβήρη και ήξερε αρκετά καλά επίσης τ' αβήρη δικιά.

Ο Ροβέρτος ήρθε στον σταθμό για ν' αποχαιρετίσει την μνηστή του και της έφερε μερικά έκλεκτα τριαντάφυλλα. Την προηγούμενη τ'ο βράδυ, η Λουίζα είχε εξηγηθή μαζί του. Από τ' αβήρη του όμως από την επιφυλακτικότητα του, κατάλαβε ότι ο νέος δεν είχε τ'ο θάρρος να επιβληθί στους δικούς του. Προφασίστηκε κάποιον πλούσιο θείο του, τ'ο οποίου αυτός ήταν ο μόνος κληρονόμος και τ'ον όποιο δεν έννοους να δυσχερστήσει. Την βεβαίωσε πάλι για τ' αβήρη αίσθημα του και ήλπιζε ότι στο τέλος θα έβγαίνε νικητής.

Εκείνο τ'ο βράδυ, η Λουίζα έκλαψε πολλή ώρα στο κρεβάτι της, για τ'ο ωραίο όνειρό της που χανόταν. Ωστόσο, την ώρα που αποχαιρέτησε τ'ον Ροβέρτο τ'ο υποσχέθηκε να τ'ο στέλνη ειδήσεις της. Ο χωρισμός αυτός θ' αβή επέρπε να ζούσχη καλά τ'ο αίσθημά του.

Τό ταξίδι άρχισε. Ήταν μια εύχρηστη ποικιλία για την Λουίζα, έπειτα από τ' αβήρη γεγονότα τ'ο τελευταίου μηνός: τ'ον ξαφνικό θάνατο τ'ο λατρευτ'ο της πατέρα, την καταστροφή της περιουσίας και τέλος, τ'ον κίνδυνο να διαλυθί η μνηστεία της με τ'ον νέο που αγαπούσε.

Αφού βολέυτηκαν στο διαμέρισμα τ'ο

δαγονιού, όπου εύτυχώς ήταν μόνες, η Λουίζα βγήκε στ'ον διάδρομο και σε λίγο ο Βρένερ ο οποίος με άγγελική υπομονή είχε εκτελέσει όλες τις απαιτήσεις και τις παραξενιές της κ. Σιλμέρ, ήρθε και σταθηκε κοντά της.

Η Λουίζα έννοιωσε μια ξαφνική περιέργεια για τ'ον συνοδό της. Πώς ζούσε σ' ένα ξένο τόπο με μόνο πόρο ζωής τ'α μαθήματα που έδινε; Δεν θ' αβή βέβαια, πολλούς μαθητές για να δεχθί τ'οσο εύκολα να τ'ους εγκαταλείψει. Ίσως τ'ο ταξίδι αυτό να τ'ον γλύτωσε από τ'ην φτώχεια για ένα χρονικό διάστημα.

Ωραίος δεν ήταν βέβαια. Είχε όμως κανονικά χαρακτηριστικά, πλούσια μαλλιά και πολύ λευκά δόντια.

Σας παίδεψε αρκετά η μητέρα μου κ. Βρένερ, τ'ο είπε η Λουίζα γελώντας. Θα περάσουμε από τίποτε ώραία μέρη αβή, όταν ξυπνήσουμε;

Θα ιδούμε την λίμνη της Γενεύης, άρδ τ'ο τρένο μας περνά από την Λωζάνη. Άλλά θα την διαδούμε πολύ νωρίς.

Ω! Σας παρακαλώ, γυπήστες στη πόρτα μας για να σηκωθώ! Θέλω πολύ να ιδώ την λίμνη.

Ευχαρίστως... άρκει να μη δυσχερστήθω η κ. μητέρα σας. Νευραίζει εύκολα.

Δεν είναι κακή η κ. μητέρα μου. Της άρσει να γονιάζη λιγάκι, αλλά της περνά άμεσα. Είναι σάν ένα μεγάλο παιδί... έχει όμως γουστή καρδιά. Καλή νύχτα κ. Βρένερ. Μη ξεχάσετε να με ξυπνήσετε αύριο!

Στ'ο διάστημα τ'ο ταξιδιού, η Λουίζα βρήκε πολλές φορές την εύκαιρία να κουβεντιάσει ελεύθερα με τ'ον Άρθουρ Βρένερ. Είχαν φθάσει στη Βενετία, όταν αποφάσισε να τ'ο μιλήσει για τ'ον σκοπό τ'ο ταξιδιού της. Τού είπε έλγ την ιστορία τ'ο θείου της, την λύπη τ'ο πατέρα της και την τελευταία παράκλησή του.

Θα σ'ας παρακαλέσω να με βοηθήσετε στην αναζήτηση τ'ο θείου μου Βαλεντίνο και τ'ο γιού τ'ο Εμμανουήλ... Είναι ένας νέος ώραιος, πρόσθεσε με όνειροπόλο βλέμμα, ψηλός, κομψός, με σκούρα μαλλιά και μάτια σάν βελούδο...

Έχετε την φωτογραφία τ'ο εβή δέλφου σας; Θ'α με βοηθήσει στην έρευνά μου...

Όχι, δεν έχω φωτογραφία, άποκρίθηκε η νέα σύντομα καθώς συνήλθε από τ'ο όνειροπόλημά της.

Ντρεπόταν που άβήθηκε να παρασυσθί από τ'ην φαντασία της. Ποιός έβή τ'ο ιδέα θ'α σχημάτιζε αυτός ο ξένος. Ίσως θ'α την έκανε αστήρα για τ'ην έπιπολαιότητα της.

Όταν έφθασαν στη Ραχούσα, τ'ους περίμενε μια απογοήτευση. Ο κ. Βρένερ πληροφορήσε την Λουίζα ότι στ'ον τηλεφωνικό κατάλογο δεν υπήρχε τ'ο όνομα τ'ο Βαλεντίνου Σιλμέρ και στ'ο ταχυδρομείο όπου ρώτησε, δεν ήξεραν κανέναν μ' αυτό τ'ο όνομα.

Ο κ. Βρένερ όμως τις παρηγόρησε. Θ'α εξακολουθούσε τις έρευνές του και ήλπιζε ότι θ'α κατέλγχε σ'ε άποτέλεσμα. Έν τ'ο μεταξύ ανέλαβε να δείξη στην Λουίζα τ'α πιο αξιοθέατα μέρη της πόλεως και τ'ων περιχώρων.

Τις περισσότερες φορές, οι δύο νέοι πήγαν μόνον σ' αυτές τις έκδρομές έπειδή η κ. Σιλμέρ κουραζόταν εύκολα.

Η Λουίζα κάθισε στο πιάνο.

Σιγά-σιγά, μια οικειότητα ανεπτύχθη μεταξύ τους.

Μια μέρα η Κα Σιλμέρ είπε της Λουίζας:

Μου φαίνεται ότι ο νέος αυτός είναι έρωτευμένος μαζί σου...

Ω! διεμαρτυρήθη η Λουίζα, τί κάθεται και λές μαμά; Είναι ευγενικός και λεπτός μαζί μου, αλλά ξεχνάς ότι είναι άρραβωνιασμένος με μια συμπατριώτισσά του; Χθές άκούη ανέλαβε ο ίδιος να ταχυδρομήσει ένα γράμμα μου για τ'ον Ροβέρτο.

Όλα αυτά δεν σημαίνουν τίποτε. Έγώ από την άρχή, κατάλαβα ότι ο Βρένερ σ'ε συμπαθεί. Έτσι, εξηγείται η προθυμία του να μ'ας συνοδέψει, η υπομονή του άπέναντι στα καπρίτσια μου... Ξέρω δά, πως είμαι δύστροπη καμιά φορά.

Θ'α εξηγηθώ μαζί του, είπε η Λουίζα μετά μικρή σκέψη.

Λουίζέττα μου! φώναξε η κ. Σιλμέρ άνησυχη, μην εξώθεις τ'α πράγματα σ'α άκρα. Τί θ'α γίνουμε μόνες μας εδώ σ' έναν ξένο τόπο, αν αυτός δυσχερστηθί και φύγη; Πιθανόν να γελάστηκε. Άλλωστε ο κ. Βρένερ είναι ένας τζέντλεμαν. Αν σ' αγαπά, θ'α κρατήσει μυστικό τ'ο αίσθημά του.

Αδιάφορο, προτιμώ να εξηγηθώ μαζί του.

Από τ'ο παράθυρο η Λουίζα είδε τ'ον νέο που περιφερόταν στ'ον κήπο. Φαινόταν πολύ συλλογισμένος και δεν άκουσε τ'α βήματά της καθώς πήγε κοντά του. Γι' αυτό ξαφνιασθηκε όταν η Λουίζα τ'ο είπες:

Κύριε Βρένερ, ταχυδρομήσατε τ'ο γράμμα που σ'ας έδωκα χθές;

Όχι, δεσποινίς... Τό λησμόνησα... τραύλισε ο νέος.

Ηθελα να ξέρω τί παιχνίδια παίζε-

τε; ρώτησε η Λουίζα κυττάζοντάς τον κατά πρόσωπο.

Δεν σ'ας έννοώ, δεσποινίς.

Έγώ όμως συμπέρανα απ' όσα βλέπω, ότι υπάχχει ύπολογισμός εκ μέρους σας.

Ο Βρένερ είχε γίνει κάπως, και η φωνή του έτρεμε καθώς επανέλαβε:

Υπολογισμός εκ μέρους μου;

Όχι, υλικό, αφού ξέρετε ότι η μητέρα μου κι' εγώ δεν έχουμε πιά περιουσία... αλλά τ'α διάφορα κομπλιμέντα σας, τ'α επαινετικά λόγια σας, με κάνουν να υποθέτω ότι ίσως φανταστήκατε ότι θ'α μπορούσατε να εκμεταλευθίτε την ψυχρότητα που υπάχχει μεταξύ μου και τ'ο μνηστήρος μου, γι'α... δικό σας σκοπό.

Με θεωρείτε τόσο πανούργο, λοιπόν! διεμαρτυρήθη ο νέος με πικρία. Γι'α μια παράλειψή μου με κρίνετε πολύ άσχηρά, δεσποινίς...

Και η έρευνα την όποία σ'ας άνεθεσα; Πώς ν' αποδώσω στην τύχη την άποτυχία σας;

Άλλά, δεσποινίς, τραύλισε ο Βρένερ, για ποιό λόγο να προδώσω τ'ην έντολή που μου αναθέσατε; Τί συμφέρον έχω;...

Θέλετε να δημιουργήσετε ένα κενόν τριγώνω μου... Όταν σ'ας μίλησα μ' ένθουσιασμό για τ'ον εξάδελφό μου, έσείς προσπάθησατε να τ'ον υποβιβάσετε στην εκτίμησή του. Τ'ον θεωρείτε ως ένα πιθανό άντεραστή και γι' αυτό άποτρέπετε τ'ην συνάντησή μου μ' αυτόν... Γιατί δεν άπαντάρη κ. Βρένερ; Είναι λοιπόν βασί-μες οι ύπονοιές μου;

Με λυπήσατε κατάκαρδα δεσποινίς. Με υποβιάζετε για ύστεραβουλία και η κατηγορία σας είναι θάραία. Αφού σ'ας είμαι άντιπαθής είναι προτιμότερο να χωρισθώ άμεσα. Δεν θ'α σ'ας συνοδέψω στην έπίσκεψή στο κοιμητήριο σήμερα τ'ο άπόγευμα.

Κυνηγώντας μια χίμαιρα

— Έστω, είπε η νέα ψυχρά, θα σάς ιδούμε το βράδυ.
Ο Βρένερ υποκλίθηκε και σιωπηλός απομακρύνθηκε.

Φορομένη με τα πρωϊνά λουλούδια της, η Λουίζα πήγε το απογευμα με την μητέρα της στο κοιμητήριο του Καβτά. Από το ύψωμα εκείνο το θέαμα της θάλασσας ήταν εξαιρετικά ωραίο.

Ξαφνικά, εκεί που η Λουίζα προχωρούσε μπροστά, έμπηξε μία φωνή εκπληκτική, και άρχισε τα λουλούδια της να πεσουν επάνω στην πλάκα που βρισκόταν μπροστά της. Η κ. Σιλμέρ έσπυσε κοντά της και με κατάπληξη διάβασε την επιγραφή:

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ ΣΙΑΜΕΡ

6 Ιανουαρίου 1939

Η κ. Σιλμέρ αγάλισε την κόρη της και άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Για πολλή ώρα μητέρα και κόρη έμειναν γονατιστές.

Η Λουίζα άπορούσε πώς δεν σκέφθηκε ποτέ την πιθανότητα του θανάτου του θείου της και με λύπη συλλογιζόταν ότι η συμπλοκή δεν είχε γίνει. Καθώς σηκώθηκε, είδε ότι η μητέρα της έκλαιγε άκρια, την βοήθησε να σηκωθεί για να φύγουν.

— Πρέπει να βρούμε την οικογένεια του θείου Βαλεντίνου, είπε η Λουίζα. Ο Βρένερ θα μπορέσει να μάθει τίποτα σχετικό από το γραφείο του κοιμητηρίου.

Όταν όμως επέστρεψαν στο ξενοδοχείο, μία νέα απογοήτευση περίμενε την Λουίζα.

Την ώρα του δείπνου, κατέβηκε με την μητέρα της στην τραπέζια και είδε με απορία ότι ο υπηρέτης είχε βάλει μόνον δύο σερβίτσια.

— Ο κ. Βρένερ έφυγε, της είπε ο υπηρέτης.

— Έφυγε; επανέλαβε η νέα σαστισμένη. Δεν άφηκε κανένα γράμμα για μένα;

— Όχι, δεσποινίς. Είπε μονάχα ότι σάς ζητεί συγγνώμη καθώς και στην κ. μητέρα σας.

— Ξέρεis πού πήγε;

— Στο Ράμπ. Το πλοίο φεύγει στις έννη άκριβως, από το λιμάνι.

Η Λουίζα θυμήθηκε ότι η μνηστή του κ. Βρένερ βρισκόταν στο Ράμπ. Σηκώθηκε άποτομα και είπε στη μητέρα της ότι θα έτρεφε ως κάτω στο λιμάνι μήπως τον προλάβει.

Κατάκοπη από το περπάτημα, λαχανιασμένη, η Λουίζα έφθασε στο λιμάνι την στιγμή που το πλοίο σκαλάρει για να φύγει. Είδε την μικρή σκάλα που 'ή ανέβαιναν, σ' ένα λεπτό και άναγνώρισε τον Βρένερ που έτοιμαζόταν ν' ανεβεί. Σάν τραβήξανε κοντά του και άδοξε το γέιο του. Για μία στιγμή έκλεισε τα μάτια της καθώς υ' ένα βαθύ φόβηγμα, το πλοίο αποχαιρετούσε το λιμάνι.

— Όχι, θα συνεχίσω την αναζήτησή, δεν έννοω να πάω άδικα το ταξίδι μας.

Δ

Μητέρα και κόρη περίμεναν άνοπο-μονα την άλλη μέρα, το μεσημέρι την επιστροφή του Βρένερ. Όταν τέλος, ο νέος παρουσιάστηκε οι δύο γυναίκες ρώτησαν ταυτόχρονα:

— Λοιπόν; Τι μάθατε;

— Έπληξα στο Καβτά και στο ληξιαρχείο είδα ν' αναφέρεται ότι ο Βαλεντίνος Σιλμέρ, γεννημένος στο Παρίσι, εγκαταστημένος στη Ραγούσα από το 1919 άπέθανε στις 6 Ιανουαρίου του 1939.

— Δεν χωρεί πιά καμμία άμφιβολία, είπε η κ. Σιλμέρ πρόκειται πραγματικώς για τον άνδράδεό μου.

— Η χήρα του, εξακολούθησε ο Βρένερ, κατοικεί στο Σρέβενο μαζί με τον γιού της τόν Φράνκ...

— Ονομάζεται Φράνκ, μουμούρισε η Λουίζα, ωραίο όνομα. Πρέπει να πάμε άμέσως να τους ιδούμε.

— Ο Φράνκ βρίσκεται σε ταξίδι και η μητέρα του κατοικεί μόνη της. Πήγα και την είδα. Από εκεί έρχομαι.

Άμέσως άπεφασίσθη να έπισκεφθούν την χήρα. Ο Βρένερ τούς είπε ότι ο μακαρίτης είχε παντρευτεί με μία Δαλματική, την δα Λίνα Μιγγιάν, νέα καλής οικογενείας. Άυστοχώς η νύφη τους δεν μίλουσε πια μόνον γερμανικά. Είχε λοιπόν παρακαλέσει τον Βόσνι να συνοδέψει τις δύο κυρίες κοντά της και να τους κάμει τόν διερχόμενη.

Νωρίς το άπογευμα, το λεωφορείο άετέφερε τις κυρίες Σιλμέρ και τόν Βρένερ στο έξοχικό σπίτι της «θείας Λίνας». Όταν έφθασαν στη βίλλα, η Λουίζα στάθηκε έκπληκτη καθώς διάβασε στην πινακίδα της έξωπορτας: «Βίλλα Λουίζα».

Τα μάτια της βούρκωσαν.

Τόσο είχε παραχθή, ώστε ο κ. Βρένερ άναγκάστηκε να την ώστηρίξει για ν' ανεβεί τα σκαλοπάτια της ταράτσας. Άπου τούς περίμενε μία λεπτοκαμωμένη γυναίκα, ντυμένη όπως οι γυναίκες του τόπου. Ήταν η χήρα.

Η οικοδέσποινα δέχτηκε με φιλοφροσύνη τις δύο έπισκέπτριες και ο Βρένερ άχαιμε χρέδι διερχμένης. Άφου γέυτηκαν το έκλεκτο κρασί του τόπου και τιά διάφορα μεζεδάκια και γλυκίματα που τούς σερβίρισαν, η Λουίζα ρώτησε πότε θά έπέστρεφε ο Φράνκ. Η θεία Λίνα άπήντησε ότι θά του έγραφε να έπιστρέψει άμέσως. Είχε πάει μ' ένα φίλο του σε πεζοπορικό ταξίδι ως το Μοστάρ και θά περνώδευαν το κέντρο της Έρζεγοβίνης. Άσφαλώς θά γύριζε άμέσως μόλις θά μάθαινε τόν έρχομό της θείας του και της εξαδέλφης του. Σε δεκαπέντε μέρες το πολύ θά ήταν έδω.

Στην άρχή, η κ. Σιλμέρ διεμαρτυρήθη, της ωινόνταν τρομερό να μείνει άλλες δύο εβδομάδες στη Ραγούσα. Η Λουίζα όμως, την έπεισε.

Η οικοδέσποινα πρότεινε κατόπιν στην Λουίζα να έπισκεφθί το σπίτι. Άυπόταν που δεν μπορούσε να την συνοδέψει, γιατί έπεφερε πολύ από φλεβίτιδα και δεν έποεπε να κουράζεται. Έτσι η Λουίζα πήγε μόνη της στα διάφορα δωάτια του σπιτιού. Στόν κοιτώνα της θείας της είδε το πορτραίτο που θείου Βαλεντίνου. Τού βόηξε κάποιαν όμοιότητα με τόν πατέρα της και στάθηκε άρεστή ως μπροστά του. Κατόπιν μύηκε στο δωμά-

τιο του Φράνκ. Τά παράθυρα ήσαν ορθάνοιχτα και είχαν θαυμάσια θέα προς την θάλασσα. Το δωάτιο ήταν εύχρηστο, νεανικό. Ύπληχαν πολλά βιβλία, μερικάς έκλεκτές εικόνες, ένα άναπαυτικό ντιβάνι και ένα πιάνο.

— Ά! μουμούρισε η νέα, πόσο καιρό έχω να παίξω πιάνο.

Κάθισε στο σκαμνί και πήρε ένα βιβλίο μουσικής. Ήσαν διάφορα κομμάτια του Σουμπερτ. Τά δάκτυλά της έτρεχαν άπαλά επάνω στα πληκτρα, όταν ξαφνικά είχε την έντύπωση μιάς ξένης παρουσίας.

Γύρισε άποτομα και είδε τόν Βρένερ πού κατ'ωφλι. Θέλησε να σηκωθεί αλλά ο έος την παρακάλεσε να παίξει ακόμα.

— Με την συμφωνία ότι θά μου πητε τί είναι αυτό που παίζω, τού είπε.

— Εύχαριστως... Το τραγούδι αυτό είναι «Η ωραία Μυλωνού» του Φράνκ Σουμπερτ. Θέλετε να τού παίξετε; Θά σάς τραγουδήσω τα λόγια του.

— Ό! ναι, φώναξε η Λουίζα χαρούμενη.

Ο Βρένερ είχε ωραία φωνή βαρυτόνου και η νέα τόν συνεχάρη όταν τελείωσε: — Είστε μουσικός βλέπω, τού είπε. Δεν ήξερα ότι έχετε αυτό το ταλέντο. Η φωνή σας είναι καλά γυμνασμένη, σάς συχαίρω.

— Εύχαριστώ.

— Πέστε μου, τώρα, πώς τά πάει η μητέρα μου με την θεία Λίνα;

— Περσίφωρα. Η μητέρα σας φαίνεται να συμπαθεί την συνουσία της, όσο για τόν άνεμό της, δεν βρίσκει λόγια για να τόν επαινέσει. Την συγχίνησε όταν έμαθε ότι αυτός πρότεινε να ονομάσουν την βίλλα «Λουίζα». Άλλά πρέπει να γυρίσω κοντά τους, δεν θά μπορούν να συνομιλούν. Θά έλθετε.

— Όχι, ακόμα. Θέλω να μείνω έδω.

— Όπως θέλετε.

Όταν έμεινε πάλι μόνη, η Λουίζα πήγε και κάθισε στην καρέκλα μπροστά στο γραφείο.

Είθε έκει μία φωτογραφία του θείου της, ένα θάξο με μερικά έκλεκτα τριαντάφυλλα και πιο πέρα μία άλλη θήκη φωτογραφίας από άκείνες που διπλώνουν την πήρε και ν' άνοιξε. Η φωτογραφία που περιείχε ήταν μισοσβυσμένη και παρίστανε ένα κορίτσακι. Άναγνώρισε τόν έαυτό της όταν ήταν έξι χρόνων. Άπό κάτω, άνεγνώρισε τόν γράψιμο του πατέρα της: «Η μικρή μου Λουίζέττα».

Όστε ο πατέρας της είχε στείλει την φωτογραφία αυτή και Φράνκ την είχε κρατήσει.

Η Λουίζα σηκώθηκε. Δεν είχε πιά λόγο να μείνει εκεί μέσα. Στο σύντομο αυτό διάστημα είχε καταλάβει την καρδιά του Φράνκ και τά λεπτά αίσθήματά του.

Ε

Οι δεκαπέντε μέρες πέρασαν γρήγορα με διάφορες έκδρομές. Φαντάζεται όμως κανείς την άπογοήτευση της Λουίζας όταν έμαθε ότι ο Φράνκ δεν θά έρχόταν. Έμπιστεύτηκε την άπογοήτευσή της στον Βρένερ, καθώς έφευγαν από την βίλλα της θείας Λίνας.

Δεν φαντάζεστε πόσο χαϊρόμου με την ιδέα να γνωρίσω τόν Φράνκ! Θά μού ήταν τόσο παρηγορη να τού άνοίξω την καρδιά μου και τώρα, χάνεται και η έλπίδα μου αυτή. Ζούσα μ' αυτό το όνειρο.

Θά είμαι εύτυχής, όμως, αν συγχωρέσετε την άθια άπάτη μου.

— Σας συγχωρώ και μάλιστα, νομίζω περιττόν να τού μάθω η μητέρα μου. Ίσως έκείνη να μην φανή τόσο έπιεικής. Θά της πητε, άπλως, ότι η νέα άπουσιάζει.

— Σας εύχαριστώ.

Για τελευταία φορά, η Λουίζα και ο Βρένερ κατέβαιναν μαζί τού μονοπάτι προς τόν σταθμό. Είχαν έπιστρέψει πια στη Γαλλία και ο νέος είχε τελειώσει την άποστολή του.

— Άυπόμει ποτέ τελείωσε τόσο γρήγορα τού ταξίδι μας, είπε η Λουίζα. Κρίμα που δεν έμειναμε άλλη μία εβδομάδα στη Βενετία.

— Έγώ δεν μπορούσα να μείνω περισσότερο. Έπρεπε να βρεθώ στη Γαλλία τις πρώτες μέρες τού Οκτωβρίου.

— Ναι, μού τού είχατε πη. Πρόκειται για καμμία νέα θέση, ίσως;

— Άκριβώς.

— Γιατί τού κρατάτε μυστικό;... Δεν άπαντάτε; Όπως θέλετε! Δεν θά σάς κάμω άλλες έρωτήσεις.

Η νέα στάθηκε και τού έτεινε τού χέρι της, λέγοντας με κάποια συγχίνηση:

— Νά, φθάσαμε στόν σταθμό. Έλπίζω ότι θά θελήσετε να μού στείλετε την νέα σας διεύθυνση, ώστε να μωρω να σάς γράφω καμμία φορά.

— Όχι, άποκρίθηκε ο νέος με θλιμένο χαμόγελο. Ο Άρθούρος Βρένερ πρέπει να σβύσει από την ζωή σας. Είναι προτιμότερο αυτό πιστεύατε με. Τό είπατε άλλωστε μόνη σας; πολλά πράγματα μας χωρίζουν...

Με μία άποτομη κίνηση, η νέα τράβηξε τού χέρι της από τιά δικιά του και έφυγε τρέχοντας, για να μη ιδή ο Βρένερ τά δάκρυά της.

«Ναι, έλεγε στόν έαυτό της, πολλά πράγματα μας χωρίζουν».

Ξαφνικά όμως, τά λόγια αυτά της σάνηκαν δίχως σημασία, άφου τά έμπόδια που ύπληχαν άλλοτε, σήμερα είχαν πέσει. Μεταξύ αυτών και του Ροδέρτου. Τό έπιστρέφουμε στο λεωφορείο για να μη φύγει δίχως έμάς. Την έπομένη, άρχισε τού ταξίδι της έπιστροφής. Όσο πλησίαζαν στο Ράμπ τόσο η καρδιά της Λουίζας σφιγγόταν άπο την αγωνία. Δεν πίστευε ότι ο Ροδέρτος θά έρχόταν να την συναντήσει. Πόσο τού έπιθυμούσε όμως!

Μάταια άναζήτησε στη προκυμια την κομψή της σιλουέττα. Ο Ροδέρτος δεν είχε έρθει. Ο Βρένερ φαινόταν κι αυτός άπογοητευμένος.

Δεν ήθελε η μνηστή σας; ρώτησε η Λουίζα με συμπόνια.

— Όχι, άποκρίθηκε ο νέος με χαμόγελο, ούτε θά έρθη έπειδή... δεν ύπάρχει!

— Γιατί τότε αυτή η κωμωδία; ρώτησε η νέα και η καρδιά της χτυπούσε τρελλά.

Ήταν πιά δικαιολογία για να κάμω τού ταξίδι αυτό. Άν η καρδιά μου ήταν έλεύθερη, η μητέρα σας δεν θά μ' έπαιρνε ως συνοδό, ούτε κι' έσεί. Ένφ η μνηστή ήταν για σάς μία έγγύηση. Είχα άδικο;

— Τί έρώτησι! Φυσικά είχατε άδικο! Μή φαντασθήτε ότι η όμολογία σας μπορεί να φέρει καμμία μεταβολή στις σχέσεις μας! Πολλά πράγματα που μας χωρίζουν...

— Τό έξρω δεσποινίς, ούτε πρόκειται ν' αλλάξω συμπεριφορά άπέναντί σας.

σκεπτόταν σε λίγο τις δυο γυναίκες. Έκείνες υπέθεσαν ότι είχε βρή άφοραστή για το κτήμα τους.

— Δεν πρόκειται για την πώληση της βίλλας, είπε ο κ. Ραβιέ. Δεν σ'ας είπα λοιπόν τίποτε ή θαρών η ντέ Λυστράν, ο Ροβέρτος;

— Όχι, τί συμβαίνει; — Ο συμβολαιογράφος έδωσε τότε στη Λουίζα ένα έγγραφο, που καθώς το διάβασε η Νέα ταράχτηκε τρομερά. Ο κ. Ραβιέ εξήγησε:

— Το γράμμα αυτό κυρίες μου, το έλαβα από ένα συμβολαιογράφο της Ραγούσας, ο οποίος με ειδοποιεί ότι ο μακαρίτης Βαλεντίνος Σιλμέρ κληροδότησε στην ανεψιά του Λουίζα μια σημαντική περιουσία.

— Δεν μπορώ να την δεχθώ, είπε η νέα όταν συνήλθε κάπως, αν δεν θεσπισθώ πρώτα ότι ο εξάδελφός μου ο Φράνκ εγκρίνει το κληροδοτήμα αυτό. Δεν επιθυμώ να τον αδικήσω.

— Τό διάβημά σας θα ήταν τελείως περιττό δεσποινίς, είπε ο κ. Ραβιέ. Όλα έγιναν τακτικά και σύμφωνα με τον νόμο.

Η κ. Σιλμέρ διεμαρτυρήθη κι' αυτή. Δυσκολεύονταν να πιστέψη την καταπληκτική είδηση.

— Μία ερώτηση, είπε η Λουίζα: Πώς συμβαίνει να γνωρίζω τ' όνομά σας ο συνάδελφός σας από την Ραγούσα;

— Δεν τ'ονόριζε. Έστειλε το γράμμα στον κ. Ροβέρτο ντέ Λυστράν με την παράκληση να το διαβιβάσει στον συμβολαιογράφο της οικογενείας Σιλμέρ. Το γράμμα ήταν ανοικτό και ο βαρώνος θα έλαβε γνώση του περιεχομένου του. Αποόρησα μάλιστα, για την αμέλεια του συνάδελφου μου, που έπρεπε να σκεφθώ και το επαγγελματικό απόρρητο, αλλά όμως ο βαρώνος είναι μνηστήρ σας...

— Πώς ο βαρώνος όμως, ήξερε την διεύθυνση του Ροβέρτου; είπε η Λουίζα με άπορία.

— Η θεία σου μου την ζήτησε, είπε τότε η κ. Σιλμέρ, την ώρα που εσύ έλειπες. Θα είχε φανεί στο νοῦ της την αποστολή αυτή.

— Αυτό αποδεικνύει ότι δέχεται την θέληση του μακαρίτη...

— Αυτή ίσως, αλλά ο γυιός της; Θα ιδούμε...

— Τώρα εξηγώ την διαχυτικότητα της βαρώνης, είπε η κ. Σιλμέρ όταν ξφυγε ο συμβολαιογράφος και πρόσθεσε σιγώτερα: την πανούργα!

ΣΤ'

Λουίζα, αγαπημένη μου, δεν μπορείς ν' αρνηθής το κληροδοτήμα του θείου σου, είπε ζωηρά ο Ροβέρτος, το ίδιο εκείνο θρόνο, όταν ή μνηστήρ του του ανέκοίνωσε την σκέψη της. Σκέψου... αν δεχθής την θυσία σου.

— Μου κάνει αδιάφορο!

— Θέλεις λοιπόν, να μείνης φτωχή εγώ σοῦ δίνεται η ευκαιρία να γίνης πλούσια; Αν είναι έτσι, τότε δεν σε λυποῦμαι...

— Δεν με λυπᾶσαι Ροβέρτε; Τί έννοεις;

— Μη φαντασθής Λουιζέττα, ότι το ζήτημα αυτό αφορά έμένα. Έν τούτοις, σε παρακαλώ να φανής λογική. Πρόκειται για το συμφέρον σου... Ίσως για την εύτυχία σου. Σκέψου καλά...

Ο νέος την αποχαίρετσε κι' έφυγε και η Λουίζα έμεινε σαστισμένη. Η τε-

λευταία έλπιδα της είχε σβήσει, δριςτι-κά αυτή την φορά. Ο Ροβέρτος δεν την αγαπούσε. Επέστρεψε επειδή έμαθε το κληροδοτήμα που την έκανε πλούσια...

Οκτώ μέρες αργότερα η Λουίζα έπαιρνε ταχυδρομικώς ένα μικρό δέμα από το Νανσύ. Με άπορία είδε ότι ήταν ένα ένθυμο από τον εξάδελφό της και αυτή την φορά είχε την διεύθυνσή του: Φράνκ Σιλμέρ, Πανσιόν Κας Λιέζ. 7. Όδος Νίκης, Νανσύ.

— Είναι απίστευτο! φώναξε η κ. Σιλμέρ. Να κάνουμε ένα τόσο μακρινό ταξίδι για να τον συναντήσουμε κι' αυτός να βρίσκεται στη Γαλλία. Οραία δουλειά!

— Δεν βρισκόταν τότε στη Γαλλία, μαμά. Όπωςδήποτε, θα πάμε άμέσως στο Νανσύ και ελπίζω να τον γνωρίσουμε επί τέλους!

Η κ. Σιλμέρ άρχισε να διαμυρρίζεται για το νέο αυτό ταξίδι, αλλά υπεχωρήσε όπως πάντοτε στα επιειρήματα της κόρης της. Άλλωστε η Λουίζα έννοῦσε να εξηγηθής μαζί με τον νέο για το κληροδοτήμα.

Στις δύο το απόγευμα, μητέρα και κόρη κατέβηκαν στο ξενοδοχείο της πλατεί-ας Στανισλάου. Η κ. Σιλμέρ θέλησε ν' αναπαυθής λιγάκι, κατόπιν θα πήγαινε με την κόρη της εις αναζήτησιν του Φράνκ.

Μόνη στο δωμάτιό της, η Λουίζα πήρε ένα βιβλίο να διαβάσει. Άλλά δεν μπόρεσε να συγκεντρώσει την σκέψη της. Ήταν ανυπόμονη να ιδή τον εξάδελφό της. Πήρε ένα χαρτί και με μεγάλη γράμματα έγραψε: Η γράϊνω σ'την όδόν Νίκης, κατόπι το πέρασε κάτω από την πόρτα του δωματίου της μητέρας της και βγήκε από το ξενοδοχείο.

Δεν δυσκολεύτηκε να βρή τον δρόμο και την Πανσιόν.

Η κ. Λιέζ την δέχτηκε η ίδια.

— Ο κ. Σιλμέρ κοιμάται σπανίως έδω, την πληροφόρησε αυτή. Βρίσκεται στην υπηρεσία του.

— Ποιά υπηρεσία. Ο κ. Σιλμέρ εργάζεται;

— Όχι, αλλά ύπηρετεί στο στρατό. Ύπηρεσία δεν είναι αυτή; Αν θέλετε να τον ιδήτε πρέπει να πάτε στον τραι-τώνα Λαντρεμόν, εκεί βρίσκεται το σύνταγμα του.

— Είναι μακριά; ρώτησε η νέα σαστισμένη.

— Άρκετά. Καλύτερα να πάρετε ένα ταξί.

Μετά δέκα λεπτά, η Λουίζα κατέβηκε μπροστά στον στράτονα. Δίστασε μιά στιγμή. Δεν ήταν σωστό να παρουσιαστή μόνη της σ' αυτό το μέρος. Άλλά είχε κάνει τόσο δρόμο, ώστε δεν θέλησε να γυρίσει πίσω άπρακτη.

Προχώρησε μέσα στην αύλη και είδε σ' ένα παράθυρο του ισόγειου έναν υπαξιωματικό που την παρατηρούσε.

— Συγγνώμη, κύριε, είπε η νέα πλησιάζοντας, γνωρίζετε τον κ. Φράνκ Σιλμέρ;

— Σιλμέρ; Τί βαθμό έχει;

— Δεν ξέρω.

— Σε ποιά λόχο ανήκει;

— Δεν ξέρω.

Ο υπαξιωματικός γύρισε τότε και φώναξε σ' ένα όμιλο στρατιωτών.

— Έ, σεί! Γνωρίζει κανένας σας κάποιον Σιλμέρ;

— Έγώ κύρ Λοχία! φώναξε ένας φαν-τάρος και προθυμοποιήθηκε να πάη να τον φωνάξη.

— Αν θέλετε, περάστε μέσα δεσποινίς, της πρότεινε ο λοχίας.

Η Λουίζα προσπάθησε να περιμένη έξω στην αύλη.

Πέρασε άσκητή ώρα, τέλος άκουσε μιά θριαμβευτική φωνή:

— Νάτος ο στρατιώτης Σιλμέρ!

Η νέα είδε να πλησιάζη μιά σιλουέτα με την ωχρογάλαζη στολή. Πήγες να μιλήση, αλλά άμέσως η φωνή της κόπηκε. Η απογοήτευσις ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της καθώς είδε το άγνωστο αυτό πρόσωπο με τὰ γλυκά, γαλανά μάτια που την ατένιζαν. Κι' όμως αναγνώρισε την ίδια μύτη, τὰ καστανόξανθα μαλλιά και τὰ ματία που τόσο έμοιαζαν με τὰ ματία της θείας Λίνας.

— Κύριε Βρένερ..., τραύλισε η νέα.

— Όχι, αποκριθήκε, ο νέος. Όχι, ο Βρένερ δεν υπάρχε: πιά, έδω είναι ο Φράνκ μονάχα.

— Αυτό ήταν λοιπόν το ραντεβού για τον Οκτώβριο; είπε η νέα.

— Ναί, είμαι είκοσι δύο χρόνων... Έχω την ηλικία που απαιτείται για την στρατιωτική θητεία των Γάλλων του ε-ξωτερικού.

— Γιατί τότε μου είπατε ψέμματα; Γιατί;

— Έδω, δεν μπορώ να σ'α εξηγήσω, πρέπει να ζητήσω μιά άδεια...

Ο λοχίας που τους παρατηρούσε, άντελήφθη τον σκοπό του νέου και του έννοῦσε να πλησιάση. Η Λουίζα θρόνηκε πάλι μόνη της στην άπειραντη αύλη, όταν είδε την μητέρα της να έρχεται λαχανιασμένη.

— Γιατί έφυγες δίχως έμένα, την μάλωσε η κ. Σιλμέρ. Είδα το χαρτάκι που αφήκες και άμέσως πήγα σ'της. Λιέζ και έκεινη μ' έστειλε έδω... Άλλά γιατί κλαίς; Σε πείραξε κανείς; Και ο άσύλ-ληπτος εξάδελφός σου τί έγινε; Σου διέφυγε πάλι;

— Όχι, μαμά. Τόν είδα, του μίλησα... Άλλά, νά, κύτταξε, έρχεται! Τόν άναγνωρίζεις; Τόν έχεις ξαναδῆ αυτόν τον Φράνκ Σιλμέρ...

— Τί κάθεται και μου λές αυτό; Εί-ναι η πρώτη φορά που θιέπω αυτόν τον στρατιώτη;

— Κι' όμως μ' έχετε ιδῆ, θεία μου! είπε ο νέος πλησιάζοντας.

Η φωνή του έκαμε την κ. Σιλμέρ να άνατιναχθῆ από την έκπληξη:

— Ο Βρένερ! Είστε ο Βρένερ;

— Θέλετε θεία μου να φορέσω πάλι τὰ ματογυάλια μου; Ν' αφήσω τὰ γένεια μου να μεγαλώσουν; Έλάτε, πάμε στην πόλι, θα πάρουμε το τσάι μας στο ξενο-δοχείο. Ο λοχίας μου έδωσε άδεια έξο-δου ως το θρόνο. Ασφαλώς, η έννοιά του όφειλεται στα πλάνα μάτια της εξα-δέλφης μου. Είσαι μιά μικρή γότση Λουιζέττα!

Ζ'

Μέσα στο σαλόνι του ξενοδοχείου, ο Φράνκ άπαντούσε στις ερωτήσεις της κ. Σιλμέρ. Η Λουίζα σιωπού-σε, άκουγες και παρατηρούσε το άνδρικό εκείνο πρόσωπο που της ήταν τόσο νέο αλλά και τόσο γνώριμο, συγχρόνως.

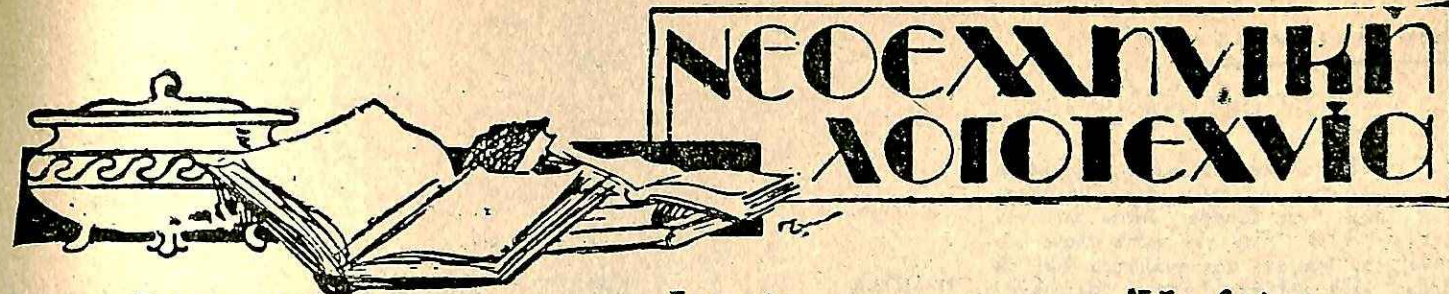
— Ποιός ήταν αυτός ο Άρθουρος Βρένερ του οποίου μου έδωκες τ' όνομα; έκανε η Κ. Σιλμέρ.

— Ένας καθηγητής της γερμανικής στο Παρίσι, ο όποιος με φιλοξένησε στο σπίτι του.

— Ο άνδρας μου το ήξερε αυτό;

— Όχι. Παρουσιάστηκα με ξένο όνο-

(Συνέχεια στη σελίδα 58).

Στο σανατόριο

Του κάκου παραδέρνουμε στίς τρώγλες μας, συντρίμια! Ούτε ανοιξιάτικες πνοές θα νάρτουν μιά φορά, αὐτ' η άπαλοφτέρουγη θάρβη τρελλή χαρά μ' ένα φιλή την τόση μας να μάς γλυκάνη έρήμια!...

Του πόνου μας θαδίζουμε τὰ στενοκαλ- ντερίμια και κάθε ώρα ματώνεται μ' άγκάθια σου- θλερά η πονεμένη μας καρδιά που κλεί τὰ θλι- θερά σκιάχτρα μιάς άχαρης ζωής, τών πόθων μας φοβίμια...

Κι' έτσι θλιμμένοι, άχνος ζωής, στα νύ- χια του θανάτου πλέωμε σ' όνειρου την άχλύ, στον πόνο μας ωραίοι μαρτυρικοί, χωρίς σταυρό, σθυσμένοι Να- ζωραίοι!

(Έξω τὸ δειλί, καθώς σβεί, στο ψυχο- γράμμα του είν' ένα θάμμα: σμίγουνε τὰ ούρανια με τή γῆ γύρω μας, έξω, στην ψυχή, παντού: σιγή, ΣΙΓΗ!...)

(Χίος)

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

— Ή —

Νά φύγω ..

Νά φύγω... να φύγω, σε πέλαγα νέα να φύγω, προς άλλους γλυκούς ούρανους, να φύγω μακριά σου, να φύγω γενναία χωρίς να σαλέψη απ' τον πόνο μου, ο νους.

—Νά φύγης... να φύγης, μου φέλουν τ' άηδόνια να φύγης... μου λένε και τ' άλλα πουλιά, να φύγης, ψελλίζουν τών δέντρων τὰ κλώνια ως γέρνουν σ'της νύχτας τή μαύρη άγ- χαλιά.

Νά φύγω... να φύγω... μακριά να πετάξω την άσκοπη τούτη να κόψω σιγή χωρίς προς τὰ πίσω ξανά να κυττάξω χωρίς να μου πνίξουν το στόμα οι λυγμοί.

—Νά φύγης... Νά φύγης, μου λέει και τ' άγέρι να φύγης μου φέλνει το κύμα άπαλό. Και το ίδιο το μήνυμα στέλνει ένα άστέρι, ο άφρός, το χαλίχι, το πλοίο στο γιάλό...

Νά φύγω... να φύγω... κι' η πίκρα άς με σφάζει... να φύγω στα χιόνια μιά μαύρη θραυά: χαλλίτερα μέσα, στο κρύο, στο χαλάζι: παρὰ σ'της Σαχάρας την χέρσα αμμουδιά.

ΚΑΠΟΙΑ

Στροφές

Φεύγω!.. «άντιο» σπιτάκι μου φτωχό, «άντιο» περιγιάλια, κάμποι, λιμνούλες, πρόσχαρες, λαγκάδια, ρεματιές: το πλοίο σε λίγο ξεκινά μέσ' του θραυού τὰ θάμπη: Πού;... Μη ρωτάτε!... Τ' άγνωστου με σέρνουν οι γητειές...

Νησί μου θείο, πασίχαρο, γαλάζιο, ήλιο- λουσμένο, η όνειρεμένη σου μορφή στην άχνα θά- χαθη... «άντιο» κι' εσύ... Τὰ μάγια σου δε με κρατούν δεμένο: στη δίψα τ' άγνωστου η ψυχή μου άκέ- ρια έχει δοθῆ...

Λικνίστε με άφροκύματα στην πλανερή άγκαλιά σας κι' δσους με δέρνουνε καύμους σκορπίστε τους μακριά... Λιμάνια, σ'ας άρνήθηκα, και στα πλατεία νερά σας —ώ πέλαγα!—μιά νέα ζωή με κράζει θλη χαρά...

'Ανοιχτηκαν οι όρίζοντες και μ'ας γελά η χίμαιρα πέρα στα μάκρη—άνήσυχη, γιατί δειλιάς ψυχῆ;... Τ' όνειρο σφιχταγκάλιασα κι' ώρησα στον αιθέρα, τί είναι, για μάς, πολύ στενή του κόσμου η περιοχή...

(Κέρκυρα)

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

— Ή —

Τι είπε έέ'ενη; ..

Κάποιο χλωμό φως, που τούστησαν πλάϊ στον κήπο της εκκλησίας έριξε και πάλι κείνο το θρόνο τις σκιές μας στο γνω- στο δρομάκι. Πάνω τ' άστέρια άπάλαι- ναν το σκοτάδι της νύχτας κι' έδειχναν πέρα μακριά τις μαύρες σιλουέτες τών βουνών, που ώρθωνονταν αίνιγματικά στο άπειρο.

Σταμάτησαν οι σκιές μας κοντά σε μιά αεύκαλυπτοη.

Θ' ακούσεις ένα παραμύθι—της είπα.

Κι' άρχισα.

Άράδιασα στην άρχη τὰ όνειρα κά- ποιου άνήσυχου παιδιού, διηγήθηκα β- στερα κάθε πόνο και κάθε δυστυχία που δοκίμασε κι' έφθασα κάθε πόνο και κάθε δυστυχία που δοκίμασε κι' έφθασα στη μέρα, που κάποια όμορφη κι' άπλητ- πια ζούνησε στο πέρασμά της την ψυχή του, που χρόνια μάταια ζητούσε τή γυναίκα του όνειρου. Λίγα γράμματα πρώτα, ύστερα μίλησε μαζί της, πήρε

Έξω βρέχει

Μ' ένα χαμόγελο πικρό, με μάτια θουρ- κωμένα στ' ώχρό το φως ένός καριού π' άγάλια τρεμοσβύνει κάποιο πορτραίτο σου θωρώ χλωμό κι' ά- γαπημένο στην γκριζωπή μου κάμαρα π' άγκάλιασε η γαλήνη.

Πόσο θα τώθελα ο φτωχός με τὰ καυτά μου δάκρυα στ' άψυχο αυτό πορτραίτο σου λίγη ζωή να δώσω, να ξαναρθής για μιά φορά κοντά μου σαν και πρώτα στην κουρασμένη μου ψυχή λίγη χαρά να νοιώσω...

Κι' έτσι βουδός, χωρίς μιλιά, σε μιά γω- νία γερμένος του ντιβανιού που οι δυο μαζί ξεγνιώμα- στε τὰ θρόνα, κάποιες ζωής άλλοτινης τη θύμησι άν- ταμώνω, ζωής π' άλλοι μου πνίγηκε σ'της λήθης τὰ σκοτάδια.

.....

Στάλα τη στάλα που η βροχή στο τζάμι μου χτυπάει στον ίδιο το μονότονο κλαψιάρικο ρυθμό της, με παίρνει απ' το όνειρου μου τὰ γκρε- μισμένα κάστα κι' έμπρός μου χάσκει είρωνικά η πεζή πραγματικότης.

(Κέρκυρα)

ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΠΑΟΛΙΝΕΛΗΣ

.....

δεύτερη συνάντηση, τρίτη... δεκάτη.....

Και κάποιο θρόνο είπα, σαν αυτό..... Την είδα, που γλώμιασε από συγκίνη- ση. Ένοιωσε πιά πως ξετύλιγα μπουστά της το δικό μας παραμύθι, που έδειχνε της ζωής μου τ' όνειρο.

Έξακολούθησα:

Κάποιο θρόνο η παιδούλα έδεινη τοῦ είπε...

Σταμάτησα πάλι. Τῆς έπιασα τὰ χε- ράκια της και ρώτησα:

— Τί είπα-έδεινη, καλή μου παιδούλα;

Δίστασε λίγο. Κατέβαλε μιά προσπά- θεια να συνέλθῃ από κάποιον παράξενο κλονισμό, κι' είπε:

— Σ' άγαπάω.

Τὰ χείλη της ένώθησαν κι' άφησαν τοῦ μυστικό τους ψιθύρισμα στο πρώτο φιλή. Κι' ακούσαμε ύστερα μέσα στον κήπο τών άέρα, που μιλούσε με τὰ φύλλα...

Τ' άστέρια, φηλά, που στάθηκαν μάρτυ- ρες στον αιώνιο όρκο τρεμύσθουναν σαν σε μυστικό, χαρούμενο κλάμμα.

ΧΡΙΣΤ. ΤΣΑΝ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ

Εστὴ κολακιοεινὴ μέρα. Βοίσκομαι ὁλομόναχη ἀπέναντι στὴν θάλασσα. Ὅλα εἶναι ὁμορφα κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο. Ἀπὸ τὸν καταγάλανο οὐρανὸ, τὸν διάφανο καὶ ἀνάλαφρα ἔως τὰ ἔρημα νερά καὶ τὴν ἀπαλὴ πρασινάδα ποὺ ἀπλώνεται στὰ πόδια μου.

Κυττάζω τὴν φτωχὴ αὐτὴ πρασινάδα ποὺ ἐπιμένει νὰ ζῇ κοντὰ στὰ θράχια τῆς παραλίας ὅπου βοίσκομαι καθισμένη. Δὲν ὑπάρχουν λουλούδια γύρω ἔκτος ἀπὸ ἓνα μονάχα ποὺ ταλαντεύει, ἀέρινο, ντελικάτο, ἀνάλαφρο, τὰ τέσσερα λεπτὰ πέταλά του, γαλάζια σὰν τὴ θάλασσα. Ὁραεῖς κι εἶναι μιὰ γαλάζια σταγόνα ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄπειρο...

Εἶναι τόσο λεπτὸ, τόσο χαριτωμένο τόσο μοναχό, ποὺ μοῦρξετα ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸ δῶ ἀπὸ πιὸ κοντὰ. Ὅχι νὰ τὸ κόψω. Γιατί νὰ ξεριζώσω τὸ ταπεινὸ αὐτὸ λουλούδι ποὺ εἶναι τόσο ὁμορφα τοποθετημένο ἐκεῖ;

Πλησιάζω, σκύβω, κι' ἔξαρνα τὸ μικρὸ γαλάζιο λουλούδι... πετάει... τὰ λεπτά ἀνθοπέταλα ἦταν φτερά καὶ τὸ λουλούδι μιὰ πεταλούδα. Μιὰ πεταλούδα ποὺ εἰσάγει τόσο πολὺ μὲ λουλούδι!

Ἦταν κάτι χαριτωμένο. Καὶ λίγο ἀπογοητευτικὸ ἐπίσης. Ἀπογοητευτικὸ ὅπως ὅλα τὰ πράγματα ποὺ φαίνονται διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι εἶναι στὴν πραγματικὴ φύση. Ἀπογοητευτικὸ σὰν τὰ ὄνειρα ποὺ σβύνουν, τὶς αὐταπάτες ποὺ μᾶς ξεγελοῦν, τὶς ὑποσχέσεις ποὺ δὲν πραγματοποιοῦνται, τὶς ἐλπίδες ποὺ χάνονται, τὰ αἰσθήματα ποὺ ἀλλάζουν, τοὺς φτωχοὺς θνητοὺς ποὺ ἔξαπατοῦν.

Ἦταν κάτι χαριτωμένο. Καὶ τελείωσε κι' αὐτὸ ὅπως τελειώνουν ὅλα τὰ χαριτωμένα καὶ γοητευτικὰ πράγματα. Τὰ πράγματα ποὺ εἶναι εὐθραυστα καὶ προσωινά, ἀσταθῆ καὶ ἀβέβαια.

Ἡ ζωὴ, ἀλλοίμονο, μᾶς μαθαίνει νὰ δυσπιστοῦμε στὶς γαλάζιες πεταλούδες. Ὑπάρχουν τόσο ἄνθρωποι χαριτωμένοι, γοητευτικοὶ ποὺ μοιάζουν ἄλλοτε μὲ λουλούδια κι' ἄλλοτε μὲ πεταλούδες. Ἀσταστοί, ἐπιπόλαιοι, τὴν μιὰ μέρα σκέπτονται ἔτσι καὶ τὴν ἄλλη ἀλλοιῶς. Εἶναι τὰ μεγάλα χαϊδεμένα παιδιά ποὺ ἡ ζωὴ δὲν κατ'ὀρθωσε νὰ τ' ἀλλάξῃ καὶ μὲν ἐπιπόλαιοι μέχρι σκληρότητος πολλὰ φορὲς. Ὅπως τὸ τέλος θὰ προχωροῦν τὸ δρόμο τοὺς χαριτωμένα καὶ ἀπογοητευτικά.

Ὅλες αὐτὲς οἱ φιλοσοφίες, θὰ μοῦ πῇτε, γιὰ μιὰ γαλάζια πεταλούδα; Ναι. Ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐκπληξή, ἀπὸ μιὰ ἐλάχιστη ἀπογοήτευση, συλλογίζεται κανεὶς τὶς μεγάλες ἐκπληξεις καὶ τὶς βαρεῖες ἀπογοητεύσεις, τὶς ὁδυνηρὲς πραγματικότητες ποὺ συναντᾷ κανεὶς συχνὰ στὴ ζωὴ.

Τότε, ὅπως τὰ μάτια μου στράφηκαν ἀπὸ τὴν κοντινὴ πρασινάδα γιὰ νὰ θαυμάσω τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ θάλασσα, ἔτσι κάνει καὶ ἡ ψυχὴ. Γιατρεῖται ἀπὸ παρόμοιες πληγνὲς μονάχα κυττάζοντας πρὶ μακρὰ καὶ πρὶ ψηλά ἀπὸ τὶς φτωχὲς ἀνθρώπινες ἀστάθειες...

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

"Στα τὰ φορέματα τῆς ἐκδρομῆς σὲ μιὰ μόνο βαλίτσα

"Ἀς υποθέσουμε ὅτι θὰ πᾶτε σὲ κανένα ταξίδι ἀπὸ ὁλοήμερο ἢ σὲ μιὰ ἐκδρομὴ τοῦ Σαββατοκύριακου. Ἐνα σπουδαῖο προσόν εἶναι νὰ μπορεῖτε νὰ συνδυάσετε τὰ φορέματά σας κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε καὶ κομψὲς νὰ εἴσθε καὶ νὰ χωροῦν ὅλα σὲ μιὰ βαλίτσα.

Θὰ σᾶς δώσουμε σήμερα μερικὲς συμβουλὲς ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ πραγματοποιήσετε εὐκολα αὐτὰ ποὺ γράφουμε ἀνωτέρω. Ὅταν ὅλα τοποθετηθοῦν ἐν τάξει στὴ βαλίτσα σας θὰ αἰσθανθῆτε τὸν ἐαυτὸ σας ἐλευθεροῦν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν.

Καὶ τώρα ἂς ἔλθουμε στὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο Σάββατο ποὺ θὰ ξεκινήσετε γιὰ τὸ ταξίδι σας. Τὸ ταξί σας περιμένει στὴν πόρτα καὶ ὁ Κύριος ἀνυπομονεῖ. Ξερέτε καλά, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, ὅτι ἂν εἴσθε ἑτοιμὲς στὴν ὥρα σας καὶ κατεβῆτε ἀπὸ τὸ σπῆτι σας ἀνάλαφρα καὶ πεταχτὴ κρατώντας μόνο μιὰ μικρὴ βαλίτσα, ὁ Κύριος θὰ χαμογελάσῃ.

"Ἀν ἀντιθέτως, ξεκινᾶτε περικυκλωμένη ἀπὸ ἓνα σωρὸ ἐπερόκλητα μπαγιάκια θὰ προκαλέσετε ἀμέσως τὴν ἀκερσία τοῦ συζύγου σας. Καί, μεταξὺ μας, ὁ Κύριος, δὲν θὰ ἔλῃ καὶ τόσο ἀδικο τὴν φορὰ αὐτὴ.

Θὰ σκεφθοῦμε λοιπὸν, μαζὶ τί θὰ φορέσετε ὥστε νὰ διατηρήσετε τὴν κομψότητά σας ἐνῷ συγχρόνως θὰ χρειασθῆτε ἐλάχιστο χωρὶ γιὰ τὰ φορέματά σας.

Θὰ φορέσετε πρώτα-πρώτα γιὰ τὸ ταξίδι ἓνα ἀναμύλ ἀπὸ λεπτότατο λαϊνὰ μὲ κλειστή θέστα ποὺ θὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ ἀνοιξιὰτικὴ ψύχρα. Ἡ γραβάτα τῆς ἐσωτερικῆς μπλούζας σας ἀπὸ φουλάρ ἢ τουίλλ, ἐμπριμὲ ζωηρόχρωμο, θὰ δώσῃ ἓνα χαρούμενο τόνο στὴν αὐστηρότητα τοῦ ταγιέρ σπορτίφ. (Εἰκὼν ἀρ. 1).

"Ἐνα μαντῶ ἴσιο, μὲ μεγάλες τσέπες πλακέ θὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ μιὰ δυσάρεστη μεταβολὴ τοῦ καιροῦ ἢ μιὰ ἔξαφνη βροχὴ (ἀρ. 2).

Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ δυσάρεστο ἀπὸ τὸ νὰ μὲνῃ μιὰ γυναῖκα μὲ περιβολὴ ταξιδιῶ ὅταν τὸ ταξίδι ἔχει τελειώσει. Ἡ γυναικεῖα κομψότης δὲν εἶναι ζήτημα πλούτου ἀλλὰ προσαρμογῆς σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις.

Μόλις φθάσετε λοιπὸν στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ σας, φορέσετε τὴν φούστα αὐτὴ ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας ἀρ. 3. Εἶναι ἄν φόρμ μὲ τέσσερις ραφὲς σὲ χρώμα παστέλ. Ἐπίσης ἓνα λινὸ σὲ χρώμα νατουρέλ εἶναι πολὺ κατάλληλο. Ἡ μπλούζα σας, προφυλαγμένη ἀπὸ τὶς σκόνες τοῦ ταξιδιῶ μὲ τὴν κλειστή θέστα θὰ εἶναι δροσερὴ καὶ φρέσκια. Γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἀναμύλ θὰ ἔχετε τὸ μπολερὸ τῆς εἰκόνας 4 ποὺ θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς μπλούζας καὶ τοῦ

σὀρτ καὶ θὰ χρησιμοποιηθῇ ἀδιακρίτως γιὰ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο.

"Ἀν θέλετε περισσότερη φαντασί: στὶς «ἐναλλασσόμενες» αὐτὲς τουαλέτες μπορεῖτε νὰ κάνετε κι' ἄλλους συνδυασμούς. Ἀ. γ. κάνετε τὸ ταγιέρ, τὴ φούστα καὶ τὸ μπολερὸ ἀπὸ λευκὴ φανελίτσα. Τὸ ἀναμύλ τῆς πλάξ μὲ τὴν κυλόττα ἀπὸ φανελίτσα μαρὶν καὶ τὴν μπλούζα ἀπὸ κρέπ ριγωτὸ λευκὸ καὶ μπλε.

"Ἀς υποθέσουμε τώρα ὅτι ἐκεῖ ποὺ πῆγατε ἔχετε ἓνα φιλικὸ σπῆτι τὸ ὁποῖο σᾶς προσκαλεῖ σὲ τσάι. Τότε θὰ φορέσετε μιὰ φούστα λεπτὴ πλισσὲ ἀπὸ κρέπ μονόχρωμο καὶ ἓνα κορσάζ μὲ μπᾶσκα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἀλλὰ μὲ βουλίτσες (ἀρ. 5).

Θὰ βρῆτε εὐκολα ὑφάσματα ἀσσορτί τῶν ὁποίων τὸ ἓνα εἶναι μονόχρωμο καὶ τὸ ἄλλο ἐμπριμὲ οὕτως ὥστε νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ νὰ σχηματίσουν ἀναμύλ.

Τὸ κορσάζ πρεπεῖ νὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρύ στὴ μέση τὴν ὁποία θὰ διαγράψῃ ὅσο τὸ δυνατόν λεπτότερη οὕτως ὥστε νὰ σχεδιάσῃ ἀντίθεση μὲ τὰ ὀγκώδη φουσκωτὰ μανίκια.

Ἡ ζώνη ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὶς ραφὲς ὑπογραμμίζει ἀκόμη περισσότερο τὴ μέση. Στρεφίκεται πίσω μὲ μιὰ μπουκλὰ κοκκάλινη ἢ ἀπὸ νᾶρο. Ὅταν ὅμως φορέσετε τὸ κορσάζ αὐτὸ μὲ τὴν μακρὰ φούστα ποὺ βλέπετε στὴν ἀρ. 6 γιὰ μιὰ βραδυὴν συγκέντρωση, τότε θ' ἀντικαταστήσετε τὴν μπουκλὰ μὲ ἓνα κόσμημα ἀπὸ στράζ, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ πλούσιο.

— 22 —

ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἀγκινάρες γεμιστὲς

Παίρνουμε 10 ἀγκινάρες μεγάλες, 150 δράμια κιμά χοιρινὸ ἢ βοδινὸ, μιὰ χούφτα τυρὶ τριμμένο, μιὰ χούφτα γαλέττα φιλή, 50 δράμια βούτυρο, 3 μέτρια κρεμμύδια, ὀλίγο μαλιντανό, 50 δράμια κρασί ἀρεταίνωτο, 2 αὐγά καὶ ἀνάλογο ἀλατοπίπερο.

Ἐκτέλεσις: Καθαρίζουμε τὶς ἀγκινάρες (ὅπως ἀκριβῶς ὅλες γνωρίζουμε) καὶ κόβουμε τὰ κοτσάνια τῶν σῦριζα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ σταθοῦν ὀρθοί. Ὑστερὰ τὶς κόβουμε μ' ἓνα μαχαίρι στὸ ἐπάνω μέρος ὥς τὴ μέση καὶ μ' ἓνα κούταλα τοῦ γλυκοῦ τοῦς ἀφαιροῦμε τὴν καρδιά γιὰ νὰ κάμουμε θέσι εἰς τὸν κιμά. Ἀμα τελειώσῃ αὕτῃ ἡ ἐργασία ἀλείφουμε μιὰ-μιὰ ἀγκινάρα ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος μὲ λεμόνι γιὰ νὰ μὴ μαυρίσῃ καὶ τὶς ρίχνουμε ὅλες μέσα σὲ κρὺο νερὸ ποὺ ἔχει καὶ λίγο ἀλάτι. Μετὰ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας τὶς βράζουμε ἀπὸ τὸ νερὸ, τὶς στραγγίζουμε καὶ τὶς βράζουμε μὲ σιγανὴ φωτιά σὲ ἄλλο νερὸ ποὺ ἔχουμε ρίξει τὸ ζουμί ἐνὸς λεμονιοῦ, μιὰ κουταλιά τῆς σούπας βούτυρο καὶ ἀνάλογο ἀλάτι.

Στὸ διάστημα ποὺ βράζουν οἱ ἀγκινάρες, εἰτοιμάζουμε τὸν κιμά. Καθαρίζουμε, δηλαδή, τὰ κρεμμύδια ἀπὸ τὰ ἔξω φύλλα τῶν, τὰ φιλοκόβουμε, τὰ καθορντίζουμε καὶ ὕστερα καθορντίζουμε μαζὶ καὶ τὸν

Τῆς ΠΥΝΟΙΚΤΟῦ

ΥΓΙΕΙΝΗ

Μὴν παραμελήτε τὸν ἐαυτὸν σας

Β'

Τὰ τέσσερα κατὰ σειρὰν προηγούμενα σχετικά ἄρθρα σᾶς ἐξέθεσα λεπτομερῶς τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ στρέψετε τὴν προσοχήν σας μόνον στὴ τεχνικὴ ὁμορφία τοῦ προσώπου σας, ἢ ὁποία ἄλλως τε εἶναι καὶ παροδική, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ εἴσθε ἐπὶ μακρὸν φυσικὲς καὶ πραγματικῶς ὡραῖες, νὰ φροντίζετε πρὸ παντὸς νὰ διατηρῆτε τὴν υγείαν σας ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα, λαμβάνοντας ἀπ' ἐνὸς κάθε προστατευτικὸ μέτρο κι' ἀποφεύγοντας ἀπ' ἐτέρου κάθε τι ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ τὴν κλονίσῃ.

Καὶ τοῦτο γιατί— καθὼς εἶπαμε— οἱ περισσότερες ἀσθένειες τοῦ ὁργανισμοῦ πρὶν ἐκδηλωθῶν καλὰ, ἀρχίζουν μὲ μερικὰ πρόδρομα σημεῖα ἐπάνω στὸ δερμα, δηλαδή μὲ κάτι κοκκινίλες, ἐξανθήματα μὲ φαγοῦρα ἐντονὴ μὲ ἀκμὲς μὲ ἐντονους λεκέδες ἢ πανάδες, λειχήνες, ἐκζέματα καὶ μὲ ἄλλα ἀντιαισθητικὰ σημεῖα ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀσχήμια καὶ τὴν παραμόρφωση τοῦ προσώπου. Καὶ ἐξηγοῦμαι σαφέστερα.

Ἀς πάρουμε ὡς παράδειγμα δύο ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς καὶ συνθέςστερες παθή-

σεις: τὴν ἀκμή καὶ τὴν ἀναφυλαξία (ὀρτυκάρια).

Οἱ παθήσεις αὐτὲς ὀφείλονται τὶς περισσότερες φορὲς σὲ αὐτοδηλητηρίαση τοῦ ὁργανισμοῦ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ πεπτικὸ σύστημα καὶ προκατοῦνται σὲ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἀπὸ δυσκοιλιότητα, ἀπὸ διαταραχὴ τῶν ἐμμήνων, ἢ σὲ ἄτομα τὰ ὁποῖα δὲν ἀνέχονται ὠρισμένα εἶδη τροφῶν.

Τὰ ἄτομα αὐτὰ λόγῳ μιᾶς τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῶν αἰτιῶν, ἀρχίζουν νὰ παρουσιάζουν κοκκινίλες στὸ πρόσωπο ἢ στὸ σῶμα συνοδευόμενες ἀπὸ φαγοῦρα, πρξιμάματα τῶν ματιῶν, ἢ νὰ παρουσιάζουν γνωστὲς κι' ἐπίμονες ἀκμὲς. Καὶ τοῦτο γιατί ἀπὸ τὴν δυσκοιλιότητα, τὴν ἐλαττωματικὴν λειτουργίαν τοῦ σπῆτος ἢ τὴν περίοδο, γίνεται ἐλαττωματικὴ ἀποβολὴ τῶν ἀχρήστων οὐσιῶν. Οἱ οὐσίες αὐτὲς, μένουν ἐν μέρει μέσα στὸ σῶμα, καὶ ἀπορροφούμενες ἀπὸ τὸ αἷμα προκαλοῦν τὴν αὐτοδηλητηρίαση, ἐκδηλώνεται πρωταρχικῶς μὲ τὶς δερματικὲς παθήσεις ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω. Εἶναι λοιπὸν, ὅλο-ἐάνερὸ ὅτι γιὰ νὰ ὑποχωρήσουν οἱ δύο αὐτὲς παθήσεις ἡ ἀκμή ἢ ἡ ἀναφυλαξία, δὲν χρειάζεται μόνον τοπικὴ θεραπεία μὲ αλοιφὲς καὶ λοσιόν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς χρειάζεται ἐιδικὴ δίαιτα καὶ ἀνάλογος φαρμακοθεραπεία τὴν ὁποία κατὰ τὰς περιστάσεις θὰ σᾶς κανονίσῃ ὁ δερματολόγος γιατρός σας, καὶ μὲ τὴν δ-ποιάν θὰ κανονισθῇ ἡ ἐλαττωματικὴ λει-

που γία του σηκωτοῦ, τῶν ἐντέρων ἡ τῆς ἐμψύχου περιόδου, ὅποτε καὶ ἡ ὑγεία σας θ' ἀποκατασταθῇ καὶ οἱ δερματικές ἐκδηλώσεις θὰ ἐξαφανισθοῦν.

Καταλαβαίνετε τώρα τοὺς κινδύνους πού διατρέχετε, ἀκολουθώντας τις συμβουλές τῶν διαφόρων κουρέων καὶ ἀτόμων ξένων πρὸς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην, πού ἔχουν μεσάνυχτα ἀπὸ τις λειτουργίες τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ τὴν ὑγιεινὴν τοῦ σώματος καὶ πού προσπαθοῦν μὲ διάφορα ἀστεία τοπικά μέσα καὶ μὲ καλλυντικά νὰ θεραπεύσουν παθήσεις ὀφειλόμενες σὲ ἐσωτερικὴ αἰτία.

Τὰ καλλυντικά δὲν ἔχουν θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα στὶς δερματικές παθήσεις. Τὰ λίγα καλλυντικά πού πρέπει μὲ μεγάλη προσοχὴ νὰ διαλέγετε, σύμφωνα βέβαια, πάντοτε μὲ τὴν ποιότητά, καὶ τὴν ἀνοχὴ τῆς ἐπιδερμίδος σας, πρέπει νὰ παίζουν δευτερεύοντα ρόλο στὴν διατήρησιν τῆς ὑποφύσεως.

Νὰ τὰ χρησιμοποιεῖτε μόνο γιὰ τὴν προφύλαξιν τῆς ἐπιδερμίδος σας, ἀπ' τις διαφορὰς καιρικῆς μεταβολῆς, γιὰ τὴν εὐπάθεια τῆς ἐπιδερμίδος, γιὰ τὴν τὸνωση μερικῶν ἰδιαίτερων χαρακτηριστικῶν σας ἢ τέλος ὅταν ἡ φύση δὲν ὑπῆρξε γενναῖα δώρη γιὰ σᾶς. Ποτέ ὅμως νὰ μὴ σκεπάζετε μ' αὐτὰ τὰς διαφόρους τυγνὸν παθήσεις τῆς ἐπιδερμίδος σας, ἀλλὰ νὰ φροντίζετε μὲ μόνον ἐμφανισθῶν νὰ θεραπεύετε τὴν ἐσωτερικὴν αἰτίαν πού τὰς προκαλεῖ.

Στὸ ἐπόμενον: Οἱ κυριώτερες αἰτίες πού καταστρέφουν τὴν ὑγεία καὶ τὴν ὁμορφιά.

Δερματολόγος Ἱατρός

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Σόλωνος 40

ΟΙ ΚΟΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ

ΤΟ ΒΥΣΣΙΝΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

τερη. Παρὰ κακοπαντρεμένη, κάλλιο χήρα κακομοῖρα, λέει ἕνας λόγος. Ἐγὼ σὰς ἔχω σὰ δικές μου, δὲ σὰς ξεχωρίζω ἀπὸ συγγενεῖς, γι' αὐτὸ δὲ κι' ἀρώτησα, ὅχι ἀπὸ περιέργεια, νὰ σὲ χαρῶ. Σὰς πονεῖ ἡ ψυχὴ μου γι' αὐτό.

Μὲ δακρυσιμένα μάτια ἀπὸ τὴ συγκίνησιν ἡ Χρηστὶνὰ ἀπάντησε:

—Τὸ ξέρω, Προφύρῖα μου, ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχη γερὴ καὶ νὰ χαίρεσαι καὶ τὸ παιδάκι σου καὶ νὰ τὸ καμαρώνεις. Μὰ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ ἕνα πράμα. Τί γέννηκε, καλὲ, ὁ ἀδρεφός σου πού ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ; Πόσα χρόνια ἔχω νὰ τόνε δω. Μιὰ φορὰ πρὶν φύγῃ εἶχαμε κάτι λόγια, κάτι χαίρετίσματα.

Πετάχτηκε ἡ Προφύρῖα ἐπάνω.

—Μὴ μὲ λωλαίνεις. Ὅποτε εἶχες νὰ ποῦμε ἔρωτα μὲ τὸν ἀχαῖρευτο; Ἀμ' αὐτός, Χρηστὶνὰ μου, ἤλειπε εἰκοσι χρόνια κι' ἠγύρισε μὲ μισὸ παπούτσι. Μακάρι νάχε τίποτα νὰ σταθῶ μόνῃ καὶ διπλὴ νὰ σοῦ τὰ σιᾶξω. Πά, πά, πά. Ἀδρεφός μου εἶναι, μὰ θὰ τὸ πῶ. Ποτές του δὲν ἤκανε χαῖρι καὶ προκοπῇ. Τώρα ἡδὲ μιά θέση στὴ Πάτρα κι' ἤφυγε. Ἀς πάῃ στὸ καλὸ. Τὴ ζημιὰ του εἶδα, μὲ ὑπερκετικὸν του δὲν τόδα.

Ζεματισμένη ἡ ἄλλη, δὲν εἶπε λόγον, παρὰ μόνο:

—Εἶχα κι' ἐγὼ μιὰ ἐλπίδα... Κι' ἦρθα περαστικὴ νὰ σ' ἀρώτησω.

—Καλὰ πού μ' ἀρώτησες, Χρηστὶνὰ μου. Τί θές; Νὰ βάλῃς φωτιά νὰ καῖς; Δὲν εἶσαι καμμιά πού κάνει κρά γιὰ ἄντρα, ἐσὺ θές νὰ πάρῃς ἕνα καλὸ νοικοκύρη γιὰ τὰ ὑστερνά σου. Αὐτός, μάτια μου, εἶναι νὰ τινάξῃς τὸ πουκάμισό σου. Πά, πά, Ἀποκορωμένος νάσαι καὶ ξωρκισμένος μὲ τὸν ἀπῆγανό!

Τὰ λόγια ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμα γύρω στὶς γειτονίσσες, γιὰ τὰ κορίτσια πού ξέρανε, γιὰ μιὰ φιληνάδα τους χήρα, γιὰ ἕναν ψάλλη τοῦ Ποδονύτη, γιὰ τὰ λοῦσα μιᾶς ζωτοχῆρας.

Μεσημέρι χτύπησε, ὅταν φάνηκε ἡ Σουλτάνα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν πεθερὰ τῆς. Χαίρετίσε τὴν Χρηστὶνὰ καὶ σ' ἐρώτησιν τῆς μητέρας τῆς, εἶπε:

—Εἶναι καλύτερα.

Ἡ Προφύρῖα ἔγνεψε στὴ μουσαφίρῃσά κι' εἶπε:

—Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Δὲ θέλω νὰ βάλῃς μαύρη ἐνοῦς μνηστὺς νύφη, γι' αὐτὸ ἀρώτησα. Εἰδεμῆ... ἡ μάννα μου μάννα χενο κι' ἐγὼ μάννα δὲν ἔχω! Τὸ ψαμί τοῦ τῶ φαι πιά ἡ πεθερὰ σου. Δὲ θὰ γίνωμε κεπαρίσσια νὰ ζήσωμε χίλια χρόνια. Δὲν εἶν' ἔτσι, Χρηστὶνὰ μου;

Ἡ ἐπισκέπτρια σηκώθηκε, τοὺς ἀποχαιρέτισε κι' ἔφυγε ζεματισμένη ἀπὸ τὰ νέα πού ἔμαθε γιὰ τὴν παλιά τῆς συμπάθεια.

Μόλις μπήκαν μέσα οἱ δύο, μάννα καὶ κόρη κούνησαν τὰ ρουθούνια τους.

—Καλὲ μαμά, τί κάδεσαι;

—Ἀχού! συφορὰ καὶ μαυρίλα!

Τὸ βύσσινον ξέχασα στὴ φωτιά.

Ἐτρεξε στὴν κουζίνα σὰν Ἀττίλας πού πάει γιὰ σφαγὴ.

Ἀπελπίσθια. Τὸ τζάκι ἦσαν περехυμένο ἀπὸ βύσσινον καὶ ὁ τέντζερης εἶχε καὶ σὲ βαθμὸ πού τὸ γλυκὸ ἦταν σωστὸ κάρβουνον.

Ἡ Προφύρῖα ἄρχισε τὰ κλάμματα:

—Ἀδικηὰ ὥρα νὰ σοῦρῃ, Χρηστὶνὰ, πού μοῦ πιασες τὰ λόγια, φώναζε. Χάρας καὶ τὴ γρουσουζιά, χάρας τὴν ντουζναμπάνα, καλέ! Καὶ μοῦπε πὼς ἦτανε τυχερή! Πάει τόση ζάχαρη καὶ τόσο ἔξοδο. Καλὲ αὐτὴ μοῦ ἄρχισε ἐκ τοῦ κατὰ Λουκά. Μοῦ ἀράδειασε γιὰ ξένες ἐννοίες καὶ ἡ ἔκανε νὰ ξεχάσω τὸ ρετσέλι στὴ φωτιά, πού νὰ τὴνε ξεχάσῃ ἡ τύχη τοῦ.

—Ἀστα τώρα, δὲν πειράζει, εἶπε ἡ Σουλτάνα.

—Μὲ πειράζει καὶ μὲ θερίζει, φώναζε ἡ γρηά. Ἀκούς, νὰ ξελογιασθῶ μὲ τὴν κάργα. Καλὲ ὥς καὶ γιὰ προξενεῖα μοῦπε νὰ τὴν κάνω μὲ τὸ θεῖο σου! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ θέλῃ παντρεῖα ὁ γερωντοκιορπὲς, ἡ σφάντσια! ἡ παλιά διαθήκη!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ἐκυκλοφόρησε:

ΓΕΡ. ΓΡΗΓΟΡΗ

ΠΟΡΕΙΑ

ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Διηγήματα

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΧΙΜΑΙΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 54)

μα ἀπὸ φόβο μήπως δὲν θελήσει νὰ μὲ δεχθῇ. Ἀλλὰ φάνηκε τόσο καλὸς ὥστε ἀπεφάσισα νὰ τοῦ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθεια στὴν δευτέρῃ ἐπισκέφῃ μου. Δυστυχῶς, ἦρθε ὁ θάνατός του. Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ μας ἡ ἀγνοία σας τῆς γερμανικῆς μου ἐπέτρεψε νὰ διατηρήσω τὸ θανεικὸ ὄνομά μου. Ἡ μητέρα μου ὅμως ἤξερε τὸ σχέδιό μου.

— Ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἡ κατωδία;

— Ἡ ἀρχικὴ ἰδέα ἦταν τοῦ πατέρα μου. Αὐτὸς δὲν εἶχε παῖσι ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφὸν του καὶ σκέφθηκε ν' ἀφήσῃ στὴν κόρη του ἕνα κληροδότημα. Ἀλλὰ δὲν τὴν γνώριζε, φοβόταν μήπως ἡ τόσο χαϊδεμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς μικρούλα, γίνετο μιὰ ἀκαρῆ, φαντασμένη νέα. Γι' αὐτὸ μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ γνωρισθῶ καλὰ μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου καὶ μόνον ἂν ἦταν ἀφελὴς καὶ καλὴ, τότε μὲ τὴν συγκατάθεσή μου, θὰ εἶχε δικαίωμα στὸ κληροδότημα.

Ἡ πρόβλεψις ὁμολογῶμεθα θεῖα μου, ὅτι ἐξέτελεσα τὴν ἐντολὴν μὲ εὐσυνειδησία. Γιὰ νὰ παίξω τὸν ρόλο μου, ἔλλαξα τ' ὄνομά μου καὶ τὴν φυσιογνωμίαν μου. Εἶμαι εὐτυχὴς πού ἡ Λουίζα εἶναι ὅπως τὴν ἤθελε ὁ πατέρας μου.

— Ἀκουσες, Λουίζα, ὁ Φράνκ εἶναι σύμφωνος!

Ἡ νέα δὲν ἀπήντησε. Ἦταν πολὺ συγκινημένη. Ἀπῆντησε ἡ μητέρα τῆς γι' αὐτήν.

— Ναι, ἀμφέβαλλε. Ἦρθε μάλιστα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ πῇ ὅτι δὲν δέχεται τὸ κληροδότημα.

— Πρέπει νὰ σεβώμεθα τις τελευταῖες θελήσεις τῶν ἀγαπημένων εἶπε ὁ νέος μὲ σοβαρότητα.

Ἡ Χ. Σιλμέρ σηκώθηκε ἀπότομα, σὰν νὰ τῆς ἦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἐμπνευσις.

— Πηγαίνω νὰ τηλεγραφήσω στὸν κ. Ραβιέ, εἶπε ζωηρά. Θέλω νὰ μάθῃ ἀμέσως ἡ διαρῶν τὴν ἀπόφασή σου Λουίζα. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ μικρὴ ἐκδίκησίς μου!

Ἡ Φράνκ καὶ ἡ Λουίζα γέλασαν.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ νέος πῆρε τὸ χέρι τῆς ἐξαδέλφης του καὶ μὲ συγκίνησιν εἶπε:

— Σ' ἀγαπῶ μικρὴ μου Λουίζα. Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού σὲ εἶδα. Ἀπὸ ἀνέκαθεν μαζὶ μου.

— Φράνκ! ψιθύρισε ἡ νέα...

Ἡ Φράνκ ἔσφιξε τρυφερὰ τὸ χεράκι πού δὲν φοροῦσε πιά δακτυλίδι καὶ ῥώτησε:

— Ὑπάρχουν ἀκόμα πολλὰ πράγματα πού μὰς χωρίζουν;

Ἡ νέα χαμογέλασε γλυκὰ καὶ σφίχτηκε ἐπάνω του.

— Τίποτα! ψιθύρισε...

Ὁ νέος τῆς εἶπε τότε γιὰ τὰ σχέδιά του... Ὅλα ζοῦσαν στὸ Παρίσι καὶ θὰ ἔφερνε τὴν μητέρα του νὰ μείνῃ μαζί του.

Τὰ κεφάλια τους ἦσαν πολὺ κοντὰ τώρα καὶ ὁ Φράνκ διάβασε μέσα στὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης τῆς.

Ἦρσε τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὶς δύο παλάμες του καὶ τὸ ἔφερε πολὺ κοντὰ στὸ δικό του, τόσο κοντὰ ὥστε τὰ χεῖλη τους ἐνώθηκαν.

Ἡ Λουίζα εἶχε κλείσει τὰ μάτια της καὶ μέσα στὴ σκία ἀπῆλause ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνην τῆς εὐτυχίας της.

ΤΕΛΟΣ

ΜΕΤΑΞΕΥ ΜΑΣ

Ἀρίονα. Καὶ τὰ «Πυγολαμπίσματα» δυστυχῶς ὄχι δημοσιεύσιμα. Χωρὶς ἀρμονία καὶ χωρὶς ρυθμό. Ἐγὼ καὶ στὴ ρίμα καὶ στὸ μέτρο λάθη. Διαβάστε ποιητὴν πρὸς τὸ παρόν.

Δημήτριον Φλωρόν. Κρατοῦμε τὸ «Δῶρα» πού εἶναι πρὸς πρωτότυπο. Τὸ ἄλλο, μᾶλλον κοινὸ, δὲν εἶναι γιὰ τὴν στήλην.

Σάντα. —Νοῦλην. Παιδιάστικο καὶ ἀπλοῖκό τὸ διήγημά σας. Μὴν προγεγραφέτε. Καὶ γιατί αὐτὴ ἡ προτίμησις στὰ ξενικά ὀνόματα;

Ε. Ν. Ψιμόρφον. Ἀδούλευτα καὶ τὰ δύο, ὑστεροῦν ἀρκετὰ στὸ μέτρο καὶ γενικὰ στὴν ἀρμονία τοῦ στίχου. Φαίνεται, ὅτι τὰ γράφατε βιαστικά.

Κούλαν Ζαφειρέλη. Συμπαθητικὸ τὸ ποιηματάκι σας, ἀλλὰ ὄχι καὶ δημοσιεύσιμο. Σχετικὰ καλύτερο τὸ πρῶτο καὶ τὸ τρίτο τετράστιχο. Τὰ ἄλλα πολὺ κοινὰ.

Λίλαν. Ἐγκρίνεται ὁ «Στερνός» μας περιπατος καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Ἡ «Ἀπογοήτευση» κατώτερη.

Γασούλαν Ἰεροκλέους. Ὅχι ὀλίγον ἀλλὰ «πολὺ» προσωπικὸ τὸ πεζό σας. Μὰς ἄρεσαν μονάχα μερικὲς φράσεις πρὸς τὴ μέση. Κατὰ τὰ ἄλλα δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Τώρα πρέπει νὰ χεῖτε περισσότερες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας.

Γεώργιον Γαλήνον. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ ποιηματάκι σας, δυστυχῶς. Πολὺ ἀπλοῖκό καὶ μοιάζει μὲ τὰ λαϊκά διίστιμα τῶν ἡμερολογίων. Πεζὰ δημοσιεύσιμα μόνο ὅταν εἶναι σύντομα καὶ χαλαροῦ χαρακτῆρος. Ἀν θέλετε στείλτε μας κανένα δικό σας νὰ τὸ κρίνωμε. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε κι' ἐλπίζομε νὰ γίνετε γρήγορα καλὰ.

Ντόρον Κ. Ἐγκρίνεται τὸ «Κουράστηκα» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.

Κρίες. Κρύβει βέβαια κάποια συγκίνηση τὸ πεζό σας, ἔχει ὅμως ἕνα θέμα σοβαρὰ κοινὸ το πού ἔχει γραφῇ χιλιάδες φορές καθ' ἑλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους.

Ἐρημίτην. Ἐγκρίνεται τὸ «Στὴν Ταβέρνα» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.

Καὶ ἡ «Προσευχή» συμπαθητικὴ μὰ κατώτερη.

Ἀντώνην Παναστασίον.

Ἐγὼ εἶνα-δὺ φράσεις καλὰς μὰ στὸ σύνολο εἶναι κουραστικὸ καὶ μονότονον. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Σ. Μόργκαν. Ὅστε ἡ «Ἀγάπη» ὅτε τὸ «Συνγώρεσέ με» εἶναι δημοσιεύσιμα. Καὶ τὰ δύο πρωτόλεια καὶ ἀφελῆ. Διαβάστε. Ἐλ-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Ἀγ. Ἀναργύρων 33 Τηλ. 28517

Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΗΛΑΣ Νικαίης 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτήσια ἐσωτερικοῦ δρ. 250

Ἐξάμηνος 125

Ἐτήσια ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10

Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.

Διαδόχου Παύλου 10.

λήνας συγγραφείς.

Ἡλέκτραν Π. Κατώτερο ἀπὸ ἄλλα προηγούμενά σας, ἴσως γιατί ἔχει κάποιον πολὺ προσωπικὸ τόνον πού δὲν συγκινεῖ τοὺς ἄλλους.

Σ. Γ—Π. Ὅχι.

Γιάννην Δάκον. Καλὸ ὡς θέμα καὶ καλὰ ἀρχίζει. Μονάχα πρὸς τὸ τέλος εἶναι πολὺ διαστικὸ καὶ ἀδούλετο. Διαρθρώστε τὸ ὅλο λίγο, συντονισόντάς το συγχρόνως καὶ ξαναστεῖλτε το.

Χ. Σ. Πα—ς. Ὁραῖο τὸ «Ἡρθε ἀργά» καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ὅταν ἔλθῃ τὴ σειρά του. Τὸ «Θυμῆθηκα» ἔχει δὺ τρεῖς στίχους καλοὺς μὰ ὡς σύνολο δὲν μὰς ἱκανοποιεῖ. Ἀπὸ τὰ δύο τοῦ φίλου σας καλύτερο τὸ «Κατὶ στιγμὴς» ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὄχι ὅσο πρέπει δουλεμένο. Τὸ «Θάβειλα» κατώτερο.

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΤΙΜΩΝΤΑΙ
ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

IRIDA

Διότι διὰ τῆς ἰδίας βαφῆς ὁμοίως βάφονται ΜΑΛΛΙΝΑ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ καὶ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ ὑφάσματα καὶ δὲν παρουσιάζουν οὐδεμίαν διαφορὰν χρώματος εἰς τὰ ἀνάμικτα ὑφάσματα, δηλαδὴ εἰς τὰ μαλλοδάμβακα μαλλομετάξα κ.λ.π.

Διότι οἰονόηποτε ὑφάσμα βαφέν με χρώματα IRIDA ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ξεβάφει διὰ τοῦ πλυσίματος ἢ τοῦ ἰδρώτος, ἐπομένως οὐδένα κίνδυνον διατρέχουν τὰ ἐσώρουχα νὰ χρωματισθοῦν ἐκ τοῦ βαφέντος ὑφάσματος καὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς σὲ παρέχουν μόνον τὰ χρώματα IRIDA.

Διότι τὰ παγκοσμίου φήμης χρώματα IRIDA ἔχουν τόσο ἀπλοποιηθῇ, εἰς τὸν τρόπον τῆς χρήσεώς των ὥστε νὰ χρησιμοποιούνται καὶ ἀπὸ τὴν πλέον ἀπειρον οἰκοδόμοινα, ἄνευ δισταγμοῦ καὶ διὰ τὰ πλέον πολύτιμα ὑφάσματα.

Ζητεῖτε ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν προμηθευτὴ σας πακετίδιον

IRIDA

ΚΥΡΙΑ,

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάψετε μόνον σας τὰ φορέματά σας μόνον μὲ τὰς γνησίας καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI, διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθεθεδαῖα ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φορέμα σας. Μιὰ λαφὴ διὰ νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάφῃ τὸ ὑφάσμα, ἀλλὰ πρέπει προ πάντος καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφέν με ARTI οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβάφουν.

Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

SCHERK

Τὸ ἀπολέπτεσμά: ὠραῖο πρόσωπο

Ὁμορφία σημαίνει ἀποτέλεσμα. Ἐνα τρυφερό, καθάριο πρόσωπο προκαλεῖ παντοῦ τὸν θαυμασμό καὶ σὰς δίδει τὸ εὐχάριστο συναίσθημα τῆς ὥραιας ἐμφανίσεως. Ἡ συνταγὴ γι' αὐτὸ εἶναι ἀπλή: Σ' ἕνα κομμάτι βαμβάκι σταῆτε μερικὲς σταγόνες Λοσιὸν Προσώπου Σέρκ καὶ καθαρίζετε καθημερινῶς τὸ πρόσωπό σας. Ὅτὰ τὰ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τις ἀκαθαρσίες καὶ τὰ μπιμπικία ὀριστικά καὶ θ' ἀποκτήσετε μιὰ ὑγιὰ καὶ φρέσκια ἐπιδερμίδα. Φιάλαι Δρχ. 35., 55., 90., καὶ 175.. Ἀνῆνοι: Οἶκος Μαγκριώτη.

Scherk
Face
Lotion

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΞ

Ἀπελπισμένη. Πιστέψτε ὅτι σὰς συμπονώ με ὅλη μου τὴν καρδιά, μικρή μου φίλη. Δυστυχῶς οἱ καταστροφές τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶναι πολὺ συνηθισμένες σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Πρέπει νὰ συγκεντρώσετε ὅλοι τὸ θάρρος σας γιὰ ν' ἀντιμετωπίζετε τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔλθουν καλύτερες μέρες γιὰ σὰς ὕστερα ἀπὸ τὸν καταστροφικὸ τῆς τύχης.

Ὅσον ἀπορᾷ τὸ αἰσθηματικὸ ζήτημα νομίζω ὅτι τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σὰς ευστήσω εἶναι ἡ ὑπομονὴ ὡσὺν καταλάβετε τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα τοῦ νέου αὐτοῦ. Ἀπ' ὅσα γράφετε στὸ γράμμα σας ἐσχημάτισα τὴ γνώμη ὅτι ἐκεῖνος τρέφει γιὰ σὰς μιὰ εὐλικρινὴ καὶ δυνατὴ φιλία ἀπλῶς. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ξερῇ κανεὶς ἂν ἡ ἐπιφυλακτικὴ του στάσις ἔχει ἄλλους λόγους.

Πάντως δὲν βρίσκω ἀπολύτως σωστὸ νὰ τοῦ ἐξομολογήθῃτε πρώτη ἐσὶς τὴν ἀγάπη σας. Θὰ μπορούσατε μονάχα νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν σὰς εἶναι ἀδιάφορος—χωρὶς νὰ τὸν φέρετε σὲ

δύσκολη θέση—καὶ ἀναλόγως τῆς στάσεως τοῦ θὰ κανονίσετε καὶ σὰς πῶς πρέπει νὰ φερθῇτε. Ἄλλωστε εἰσθε τόσο νέα ἀκόμη. Πολὺ συχνὰ θλίπει κανεὶς παρόμοιες φιλίες νὰ καταλήγουν σὲ ἓνα ἄλλο αἰσθηματικὸ πολὺ τρυφερότερο. Μὲ αὐτὸ βέβαια δὲν ἐπεται ὅτι μπορεῖτε νὰ ἐξαναγκάσετε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ κάποιος ποὺ αἰσθάνεται μιὰ ἀπλή φιλία μόνο γιὰ σὰς. Ἡ καρδιά διατάζει ἡ ἰδία, δὲν δεχεται διαταγές.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Ἀττίξ εἶναι: ὁδὸς Δευκαλίωνος 4, Ἀθήναι.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ δερματολόγου ἱατροῦ μας

Α. Χ. Χανιά. Πρόκειται περὶ γενικῆς ὑπερεκκρίσεως τῶν ἰδρωτοποιῶν ἀδένων τοῦ σώματός σας. Δὲν χρειάζεται μόνον τοπικὴ περιποίηση τοῦ προσώπου ἀλλὰ καὶ γενικὴ τοῦ σώματος διὰ λουσιῶν. Γιὰ τὸ πρόσωπο νὰ ἐξακολουθήτε ὅπως ὡς τώρα τὸ ἀλκοὸλ καμφορέ. Θὰ κάνετε δὲ ἐπίσης καὶ τὸ κάθωβι φάρμακο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ρίχνετε μερικὰ σταγόνες μέσα στὸ νερὸ ποὺ πλένεσθε.

Νὰ δάτε μέσα σὲ μιὰ μπουκάλια:
Alcool 85 βαθμῶν 100 gr.
Teinture de benjoin 100
Vinaigre ratiifié 100

νὰ τὴν κλείσετε καλά, ὥστε νὰ μὴ παίρνῃ ἀέρα καὶ νὰ τὴν ἀφήσετε 8 μέρες στὸν ἥλιο. Κατόπιν δὲ νὰ περάσετε τὸ περιεχόμενον ἀπὸ ἓνα φίλτρο καὶ καθαρὸ τουλπάνι. Εἶναι ἑτοιμὸ πρὸς χρῆσιν. Νὰ κάνετε ἐπίσης μάλιστα τώρα τὸ καλοκαίρι 2—3 μπάνια ὁλοκλήρου τοῦ σώματος καὶ ἓς ἐβδομάδα μὲ καμφορνάτ ντέ σούντ. Χρειάζεται ποσότης 250 γραμ. γιὰ κάθε λουτρό. Διαλύετε τὴν σκόνη καλὰ μέσα σὲ μιὰ φιάλη μὲ ζεστὸ νερὸ, καὶ τὴν διάλυση τὴν ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ ἐνὸς λουτροῦ.

Καίτην Μ. Χανιά. Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ὑποσχεθῶ ὅτι σὲ 15 μέρες μπορῶ νὰ τελειώσω τὴν ριζικὴ ἀποψίλωσιν τῶν τριχῶν τοῦ προσώπου σας. Καὶ μάλιστα προκειμένου γιὰ ἀρκετὰ μακρὺς ἀλλὰ πολὺ λεπτὲς τριχίτσες γιὰ τίς ὁποῖες χρειάζεται μεγάλη προσοχή, τόσο γιὰ τὴν ριζικὴ ἐξαφάνισιν, ὅσον καὶ γιὰ τὴν ἀστία αἰσθητικὴ ἐμφάνισιν τῆς ἐπιδερμίδος. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται βιαστικά. Πάντως μὲ τὴν μέθοδον ποὺ ἐφαρμόζω τῶν ὑπερβολικῶν κυμάτων καὶ ἀνωδύνως γίνεται ἡ ἀποψίλωσις καὶ κανένα ἔλκος δὲν μένει στὴν ἐπίδερμίδα. Πρέπει ἀκόμη δὲ νὰ ξέρετε ὅτι μόνον τρία ἢ ὅποια δὲν φανῇ μετὰ πάροδο τριῶν ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς ἀφαίρεσεως ἔχει ὀριστικῶς καταστραφῇ, ἄλλως χρειάζεται ἐκ νέου ἀφαίρεσις. Ὡστε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἴμεθα βέβαιοι μέσα σὲ 15 ἡμέρες ἐπὶ τοῦ ριζικοῦ ἀποτελέσματος; Ὡς πρὸς τὴν τιμὴν ποικίλλει ἀπὸ 7—12 χιλιάδες, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως καὶ πυκνότητος τῆς ὑπερτριχώσεως.

Πρέπει νὰ μοῦ γράψετε πρῶτα γιὰ νὰ σὰς κρατήσω σειρά, γιὰτὶ πρὸς τὸ παρὸν δυστυχῶς μέχρι 15 Ἰουνίου εἶνε κλειστά τὰ ραντεβού μου καὶ ἀδίκως θάρητε.

Ἀθηναίαν. Πῶς θέλετε πρῶτα πρῶτα νὰ μὴ παρουσιάσετε λεκέδες καὶ ξηρότητα ἐπιδερμίδος μὲ τίς ἀρρέγοντες κρέμες ποὺ μεταχειρίζεσθε; Ἀφοῦ ἔχετε ξηρὰ ἐπιδερμίδα μεταχειρίζεσθε οἰνόπνευμα. Λοιπόν, πρὸς τὸ παρὸν ἀκολουθήστε τὴν ἐξῆς τακτικὴν. Τρίς τῆς ἐβδομάδος, τὰ βράδια, νὰ κάνετε ἓνα ἀτμόλουτρο. Δηλ. θὰ βράσετε 4 ποτήρια νερὸ σὲ μιὰ κατασφραγίστα καὶ ἅμα κολλήσῃ ρίχνετε μέσα 2 κουταλιὲς τῆς σούπας τίλιο. Τὸ ἀνακατέθετε λίγες φορές καὶ κατόπιν τὸ κατεβάτε ἀπ' τὴν φωτιά. Βάζετε τότε τὸ πρόσωπό σας ἐπὶ δέκα λεπτά ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὑδατμούς καὶ κατόπιν τὸ σκουπίζετε ἀπαλὰ μὲ βαμβάκι καὶ βάζετε λίγη ἀπ' τὴν κάτωθι κρέμα, τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας ἀφοῦ προηγουμένως στὴν περίπτωσιν αὐτὴ σκουπίζετε τὸ πρόσωπό σας πρῶτα μὲ λίγο βαμβάκι:

Neroli	2 gr.
Eau oxygénée	15 »
Χυμὸ λεμονιοῦ	10 »
Lanoline anhydre	35 »
Teinture de benjoin	1, 0 »
Huile d'amandes douces	30 »
Cire blanche	10 »
Acide salicylique	4 »

Ἐπίσης νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε σαποῦνι καὶ ἂντ' αὐτοῦ δύο φορές τὴν ἐβδομάδα ἀσπράδι αὐγῶν.

Ἀναγνώστριαν. Ἐβδομάδος, Ἀνδρίτσειαν. Νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε σαποῦνι, ἀλλὰ δύο φορές τὴν ἐβδομάδα χτυπημένο ἀσπράδι αὐγῶν, τὸ ὁποῖον μετὰ 10 λεπτά ν' ἀφαιρῇτε μ' ἄφθονο κρύο νερὸ. Τὸ πρῶτ' μετὰ τὸ πλύσιμό σας νὰ περνάτε τὸ πρόσωπό σας ἐλαφρὰ: μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool pure camphré	30 gr
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	120 »

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιεῖτε τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Glycérine	50 »
Borax	10 »

Ἑλληνιστὶ εἶναι περιττὸν νὰ σὰς γράψω συνταγὰς, ἐφόσον ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ σὰς τίς παρασκευάσῃ φαρμακοποιός.

Δερματολόγος ἱατρός

Γ. ΑΔΑΞ

Σόλωνος 40

PÉTROLE HAHN
ἡ Τροφή τῶν
μαλλιών.

PÉTROLE HAHN
Σιαματὰ τὴν πτώδιν τῶν μαλλιών.

Σὰς συνιστῶμεν τὰ ἐξαιρετικὰ καλλυντικὰ

ΡΑΒΙ

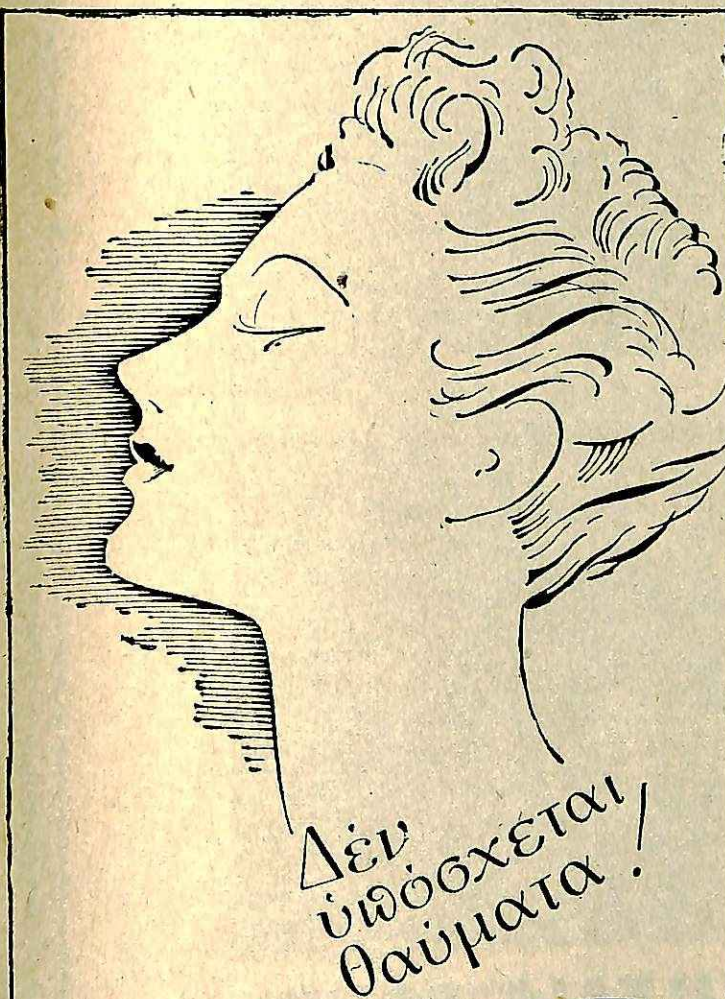
Σάπων Πιγκὸν διὰ τὴν πιτυρίδα. Μπριγιαντίνη ρευστή. Μπριγιαντίνη κρυσταλλίζε. Φιξατέρ.

Κρέμα νυκτός. Λοσιὸν προσώπου. Κρέμα ἡμέρας. Προϊόντα βιταμινοῦχα.

Στίκ, σάπων ξυρίσματος. Κρέμα ξυρίσματος. Ραβινός, ἀφρίζουσα ὁδοντόκρεμα.

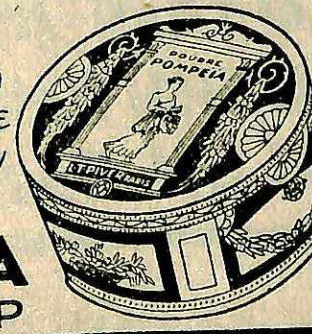
ΔΡΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ - ΔΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

» ΜΗΝΥΤΑΡ

ἀλλὰ σὰς δίδει τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ὠμορφιά σας ἀπέδωσε ὅλην τὴν γοητείαν

ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ
Α.Τ. ΠΙΒΕΡ

διότι ἔν σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ διαρκεῖ δύο φορές περισσότερον.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μιὰ συμπεπικνωμένη ἐρισθημικὴ ὁδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει προστεθῇ ὑδρὼρ ἢ ἀνώφελα συστατικά μετὸν σκοπὸν νὰ φανῇ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομικὴ.

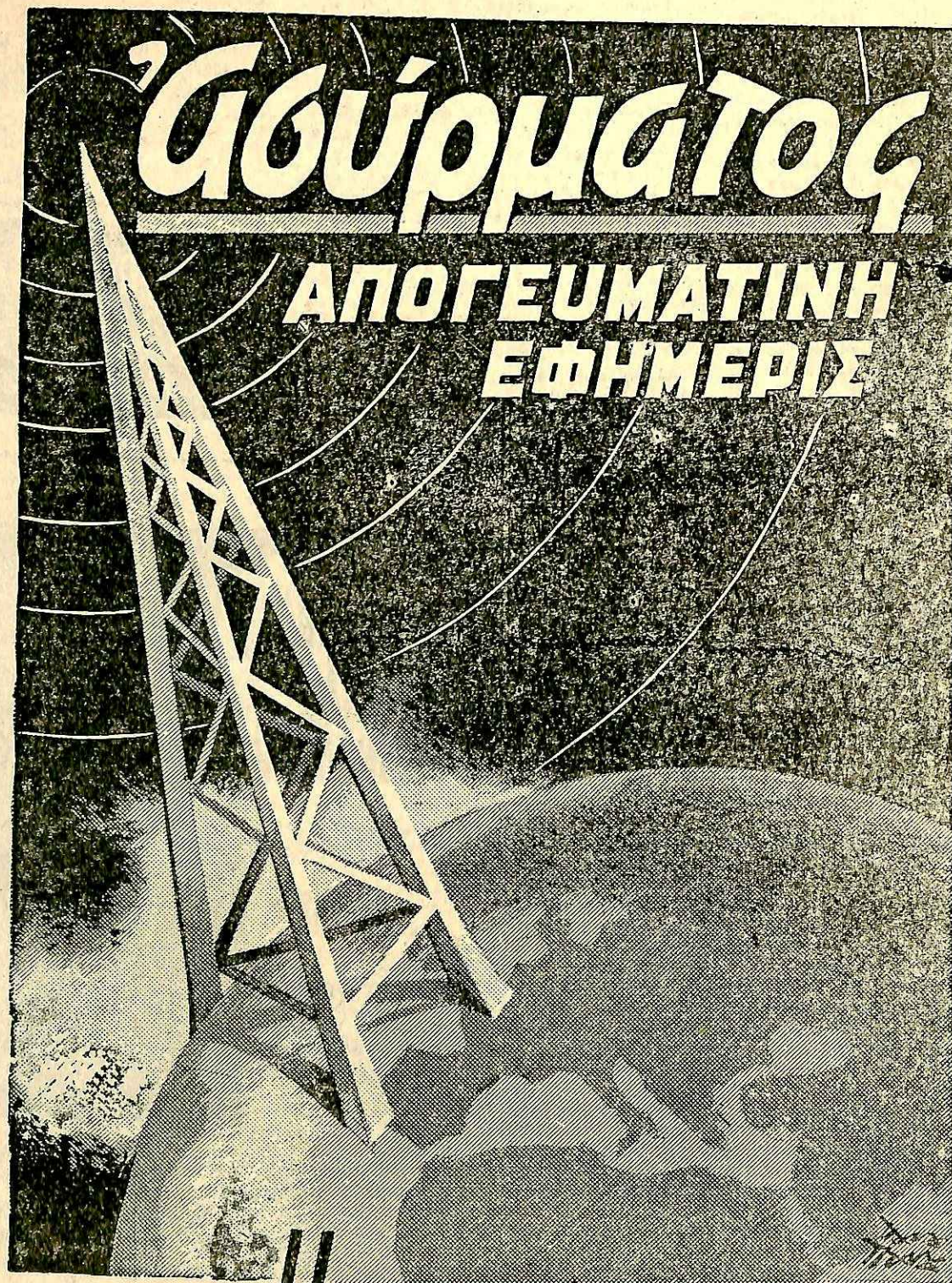
Ἐν ἑκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπεπικνωμένης ὁδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ νὰ διατηρήσῃτε ὑγιά καὶ ἀπαστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ ὀρῇτε ὅτι

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ **ΚΟΛΥΝΟΣ**

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

ΔΡΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ύδύρματος

**ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ**

**Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΠΡΟΟΔΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΦΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Χρ. Χρ. Χρ. Ένταυθα. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποφανθῶ περὶ τινος πρόκειται καὶ ποῖαν θεραπείαν νὰ σὰς συστήσω, ἐὰν προηγουμένως δὲν ἔλθῃτε στὸ Ἰατρεῖόν μου νὰ σὰς ἐξετάσω προσωπικῶς γιὰ τὴν κατάστασιν πού παραπονείσθε.

Πιθανὸν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε ἐξ ὧσιν ἀναφέρετε καὶ νὰ ἔχετε πάθει τέτοια ψυχικὴν κατάστασιν πού μπορεῖ νὰ καταλήξῃ ἀδικαιολογήτως εἰς κλονισμόν τῆς υγείας σας. Σκεφθῆτε καὶ ἐλάτε ἐξάπαντος νὰ σὰς ἐξετάσω ἀπὸ κοντά. Διαφορετικὰ θὰ σὰς κυριεύσῃ ὅπως πάτε, νευρασθένεια, ντροπὴ δὲν χωρεῖ σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Εὐγένιον Α. Πολὺ ὀρθῶς ὁ ἰατρός σας ἐφαρμόζει τὴν θεραπείαν πού μοῦ γράφετε ἀλλὰ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα θὰ ἔλθουν σὺν τῷ χρόνῳ μετὰ τὴν θεραπείαν. Φρονῶ ὅτι ἐπιβάλλεται ἀφαίρεσις τῶν ἀμυγδαλῶν, γιὰτὶ συχνὰ ὁ πυρετὸς καὶ οἱ ἀρθριτικοὶ πόνοι προέρχονται ἀπὸ αὐτές. Ἐξετάσατε γενικῶς τὰ ὄδρα σας. Κόπωση καὶ μελέτη μετρία. Ζητήσατε τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐκεί ἱατροῦ σας νὰ καθορίσῃ τὴν φύσιν τῶν ἀρθριτικῶν πόνων, ἀφοῦ γίνῃ ἀπαραιτήτως ἐξέτασις οὐρῶν καὶ ἐξέτασις ἐπισταμένη τῆς καρδιάς. Γράψτε μοῦ πάλιν.

Γ. Α. Β. ΓΑΒ. Σύνταγμα. Κάπου-κάπου τίς ἐνοχλήσεις στὸ πλευρὸ θὰ τίς ἔχετε καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ὑγρασία καὶ τὸν χειμῶνα, γιὰτὶ ἔχουν δημιουργηθῇ

συμφύσεις ἀπὸ τὴν ἀπορρόφησιν τοῦ ὑγροῦ τῆς πλευρίτιδος. Ἐγὼ τὴν γνώμην ν' ἀποφύγετε πρὸς τὸ παρὸν τὰ θαλάσσια λουτρά καθὼς καὶ τὴν ἡλιοθεραπεία. Νὰ κάνετε μόνον λουτρά καθαριότητος. Χρειάζεται ἀκόμη μεγάλη προσοχὴ στὴν ὑγεία σας καὶ ἀποφυγὴ κρυολογημάτων καὶ κοπώσεων. Πηγαίνετε σὲ ἐξοχὴ μὲ πεῶκα κλπ.

Στρατιώτην Χ. Ἀδίκως μειώνει-

τε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ παρασύρεσθε ἀπὸ σκέψεις ἀδικαιολόγητες. Ἄν ἐξακολουθήσετε ἀπὸ καλὰ πού εἰσθε θὰ πάθετε τὸ ἀντίθετο. Κάμπετε μερικὲς ἐνέσεις Τεστοδιρόν καὶ πάρετε ἐσωτερικῶς τοιαῦτα χάπια τὴν ἡμέραν Φυτίνης. Ἐπαναλάβετε κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα τὴν τακτικὴν σας. Γράφατέ μοῦ πάλιν ἢ περᾶστε ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖόν μου.

Παθολόγος ἱατρός Π. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ἀπὸ ΣΗΜΕΡΟΝ εἰς τὰ περίπτε-
ρα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπώλας

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Πῶς ἔγιναν ἀστέρες. — Ἡ ζωὴ τους. — Οἱ ἔρωτές τους κλπ. — Ἐκδόσεις αὐτοτελεῖς καὶ πρωτότυποι διὰ τὴν Ἑλλάδα. — Θὰ ἀποκτήσετε μίαν κινηματογραφικὴν βιβλιοθήκην μόνον μὲ 3 δρὰ χμάς.

«ΣΜΕΔ»

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ ΠΕΥΚΑ—ΘΑΛΑΣΣΑ Ο,ΤΙ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ ΜΠΑΝΙΟΥ
ΣΚΟΥΦΙΕΣ ΜΠΑΝΙΟΥ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ (ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ ΜΥ.
ΚΩΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΛΑΓΕ).
ΚΑΠΕΛΛΙΝΕΣ

ΚΑΛΑΘΙΑ PIC-NIC. THERMOS
ΕΙΔΗ ΕΚΔΡΟΜΩΝ
ΟΜΒΡΕΛΛΕΣ ΚΗΠΟΥ
ΠΟΛΥΘΡΟΝΕΣ (ΠΛΙΑΝ)
CHAISES-LONGUES
ΣΚΑΜΝΑΚΙΑ Κ.Τ.Λ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΤΗΛ. 21-546

ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 47)

πλασιάζετε μέσα στο μυαλό σας τον αριθμό της προτιμήσεως με το 9, και το γινόμενον αποτελεί τον αριθμό με τον οποίον πρέπει να πολλαπλασιασθή ο αριθμός που είναι γραμμένος στο χαρτί. Εάν ο αριθμός της προτιμήσεως ήτο 5, θα λέγατε ο πολλαπλασιασμός να γίνη με το 5X9 ήτοι το 45.

Το γινόμενον θα αποτελέται πάντα από μια σειρά αριθμών της προτιμήσεως.

Λυσεις παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ 609

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Καρολίνα. 2) Χαρά. 3) Δεινά. 4) Καράς. 5) Χιλή. 6) Άλιος, αίμα. 7) Άρα, Μαί, σά, Σάμ. 8) Ρά, άεί, Άνί, σά. 9) Άλτ, έλα. 10) Όλλανδία, Καναδάς. 11) Όόν, τρέ. 12) Νά, ΣΟΣ, δοά, Άδ. 13) Άρχ, ότα, Ρός, Άδο. 14) Ιμάς, άνεκτός, Βίας. 15) Άρια, Ιλαρά, χάνι. 16) Άγας, Άνέ, βάζο. 17) Σάμος, Αίνος. 18) Αϊας, Άδαι. 19) Σμάραγδος.

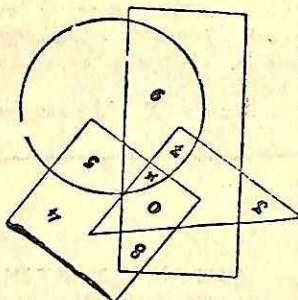
— 55 —

ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Έκατον είκοσι έννέα κάτοικοι δέν πάνε ποτέ στον κινηματογράφο.

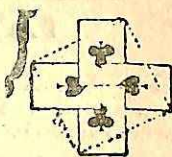
ΕΙΣΘΕ ΕΞΥΠΝΟΣ

Ίδου ή λύσις, την όποία πρέπει να καθρώσετε μέσα σε 1 λεπτό και 30 δευτερόλεπτα.

ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

Ίδου πώς πρέπει να κοπούν τα τραπουλόχαρτα:

— 56 —

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ

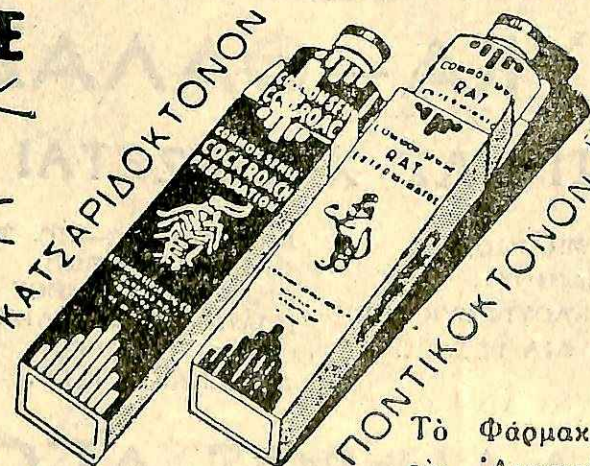
Στή συγκέντρωση βρίσκονται 18 άτομα.

ΜΟΘΟΥΜΙΑ

είναι
αριστα

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ COMMON SENSE KOMMON SENΣ

Το Φάρμακον που εξαθάρισε την Άμερικην από Κατσαρίδες και Ποντικούς. Έξολοθρεύει στρατίαις Κατσαρίδων, έντός είκοσιτεσσάρων ώρων. Φονεύει τούς Ποντικούς και τούς αποξηραίνει.

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ ΥΓΡΟΝ

«KOMMON SENΣ» άνευ πετρελαίου με άρωμα λεβάντας, φονεύει άκαριαίως μυίας, κήνους, κορέους και πάντα τα θλαθερά έντομα και εύωδιάζει ταύτοχρόνως την άτμόσφαιραν.

Τα Άμερικανικά προϊόντα «KOMMON SENΣ» πωλούνται εις όλα τα φαρμακεία και καταστήματα οικιακών ειδών. Κατσαριδοκτόνα και Ποντικοκτόνα: Μικρό σωληνάριον δρχ. 12. Μεγάλο δρχ. 32. Έντομοκτόνον εις δοχεία του ¼ δρχ. 34, του ½ δρχ. 55 και του 1 κι-λού δρχ. 00.

Jeunesse **COTY**

